

MIKI
LAZOVIĆ

IZABRANIK

BORBA DUHOVA

Miki Lazović

Izabranik. Borba duhova

«СУПЕР Издательство»

2017

УДК 82-312.9
ББК 84(4)

Lazović M.

Izabranik. Borba duhova / M. Lazović — «СУПЕР
Издательство», 2017

ISBN 978-5-9500118-8-7

U zabačenom crnogorskom selu, dečak Miki prima od svog deda tajna znanja i sveske s receptima za lečenje mnogih teških bolesti, uključujući i rak. Deda je otkrio svom nasledniku tajnu kako da stekne nadprirodne sposobnosti, kojim vladaju samo izabrani. Kada je Miki odrastao, za te sveske su saznali mnogi moćni ljudi i kriminalci, koji su želeli da iskoriste tajna znanja za ostvarenje svojih sebičnih ciljeva. Da li će Miki moći zaštititi nasleđe svog deda i odupreti se svim snagama đavola. U knjizi, zajedno sa mistikom i fantazijom, tu su i stvarni likovi i događaji iz prošlosti, sadašnjosti i... budućnosti. Miki Lazović – pisac iz Srbije, koji piše po naredbi srca. U svojoj zemlji je poznat kao nasledni iscelitelj i bioenergetičar.

УДК 82-312.9
ББК 84(4)

ISBN 978-5-9500118-8-7

© Lazović M., 2017
© СУПЕР Издательство, 2017

Содержание

Prolog	6
1	8
2	14
3	15
4	16
5	23
6	29
7	37
8	40
9	50
10	56
11	64
12	66
13	68
14	72
15	74
16	77
Конец ознакомительного фрагмента.	83

Miki Lazović

Izabranik. Borba duhova

You Tube: Bioenergija Bozji dar cudaka sa stapom

www.mikilazovic.com

www.vitalworld-gaco.com

<https://mk-mk.facebook.com/public/Miki-Lazovic>

Facebook: Miki Lazovic

<http://landing.superizdatelstvo.ru/>

All Rights Reserved. No part of this book may be reproduced or utilized in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the publisher.

© Miki Lazović, 2017

© SUPER Izdatelstvo, 2017

Prolog

Kažu da postoji priča da je jednog od svojih najvernijih anđela Bog izbacio iz raja kada je on pokušao da mu preotme presto. Prozvao ga je đavolom i bacio u paklenu tamu. Bog je nastavio da pomaže svom narodu na Zemlji i narod se širio na sve strane. Davao im je svega u izobilju. Neki su imali ovo, a neki drugi ono i međusobno menjali, tako da nikom ništa nije nedostajalo.

Videvši koliko Bog voli svoj narod, a koliko je on sklon grehu, đavo jednoga dana pođe da ih obiđe. Preobrati se u čoveka kojem svi džepovi i nekoliko kesa behu puni nekih kovanica koje on prethodnu noć načini u svom paklenom carstvu. Tada se umeša među narod na pijaci i poče se mešati prilikom svake pogodbe. S obzirom da ga niko nije poznavao, mnogi ga upitaše ko je, a on im odgovaraše da je izaslanik Božiji i da im Bog šalje ove kovanice sa kojima će od sada trgovati. Manje kovanice vrede manje a veće više. Tako će se ljudi od sada pogađati. Za neku vredniju stvar će davati više kovanica, dok će za prostiju stvar davati manje kovanica ili novca. Ne može se krava dati za jedan džak krompira ili svinja za kokošku. Ako se na primer svinja zakolje, nju će cela porodica jesti bar deset dana, dok kokoška neće biti dovoljna ni za jedan ručak. To se narodu svidelo i narod sa oduševljenjem prihvati ovu ponudu. Đavo ih poređa i svima razdeli kovanice. Održa im još jedan govor kojim svi behu oduševljeni:

„Svi ste dobili istu količinu novca i svi možete kupiti šta želite. Na vama je da taj novac što više uvećate, jer kada ga imate mnogo, vi ćete imati sve što poželite. Ko bude imao mnogo novca, taj će pored uživanja na Zemlji, moći da kupi još udobniji život na nebu. Narode, sve sam vam rekao, neka vam je sa srećom i ja vas sada napuštam.“

Svi su imali nešto da kažu, da pitaju, svako držeći svoje sledovanje novca, dok se đavo neprimetno udaljavao. Došao je do žbuna gde se preobratio u čoveka i tu, ne obraćajući pažnju, dok se ponovo preobraćao u đavola, izgovorio rečenice koje je čobanin, koji je u međuvremenu tu doterao stado, ležeći u hladu, čuo:

„Narode Božiji, znajući koliko vas Bog voli, a nemoćan da se njemu osvetim, reših da preko vas to uradim. Posejah seme mržnje i zla među vama i znam da ćete to seme od sada samo uvećavati, da ćete zbog njega varati, ubijati i sve za njega prodati. Zbog njega ćete sve, pa i sopstvenu dušu izgubiti. Zbog njega ćete padati u greh zbog kojeg će vas Bog kod mene u paklenu tamu poslati. Tako ću se, umesto Bogu, svetiti narodu Božijem. Proći će mnogo vremena dok moje seme zla u potpunosti zavlada svetom, a tada, kada deca budu spremna da prodaju roditelje ili roditelji decu da bi imali više novca ili moga semena zla, tada će doći carstvo moje i tada ću ja biti apsolutni gospodar sveta i cele vasion. Tada ćeš, narode, prodati za moje seme zla i Boga koji te stvorio.“

Posle tih reči đavo napusti Zemlju, a prestrašeni čobanin, videvši da je čudna pojava nestala, potrča u narod iz sveg glasa vičući. Narod se okupi oko njega i sasluša sve šta im on ispriča. Svi podoše na mesto koje im on pokaza, ali osim nekoliko kovanica ne nadoše ništa drugo. Te kovanice dadoše njemu da i on nešto ima i niko ne poverova njegovim rečima.

Jedino Bog, videvši da njegov narod kreće putem kojim on ne željaše, uze pero i pergament i poče pisati Knjigu spasenja o čoveku koji će se zvati Izabranik. Jedino će njemu biti pristupne tajne tih zapisa do trenutka njegovog nastupa i spasenja čovečanstva od zla i propasti koje ga očekuje. Dugo je Gospod razmišljao, a onda odluči da među narod svoj, koji je stvorio po svojoj volji, prvo pošalje Sina svog, da on ukaže narodu na grehe koje počinise, da ih natera da se povuku sa staze koja vodi ka propasti i paklu. Stvori proroke među njima koji im ukazivaše na put carstva Božijeg, na njegovog Sina kojeg će poslati da ih izleči od svih bolesti i da od naroda preuzme breme greha na svoja pleća, tako da se oni, oslobođeni od svega, opet posvete njemu i da više ne greše. Oni grešiše a on ih mnogo puta opominjaše.

Tada posla Sina svog. On rukama svojim izleči mnoge koji behu bolesni od neizlečivih bolesti. Pokaza silu i slavu Božiju da se mnogi diviše i mnogi se učvrstiše u verovanju svom.

Njegov dolazak mnogima otvori oči i oni se istinski okrenuše Bogu, verujući u svaku reč koju on izgovori. Beše i onih koji mu ne verovahu. Predstavnici vlasti i crkveni poglavari ne verujući da je on Božiji sin a videvši da narod sve više ide za njim, plašeći se da će izgubiti svoje pozicije, nađoše tri lažna svedoka i njega okrivise za bogohuljenje. Osudiše ga i razapeše na krst. Gospod tada reče da se i na ovaj način ostvariše reči njegove koje izreče preko proroka. Velikodostojnici mišljahu da su ga ubili, ali treći dan na krilima anđela Gospod uze njegovo telo, odnese ga u carstvo svoje i postavi ga sa svoje desne strane, a njegov duh ostade na Zemlji da se pokaže njegovim učenicima i mnogim vernicima koji poslušашe reči njegove. Posle četrdeset jedan dan i njegov duh se smiri u carstvu Oca njegovog.

Gospod tada donese odluku da pustiti narod svoj da ispašta grehe narednih hiljadu godina zbog dela koja počinise Sinu njegovom. Tek će tada u svet pustiti prvog Izabranika kojem će dati moći da rukama pomaže narodu, kao što je i njegov Sin radio. Pokazaće mu i način na koji će steći i mnoge druge moći: moć hipnoze, teleportacije ljudi i stvari do određenog mesta, moć govora iz stomaka a da se usne ne otvaraju, moć razvijanja i osetljivosti auričnog polja, moć čitanja tuđih misli i komandovanja tuđoj svesti, moć izdvajanja duha iz tela i sa njim za devet minuta tri puta obići kuglu zemaljsku, kao i moći razvijanja i pojačanja funkcije ljudskog mozga. Nikako, po cenu sopstvenog i života cele porodice, ne sme nikome o ovome pričati, niti te moći upotrebiti da bi došao do nekog materijalnog dobitka. Sve što mu pokaže i čemu ga nauči, on će sledećem Izabraniku morati da pokaže i da ga nauči. Tako će se to znanje, u najvećoj tajnosti, prenositi sa kolena na koleno ili sa Izabranika na Izabranika. Duh prethodnog Izabranika će biti u duhovnoj vezi sa budućim Izabranikom sve dok on sve vežbe i svo znanje ne preda sledećem Izabraniku. Tako da će Izabranik, pored svih moći koje će steći, uvek imati duh prethodnog Izabranika koji će ga štititi i pomagati mu u svemu u čemu on ne mogne naći rešenje.

Onda se Bog doseti da će jednog takvog čoveka mnogo brzo zapaziti drugi ljudi i da će iz ljubomore poželeti da ga unište kao i njegovog Sina, pa odluči da dopusti mnogima da u rukama dobiju njegovu energiju i da sa njom pomažu narodu, da bi na taj način zavarao trag pravog Izabranika. Zato je i sada, dve hiljade godina kasnije, narod u nedoumici ko je pravi i ko zaista pomaže a ko je samo kopija pravog. Tako je i u Bibliji zapisano, da će se pojaviti mnogi, ali da će samo jedan biti pravi. Tada će se Gospod, kada njegov sluga koji je pokušao da ga svrgne sa prestola, prigrabi vlast i postane apsolutni gospodar neba i zemlje, sa moćima svog Izabranika, suprotstaviti sili zla i opet čovečanstvo okrenuti na pravu stranu.

Do tada, Izabranik mora ostati sakriven u masi njemu sličnih i nikom ne sme govoriti o tajnama Božijim.

1

Vreme pauze u našem studiju. Marko, naš kamerman je došao sa godišnjeg odmora. Doneo je svašta za jelo i piće. I naš direktor je sa nama. Posle uobičajenih pitanja: kako je bilo, kako si proveo odmor, jesi li se malo odmorio... počinje priča zbog koje polako zaboravljamo na jelo i piće. Svi primećujemo da se i direktor uključuje i sve pomnije prati šta Marko priča.

„Morao sam ove godine, dragi prijatelji, na insistiranje mog oca, prvih par dana svog godišnjeg odmora, umesto na moru, da provedem u jednom selu u Crnoj Gori. Svi znate da sam poreklom Crnogorac, ali ovo što mi se desilo nećete moći tako lako da poverujete. Otac me već nekoliko godina uporno tera da ga povedem u njegovo rodno selo da poseti brata. Pokušao sam i ove godine da to izbegnem i da odem sa porodicom na more bez njega, ali je on bio uporan. Uz malu raspravu sa ženom, uz obećanje da ćemo ga ostaviti u njegovoj porodičnoj kući i da ćemo istog dana nastaviti našim putem, dođosmo do dogovora. U povratku ćemo svratiti i povesti ga sa nama. I vuk sit i ovce na broju.

Na kraju, moja žena popusti, a deca ko deca – samo da im je da šetaju, pa nije bitno gde. I tako krenusmo. Put kao put, ništa naročito. Ali kada dođosmo u to selo, zaista sam se oduševio. Netaknuta priroda. Blaženstvo i neki spokoj koji se teško može opisati ako se ne doživi. Stigosmo pred stričevu kuću. Stric i strina nas toplo dočekaše. Samo su oni ostali da čuvaju kućno ognjište. Pogledam tatu, njemu oči prosto plamte kao da se tog trenutka ponovo rodio. Grle se braća, a suze samo što im ne pođu na oči. Zaista se nisu dugo videli. A strina, kao prava domaćica, počne da viče na svog muža: ‘Mišo, šta si sta ka kip i ne uvodiš goste u dom. Ajte blagoš strini, ajte ulaste!’ Tapka mene i ženu po ramenima. ‘Ajde i ti dešo, ulaz unutra pa ćemo se tamo ispričat a ne stajat vođe na Sunce!’ gurka tatu i mi svi polako uđosmo. Povede se razgovor o svemu i svačemu, dok strina marljivo sprema ručak. Na stolu razne đakonije. I tako uz ručak, sve polako dođe na svoje mesto. Svi se opustismo. Na moje iznenađenje, žena počne da objašnjava kako ćemo ostati kod njih u gostima dva – tri dana, a onda ćemo produžiti na more, pa ćemo u povratku navratiti da uzmemo tatu. Svima se to dopalo. Izadnosmo pred kuću. Sedosmo za sto pod starim dudom i tu nastavismo da pričamo, dok su žena i strina prale sudove. Tog trenutka, putem prođe neka žena. Moj stric ustade, pozdravi je uz poziv da svrati na kafu. Posle kratkog vremena, on se vrati i reče da je to doktorka koja radi u njihovom selu i koja je mnogo poštovana.

‘E moj brate, koliko se otišlo naprijed!’ reče mu moj otac. ‘A sjećaš li se u naše vrijeme, ili bi odavljen iz Murine išli za Berane kod ljekara ili bi nas povelili tu (pokazuje rukom) do Velike kod Gaca i on bi ne izljujećio bolje no svaki doktor.’

Uh, da li je moguće da je moj tata skroz podetinjio – prođe mi kroz glavu, pa se opet vraća na one iste priče koje je bezbroj puta pokušavao meni da isprča! Priče o nekom čudaku. Ma daj, molim te, stotinu puta sam ga prekinuo. Znaš li ti tata koji je ovo vek, znaš li da te neko čuje da bi te odmah proglasio ludim – bezbroj puta sam ga opominjao kada bi meni počeo da priča. Nisam mu branio da te priče priča deci, ali ga ja nikada nisam saslušao. I evo sada, on opet počinje po starom. Baš sam bio spreman da se razbesnim, kad moj stric počne da potvrđuje njegove reči. Bože, da li je moguće da sam sada ja poludeo? Počeo sam da slušam nešto o čemu sam godinama mislio da nije moguće. Njih dvojica su o tom čoveku govorila kao o najvećem čudotvorcu ovoga sveta, a ja sam slušao, slušao i upijao svaku reč kao žedna zemlja što upija vodu! Pa da li je zaista moguće da je takav čovek postojao i da je živio skoro do samog kraja dvadesetog veka, a da o njemu zna tako mali broj ljudi!

‘Miro, aj do Radenka i reči mu nek dođe itno,’ reče moj stric strini da pozove komšiju. Strina ode i brzo se vrati rekavši da će Radenko doći oko osam jer je zauzet nekim poslom.

Blaga letnja noć. Čuju se zrikavci i dosta noćnih ptica. Selo je to, ljudi moji, a ne ko ovde kod nas u Beogradu. Mir. Tišina. Deca pospavala a mi pod dudom sedimo i opet pričamo o čoveku, čudaku, a svaka reč zavređuje posebnu pažnju.

Radenko priča kako su i njega vodili kod tog čudaka. Danima je imao visoku temperaturu i veliku glavobolju. Vodili su ga kod lekara u Berane. Primaio je injekcije, pio tablete, ali mu to ništa nije pomoglo. A onda su ga povelili kod tog čudaka i on mu je stavio ruke na glavu. Držao ih je par minuta, a on je imao osećaj da mu je u glavi sve proključalo od toplote. Ali eto, od tada ga više nikada glava nije zbolela.

Priča Radenko, priča moj otac pa moj stric i sve u krug, a ja slušam i ne mogu da verujem. Tako ostasmo skoro do dvadeset tri časa. Dogovorismo se da se opet sutra uveče sretnemo i da oni pozovu još komšija i komšinica koji su bili kod tog čudaka, pa će svi ispričati neke svoje doživljaje. Svima je bilo interesantno da mi ispričaju svoju priču, jer svi znaju da ja radim na televiziji, pa su mislili da će se tako i oni pojaviti u nekoj emisiji. Celu noć sam se prevrtao po krevetu. Nisam mogao da spavam. Bože dragi, da li je moguće da mi je ovakva priča godinama bila pred očima a ja je nisam primećivao?

Prođe i taj dan. A uveče, kod strica se okupilo, pored Radenka, još šestoro i svi strpljivo čekaju da ispričaju svoju priču. Ama to nije priča, to je istina koja se desila ovim prostodušnim ljudima i koja će sada, po prvi put, biti ispričana nekome, ko će moći o tome da priča dalje, jer to što zna samo mali broj ljudi ovog i susednih sela, treba da sazna ostatak čovečanstva.

‘E moj sine,’ počela je prva da priča komšinica Gordana jer je morala odmah da se vrati. ‘Mogu ti reć da sam toga čoeke poštovala, al sam ga se vjeruj mi i bojala. On bi često projaha na konja i iša bi do Plava. Tamo bi de što kupio, može bit kome od poznatijeh ponijo koji melem ili čaj i ondak bi se vrća. Tako je bilo i toga dana. Ja sam kuvala vareniku. Veća šerpa a vako široka’ – pokazuje rukama kako je zamotala kecelju na uši od šerpe. ‘Čekam. Varenika vri i ja taman da je izmaknem sa šporeta kad neko od dece povika: ‘Eve ga ded Gaco!’ Da li je sudbina tako šćela, tek ja trgnu onu šerpu i cijelijeh dvanajes litara vrele varenike se izli na mene. Lele mene, viknuh ka ljuta kukavica. Peče ka živa vatra, samo što se ne onesvijestim. Svi potrčaše ka meni. Deca počеше da plaču a moj se Savo izbezumijo. Ja, kako sam pala pored šporeta, varenika me i po licu poparila. Načinio se plik od brade skoro do oka. Čini mi se sve gori na meni. Savo pokušava da mi skine odjeću. Ene viđi – pokazuje mi deo ramena gde je nekada davno koža bila poparena i oguljena. ‘Tu se još primećuje ožiljak, to mi je Savo odra dok mi je skida majicu. Otvoriše se vrata i odjedamput kao da je sve stalo, ka da se sve umirilo. Vjeruj mi sine, nestade svakoga bola sa mene. Ulazi Gaco ka neko Božije priviđenje.

‘Polako Savo, polako, smirite se, sve će nad na Boga bit u redu!’ Plače i leleče moj Savo, a deca se zbila jedno pored drugoga pa i oni cvile sa rukama na usta. ‘Šta me snađe Gaco. A viđi brate što će ostat od moje lijepe Goce!’ – krenu Savo da me zagrl i da me njegovijem zagrljajem zaštititi od svijeh bolova ili ako je moguće da ih sa mnom podijeli, dok su mu suze nemoćnice klizile niz lice. ‘Stani Savo,’ uhvati ga Gaco za ruku. ‘Tako joj nej pomoj no ćeš joj samo odrat kožu. Pušći mene i ne boj se.’ Krenu ka meni čoeke za kojega sam čula da su mu ruke vazdan vrele. On ik vako okrenu ka meni i ja umjesto njegove vreline počeh osjećat kako se nešto razliva po meni i kako mi neka sila prosto lađi tijelo. Imala sam osjećaj ka da sneg i led sipa na moje tijelo. ‘Savo, dajte vode s bunara!’ reče Gaco.

U tom trenu sam osjetila taki spokoj da mi se činilo da mogu zaspat. A moja deca i Savo, svi mirni, niko ne plače. Savo iziđe da donese vode a pred kućom masa komšija. Svi se tiskaju na prozore i vrata da bi videli što se zbiva. Začudo, niko ništa ne pita. Naš komšija Đoko napunio kofu vode donoseći je Savu. Savo je dodade Gacu a on je svu izli na mene. Viđi sine. Ođe je voda vazdan ladna ka led, ali se meni tada učini da je mlaka. ‘Sad ću ja’ – reče Gaco i krenu do konja. Ljudi mu ćutke napraviše prolaz, on ojde, iz bisaga uze neki njegov melem, i tog trena nikoga ne pozdravi. Uđe unutra i sa tijem melemom poče da me maže. Prvo me namaza na lice. Kad me maza po tijelu,

tad sam bez ikakoga bola mogla da svučem ođeću a da mi se koža ne zalijepi za nju. 'E, oprosti sad' reče mi on. 'Sada ćeš morati ostatak tijela đe te varenika poparila sama da namažeš, da sačekaš petnajestak minuta pa se preodeni, a za to vrijeme će nam tvoja Zlata skuvat po jednu kavu.'

'Zlato, ćerko, umijes li kuvat kavu?' pita je on, a ja, kunem se ovijem krstom i jednjem Gospodom, idem u drugu sobu bez ikakoga bola.

'Umijem đedo, kako ne umijem!' Čujem kako mu moja Zlata odgovara i vidim kako on odlazi među ljude i sa njima se pozdravlja. Savo dohvatio flašu i čaše i samo sipa lozu ljudima da popiju, jer veli on: 'Vidim da joj je mnogo bolje.' Nudi i Gaca, a on odbija jer veli nikada ne smije pit rakiju dok pomaže ljudima. Pred kućom se svi raspričali i svi bi da znaju što se sa mnom zbilo. U toj njihovoj priči prođe tijek petnaes minuta, a ja se preodenuta pojavik na vrata. Taki muk i tišina vele da postoji samo na oni svijet. Niko da se mrdne. Oči nevjerovanja uprte u mene. A ja gledam u njik i ne znam što je. Bože, da nijesam zaspala? Krenuh da se štipnem za obraz đe mi je bio plik. Niti bola niti plika. Tog trena ka da se svi probudiše i svi se u isti mah sjetiše da postave po neko pitanje. A Gaco? On srknu još gutljaj kave koji mu je preosta, dođe do mene, uze melem koji sam još nesvjesno stezala u ruku i krenu ka svojem konju. Savo se prvi pribra. Dohvati ga za ruku i poče da mu zahvaljuje pitajući ga koliko mu duguje za spasenje mogega života. 'Savo brate' – opet blage umirujuće riječi iz njegovijeh usta 'ko sam ja da meni zahvaljuješ, ko sam ja da bi moga spasit nečiji život! Sve je to Božija volja i Božija promisa, što me je posla da se kroz mene jopet proslavi ime njegovo.' Jopet tišina. I jopet kako je nečujno doša tako je nečujno i otiša. Eto sine, to je priča mogega života u koju je teško povjerovat, al ti se kunem da je istinita. Taki ti je bio moj kontakt s tijem Božijem čekom kojega poslijen nazvaše svakojakijem imenima.'

Drugu priču je počeo Pero. Ni ona nije ništa manje interesantna od prve. Ispričao je ovako:

'Vidi sine, znam da su se granice medicine ka i granice tehnike proširile do savršenstva, ali isto tako znam da dođe vrijeme kada se, i pored najveće tehnike i pored najsavremenije medicine, nekome ne može pomoć, pa makar taj ima svo blago svijeta. E tako ti je bilo i sa mnom. Dobik temperaturu oko četeres. Ođe u Berane me pregledaše te me pod itno prebaciše u Podgoricu. Ni tamo nijesu znali što će sa mnaom te pravac na VMA u Biograd. Ljudi moji, temperatura ne pada cijelik dvades dana, a ja kopnim ka snijeg na Sunce. Smrša sam ciglih dvades kila. Roditelji da polude. Ljekari vele: Spremajte se za najgore. Žena plače, ne prestaje. Dođe nam jedan rođak da pita za moje zdravlje. Roditelji mu sve isprikaše a on im dade predlog da ojdju kod Gaca i da vide, može bit, će mi on pomoć. Roditelji ojdoše ka bez glave i bez duše kod njega. Namjera im bijaše da ga mole da pomogne a oni će dat sve što mogu od svoje sirotinje. Svi znaju da su moji roditelji najsiromašniji živjeli u selu. On ik primi ka rod najrođeniji. Ugosti ik i reče da će šnjima pravac za Biograd. Ponijo je sa sobom trave i korijenje i doša. Ja tad ništa nijesam zna za sebe, nijesam zna ni da li je dolazijo, ali mi je tata reka kasnije da je on bijo, da je njegove ruke drža na mene, da mi je da neki odvar koji je skuva u bolničku kuhinju, da sam ja to izijo i da je reka tati da ga čeka tu kod mene do sjutra dok se on ne vrne. A on je pošao kod Zorana Vasovoga sina da se saš njime vidi. Ja sam se za po sata rasvijestio iz beude. Temperatura je nestala ka da je nikad nije ni bilo. Konzilijum ljekara je doša čudeći se kako sam ja za tren oka ozdravio, a oni me nijesu mogli dvades dana izliječit. Jopet su uradili sve analize i jopet je sve pokazalo odlične rezultate. Poslijen jutarnjih analiza su me otpustili iz bolnice. Sve smo pokupili i baš da krenemo kad ete ga Gaco.

'Što ste šćeli, otić bez mene, jel? E ne može!' Našali se on sa nama i mi zajedno pođosmo. Pred bolnicom nas čeka Zoran koji nas kolima prebaci do autobuske.

'E moj čika Đuro – veli Zoran mojeme ocu – nej vjerovat a ja ti se mogu zaklijet na đecu da je sinoć lično predsjednik Tito zva našega strica Gaca do ojde da ga posjeti. Sta sam ka ukopan kad sam to čuo. Nije šala moj sine, u to vrijeme, da se ojde kod Tita.

Mnogo kasnije, meni je đedo isprikao da je on sa svojim moćima uticao na Tita da bi ga on pozvao na razgovor. Rekao mi je da je kod svih ljudi postizao uspehe uticajem na njihovu svest,

pa je rešio da to isproba na najuticajnije ličnosti toga vremena. Tito ga je primio i sve je prošlo u najboljem redu, a kada je dedo otišao, Tito je otresao glavom kao da se probudio iz nekog sna.

Mi smo se vratili kući a posjen su po selu pričali kako ga je Tito zva da bi mogao popričati s najmlađim čokom Crne Gore. Vele i da su se slikali i da su neki videli tu sliku, a među njima i moj otac Đuro, kad je iša u posjetu kod njega kući. Pa ako koza laže rog ne laže, vele naši stari. Ete ti sine, to je priča mogega života de sam se uvjerio da je njegova energija i da su njegove trave i korijenje mnogo delotvornije no sve tablete i injekcije ovoga svijeta.’

Treću priču je počeo Tomo: „Slušaj sine, moja je priča malko drugačija no njine. Rej ću ti samo da sam iša kod toga čoka više puta i vazda mi je pomoga. Ali jednom ja svrnu kod njega, više da ga posjetim no što mi je išta treba. Kad tamo, kod njega neki ljudi i žene. Bog ti ga zna oklen su došli. Pozdravik se sa svijema pa rekoh: Neću sjedit, no sam doša samo da ti zahvalim i da ti rečem da od moje malaksalosti i bola u nogama nema niđe ništa. Vidi me, stojim ka stijena. Širim ruke i svima se pokazujem. Nikakva me sila ne može mrdnut s mjesta.’

„Misliš Tomo?“ upita me Gaco sa njegovijem vazdan blagijem glasom. Ne mislim, no znam Gaco – odgovorih mu. „Dobro Tomo, ondak se nej ljutit da ti nešto pokažem.“ A de Gaco da se ljutim, ti da mi ruku posiječes ja se na tebe ne bi naljutio.

Tad on pruži ruke ka meni. Malo malo i ja počeh osjećat ka da neka sila prolazi kroz moje tijelo. Ene čuda, dok sam staja vako uspravan a tijelo mi se počeh samo micat čas tamo čas vamo, čas naprijed čas nazad. Ruke mi uz tijelo a ono se savija skoro do zemlje. Pomislim, sad ću padnut a jopet me neka sila podiže, a da me on nije ni prstom dotaka. Kad me ispravi, šlapnu rukama a ja ka da sam se iz nekoga sna probudijo. Sve znam, sve sam video a jopet ka da sam spava. Rekok: Bože dragi, čudnog li čoka i čudne li sile u njemu obitavaju.

Ete ti sine moje priče. Nije duga ali je čudna i istinita.’

Zatim nam se Marko ovako obrati: „Direktore, a i svi ostali, obratite pažnju na ovu priču jer mi je ona bila najinteresantnija, a nekako je, kad čovek malo bolje razmisli, veoma prihvatljiva.“

„E sluša sad mene da ti ja rečem par rečenica. Ada znam da je nemoguće vjerovat, ali tu je selo, pa ti oni svi mogu potvrdit’ – počeh svoju priču komšinica Ljuba. „Mogega muža Mikana strefi šlog. Ukočiše mu se ruka i noga i ne mogaše ni jednu jedinu riječ progovoriti. Liječili su ga svi ljekari Crne Gore. I moj sin je doktor, ali džabe, ni on ni ostali mu ne mogaju pomoći. Osta mi čok ukočen, ni da se mrdne, ni da progovori. Sve moguće banje i sve moguće terapije ne davaju nikake rezultate. De smo čuli tu smo ga vodili. Niđe ništa da pomogne. A on gljeda u nas i sve bi šćeo nešto da nam reče, ali ne može. Tako prođe oko šest mjeseci. Mi više izgubismo svaku nadu za njegovo ozdravljenje. Dolazi rodbina i komšije sa svijek strana da ga posjete. Dođe Panto, Stojanov sin. Oni žive na kraj sela i on, kroz razgovor, pomenu Gaca. Tog trenu, moj Mikan ka da dobi neku snagu. Poče klimat glavom mućeći se da nešto progovori. Što je Mikane? Šta te toliko uzбудilo? Jel ti što teško? Pitamo mi, a on samo odmahuje glavom. Tad Panto reče: „Me se čini da se on uzbudijo kad sam ja pomenuo.“ Tad Mikan jopet zaklima glavom i ondak ga ja upitah: Mikane, oli da te povedemo kod Gaca? On jopet zaklima glavom. E moj sine, tad mi bi jasno što nas je on onako gleda. Htijo nam je reć da ga vodimo kod Gaca, ali nije moga. Mi se spremismo i bogme ga s teškom mukom povedosmo kod njega. Primi nas čok, sve redno i počeh š njime da radi. Kako on pomjera ruke, tako se Mikanu pomjeraju čas ruke, čas noge. On se znoji, sve mu niz obraze voda curi. Stade čok, uze malo vazduha, pa ondak počeh da nam objašnjava: „Vidi Ljube, neću ve lažat jer nikad nijesam laga, pa neću ni sad. Njegovo stanje je baš mnogo loše. Jedino me raduje što mi pokazuje da prolazi tako malo energije da se jedva na prste osjeća. A što ćemo. Ova se bolest i tako i tako ne može izliječit sa dvije, tri masaže. To ti je isto Ljube ka da peglaš veš pa ti pregori kabal. E tako ti je kod njega. U mozgu izgorio nerv koji prenosi komande tijelu, pa sad tijelo nema što pokrenut. Neću ve ohrabrit, ali vi iskreno moram reć da me raduje i to malo energije koje prolazi kroz njegovo tijelo. I to malo je za mene veliki pokazatelj. No sluša – lakše je

meni pojekat na konja i doj do vas, no vama da se š njime prтите, pa ću tako ja dolaziti jedno petnaes dana, dok on ne počne sam da odi.’

Kako on to izreče, tako Mikan poče da klima glavom i prvi put poslijen toliko vremena poče da izgovara. Ja ja ja. On ka malo dijete koje tek počinje pričati, a nama suze na oči od radosti. Tad se Gaco okrenu i saš njime poče pričati: „Vidi Mikane, ja znam da me ti sve razumiješ. Jel tako?“ Mikan klimnu glavom i jopet reče – ja. Svi se tome začudismo.

„Ja ću ti Mikane otvoreno ispričati o nečemu što mali broj ljudi na ovi svijet zna. Ovo mi je zapis koji je osta još od mogega prađeda i biće ti čudno kad ga budeš sluša, ali znaj da je istina.’

On ojde do sobe i vrnu se sa nekom prastarom sveskom. ‘Eve Mikane, sve je ođen zapisano. Ljudski mozak rabota od četiri do sedam, a kod fenomena do deset procenata. E vidi, sve ono što je pregorjelo u onijeh četiri do sedam procenata to se sa ovijem vježbama i sa mojijem radom može zamijeniti, popraviti i izliječiti. To je rabota isto ka da uzmeš jedno stablo obima oko petnaes centi i kroz njega se trudiš golijem prstima da načiniš rupu. Nije lako, ali moraš bit uporan i moraš vjerovati, jer kad čoeck vjeruje, ondak može postići sve na ovi svijet.’

Svi smo tada mislili – e Bože čudna čoecka! A mojeme Mikanu oči sjaje, klima glavom i samo veli – Ja.

‘Ode su ti, moj Mikane, napravljene take vježbe da se ljudski mozak može razviti do takijeh razmjera da oni čoeck koji vježba može samo stajati i gledati u drugoga čoecka a ovome će glava puknuti ka da mu je neko turija bombu u nju. Eno pogledaj.’ Mikan je seđeo na krevet a nas troje za stolom. „Dršte svi troje taj sto što možete jače.” Mi ga dohvatismo i stegosmo a Gaco samo ispruži ruku i pomjeri je. I nas i sto neka sila pomjeri jedno po metra. Svi smo se sledili od straha a Mikan poče da se smije. Gaco jopet pomjeri ruku i mi se vrnusmo de smo bili. Gledamo po stolu da nije de što zakačio pa da nas je to povuklo, ali niđe ništa nema. A on se smije i veli: „Što je, ne vjerujete?“ ‘A nije da ne vjerujemo, no se čudimo Gaco. ‘Pa dobro, eve vam ondak da se još malo čudite i da još više povjerujete.’ Pruži ruku i flaša sa sredine stola sama ustade i svima nam dopuni čašice sa rakijom. Nije je ni taka, očiju mi mojijeh. Ojdosmo mi od njega srećni i zadovoljni, a bogme pomalo i zbunjeni, a poslijen on poče dolaziti kod nas. Da si moga videti kad je radio sa Mikanom kake je neartikulisane zvuke ispušća, ali se ubrzo vidahu rezultati. Za par dana, Mikan poče po neku riječ izgovarati i sve se više i bolje pokretaše. Svi smo bili zapanjeni njegovijem ozdravljenjem. Malo prije rekoh da mi je sin doktor. On je priča svojijem prijateljima, doktorima, o čudnom ozdravljenju svojega oca. Normalno da mu nijesu vjerovali. Jednoga dana, moj sin ga je pita bi li moga doj s drugijem doktorima koji bi se šćeli š njime upoznat i videti kako on to radi. A Gaco ga je pita: ‘A je li sine, oni tebi ne vjeruju to što si im ispričao?’

‘Bogme đede Gaco, svi smo mi doktori taki i ne vjerujem, ničemu drugom osim medicini’ – odgovori mu sin spuščene glave ka da ga bijaše stid da ga gljeda u oči. ‘Dobro sine, dobro. Zovni ik pa će se uvjeriti.’

To se desilo petnaestoga dana od kako ga je Gaco masira. Toga smo dana zaklali jagnje i spremili svašta da bi dočekali doktore a bogme da bi i Gaca ugostili. A moj Mikan već odi i već izgovara de – de po koju rečenicu. Jes da mu još teško ide i da ga je teže razumjeti, ali on zbori. I taman toga dana Gaco završava njegovu masažu, kad čusmo u dvorištu kako stigoše kola. Moj sin i drugi doktori. Njik petoro. Otvorismo širom vrata i izadosmo da ik dočekamo. Ja rabotam oko pripremanja jela, a Gaco seđi pored Mikana na krevet. Oni taman došli do vrata i oće da uljegnju, kad Gaco maknu rukom. Vrata otvorena, a oni ne mogu ući. Ha tamo, ha ovamo, nikako, ka da je neko postavio neku nevidljivu barijeru ili staklo, ili ne znam što bi drugo rekla. Tek Gaco se nasmija i reče: „Što je drugovi doktori? Ne vjerujete? Da li ovako što postoji u vašoj medicini? Ajde ajde, slobodno uđite.” Reče im i mače ruku sa kojom je prethodno maknuo pred njima. Jedan od najstarijih doktora se u čudu prekrsti i oni udoše. Svi se pozdravismo. Kad videše Mikanov oporavak u očima im se mogaše videti poštovanje koje ukazivaše Gacu. Posijedasmo i počesmo ručati. A ondak ga doktor Rade upita da li je zaista moguće da on posjeduje taki zapis koji je u

moći da aktivira dio ljudskog mozga koji je uspavan, i da li bi on bio spreman da te zapise pokloni medicini da bi to išlo u korist čovječanstva. Gaco se malo nasmeja pa on upita njega: „A bi li ti bio spreman da svoju ruku prekineš i da je dadneš nekom, ne kome je neophodna, no nekome ko će je zloupotrijebiti? Ljudska pohlepa za vlast, za moć i za bogatstvo, znajte da nema granice. Ne prijatelju, nemam namjeru da jednoga čoeaka koji bi se dokopa ovijeh moći prosto podignem na nivo moći Gospoda.”

Nastade taka tišina da si moga čut zujanje komarca ka da je kaki avion proletio. Prvi se sabra moj sin koji ga upita: „Dede Gaco, bi li nam moga pokazat, bar površno, da iz znatiželje te spise pogledamo?”, E moj sine, ja i kad bi ti da sve moje sveske, ni ti ni iko na svijet ne biste uspjeli bez mojijeh formula ni jedan jedini recept otvorit i videt šta piše. Sve ti je tamo zapisano u šiframa. Svaka šifra, iako je ista kao druga, uvijek pokazuje drugu riječ ili drugo značenje. ‘A bi li nam moga pokazat ono sa stolom ka što si učinio kad su moji bili kod tebe?’, Što je, jopet ne vjerujete?’ reče on. ‘Tako je i Isus reka svojijem učenicima: Kad bi u vas bilo vjere kao zрно gorušično, vi biste ovom brdu rekli pomjeri se i ono bi se pomjerilo. Dobro, držite se svi za sto.’

Oni se svi uhvatise, a Gaco poče pomjerat ruke. I oni i sto se pomjeraju po kući ka da su načinjeni od pamuka, a ne što to bijahu ljudi od sto kila i više. Poslijen ovoga svi sedosmo i objedovasmo. Gaco usta, pozdravi se sa svima i ojde, a mi ostasmo da prepričavamo ove i druge događaje. A normalno da smo pričali o njemu. Tad jedan od doktora reče: „A pušći brate, matori hvalisavac.”

Tad moj Mikan ustade, lupnu rukom po stolu i veoma polako, ali su ga svi čuli, reče: ‘Ne... hvali... se... on... nego... zaista... pomaže...’

Eto ti sada moga Mikana – i hodi, i priča, ka da nikada nije bio bon. To ti je sine, moja priča.”

2

Kada je Marko završio ovu priču, direktor se samo prekrsti i reče: „Bože, svašta. Ako zaista poseduje te spise o funkcijama mozga, onda bi to bilo najveće otkriće za čovečanstvo! Marko, uzmi ekipu i kreni tragom tog čudnog čoveka. Želim vam uspeh – nadam se da je sve to istina, a ne samo prazna priča.“

Naša ekipa se spremila i mi pođosmo u najčudniju ekspediciju.

3

Ispod Čakor planine, svilo se jedno prelepo selo – Velika. Brda sa svake strane a po njima, pored prelepih šuma i livada vidi se po neko obradivo parče zemlje, drvena ograda i kuća. Nema ih mnogo. Sve su stare kao i malobrojni stanovnici tog divnog sela. Sve bi te kuće mogle ispričati istoriju svog postojanja kao što bi i ti malobrojni stanovnici imali šta da kažu o svojoj i istoriji svoga sela. Mnogi se i dan danas sećaju jednog čudnog starca kojeg su, kako kažu, različito nazivali: Čudak sa travama, Vidilac, Iscelitelj, Čovek koji pogledom pomera stvari i koji beše u moći da razgovara sa duhovima predaka.

„Da, da. Sjećam se Gaca. Kako ga se ne bi sjeća. I kada sam bija mali mnogo sam sluša od mojijek roditelja, od babe i deda, a i mnogi drugi su pričali nevjerovatne priče o tom čudnom čoeuku“ – reče nam jedan od retkih stanovnika ovoga sela. „Meni je on bija rođak, Bog mu da onoga svijeta“ – objašnjavala nam je njegova rođaka. „Sjećam se, sine, svega. Kako da ne. Kaki je to čoeuk bio i kaku je silu nosijo u sebi. Ama Bog mu je sve to da. Dostan bi bilo kad je ko bon, samo da mu se primakne i odmak bi ozdravio. Kake je samo trave i meleme š njima pravijo. Vjeruj mi, nije mu bilo premca na svijet bijeli. Zna je sine on samo da te pogledne i da ti reče sve sto ti je bilo u životu i što će ti bit. A vidi, moga je vako, eve vako, (pokazuje nam sa staračkim rukama u pravcu klupe i bureta koji se nalaze blizu česme), učinjet s njegovijem rukama i vjeruj mi moga je pomjerit i bačit i ovu klupu i ovo bure ka od šale. Jeste sine bio je čudan. Još ti mogu reć, a znam da mi ovo nej vjerovat, da sam mnogo puta od mnogijeh čula da je on zna pričat sa njegovijem pokojnijem ocem, dedom, prađedom i ne znam s kime sve ne. Sluša. Kuća mu je bila blizu groblja pa su Bogme pričali da su ga mnogo puta o ponoći viđali kraj groblja“ – objašnjavala nam je starica krsteći se. „E jedino to mi se kod njega nije sviđalo.“

Upitasmu je da li nam može reći kod koga bismo se mi mogli raspitati o njemu i o tim njegovim sposobnostima.

„A kako ne mogu sine! Sluša, ima on sina i dvije ćerke, ali vele da je sve svoje znanje, sveske i zapise ostavijo svojeme sestriću Mikiju. On je živio u Peći a poslijen sam čula da se sa porodicom odselio u Kraljevo. Bogme i za njega vele da je čudak nad čudacima.“

Završili smo razgovor sa prostodušnim stanovnicima ovoga sela i krenuli ka Kraljevu da upoznamo tog „Čudaka nad čudacima.“

4

Naša ekipa je putovala ka Kraljevu da bismo tamo našli tog čudnog čoveka. Zoran je vozio.

„Veruj mi Marko, pričala mi je prijateljica da je bila kod nekog bioenergetičara Mikija iz Kraljeva“ – objašnjavala nam je Tanja. „Kaže da su je leđa bolela dugo vremena, da je probala sve fizikalne terapije i sve moguće tablete, ali joj ništa nije pomoglo. Onda je na youtube naišla na reportažu, mislim da se zvala ‘Bioenergija – Božji dar čudaka sa štapom’ Da, da, mislim da se tako zvala. Ti Marko možeš pogledati na youtube, pa ako se tako ne zove, ja ću je pozvati telefonom pa će nam ona reći. Zainteresovao je naslov „Čudak sa štapom“ pa je zbog toga pogledala reportažu i rešila da ga pozove. „Bilo bi dobro da je to on, jer bismo ga tako i mi brže našli“ reče Zoran.

„Kaže da je taj čudak izmasirao u nekoj staroj kući, da se prvo uplašila, ali kada je on završio, videla je da od njenog bola nije ostalo ništa“ dovrši priču Tanja.

U jednom usputnom restoranu, dok smo pili kafu da se malo okrepimo od puta, Marko je izvadio lap – top i počeo po njemu da pretražuje. Ubrzo je našao željenu reportažu. Gledali smo je sat i sedamnaest minuta a da se nismo pomerili s mesta. Obraćali smo pažnju na svaku izgovorenu reč. Mnogo toga je objasnio, ali nigde ni jednom rečju nije pomenuo mogućnosti razvijanja mozga do neslučenih granica. A nas je ta tema najviše interesovala. Na kraju emisije su bili brojevi njegovih telefona koje smo memorisali i krenuli dalje.

„Društvo, mi smo odlično plaćeni, ali mislim da smo sa mrežom za leptire krenuli da uhvatimo duha“ – komentarisao je Zoran.

„Zašto misliš da je tako“ – upitala ga je Tanja.

„Pogledaj realno. Medicina, ekonomija, poljoprivreda, tehnika i sve ostale nauke su doživele toliki razvoj da se ne može opisati, a mi jurimo čoveka koji ima formulu za razvijanje mozga. Ma daj, Tanja, molim te! Sa magnetnom rezonancom se snima i uveličava ljudski mozak i do sto puta i još nikom, pa ni najsavremenijoj medicini nije uspeo da pronađe tu formulu, a kako će uspeti jednom nepismenom ili polupismenom čoveku!“

„Možemo, naravno, za tu tvoju tvrdnju reći da je sto posto tačna. Ali postoji još nešto. Zamisli, ako se čovečanstvo povodi za tom tvojom tvrdnjom jer je ona zaista realna, a onda, sa druge strane, ostane neprimećena neka naizgled sitnica, a ona je, ustvari, rešenje za ogroman napredak i razvoj nauke i čovečanstva.“

„Pobogu Tanja, koja sitnica, koji napredak? Gluposti!“ – počeo je da viče Zoran još više iznerviran i sasvim ubeđen u svoju tvrdnju.

„Ti si Zorane neopisivo tvrdoglav. Gledaš jednostrano kao i mnogi drugi i ne želite ni da pogledate ni da čujete nekog za koga smatrate da nema šta pametno da vam kaže, jer nije fakultetski obrazovan kao vi“ – nastavila je Tanja da se prepire sa njim.

„Halo bre, halo!“ – viknuo je Marko zaustavljajući kola jer je on posle odmora vozio. „Da li je moguće da se vas dvoje svađate i raspravljate oko nečeg što je za sada samo pretpostavka? Što se tiče tog zadatka, mi smo odlično plaćeni i hajde da ga uradimo najbolje što možemo. Normalno, bez ikakve svađe i rasprave.“

Nastavismo vožnju uz druge priče i komentare i u večernjim satima stigismo u Kraljevo. Uzesmo sobe u hotelu „Đerdan“ jer nam neki ljudi objasniše da je on udaljen samo par kilometara od kućice gde radi taj Čudak sa štapom. Dok smo čekali večeru, rešismo da pozovemo Mikija – bioenergetičara, zbog koga smo i došli i da sa njim dogovorimo kada nas može primiti. Pored ostalih gostiju koji su bezbrižno večerali, za prvim stolom do našeg je sedeo jedan veoma elegantan gospodin i kuvarica tog hotela.

Marko je uzeo telefon. „Da li je to gospodin bioenergetičar Miki?“ „Da, da, naravno. Potrudicu se da ne persiram.“ Marko je nastavio razgovor: „Mi bismo zamolili kada imate, to jest kada imaš vremena da nas primiš. Troje, danas smo troje došli. Ne, ne, nismo došli za to, samo

trenutak sačekajte, da, da sačekaj“ – stavio je dlan na slušalicu i rekao nam da zakazuje za sve sutra masažu, a onda nastavio sa njim da priča. „Važi, gospodine Miki, onda se vidimo sutra u jedanaest.“ Prekide vezu.

„Bog te video, pogledajte mi dlanove!“ Zaista behu vlažni kao da je ruke izvukao iz vode. „Ja sam novinar, kameraman, reporter a ovako da se ušeptrljam, da ne znam da progovorim— to mi se nije desilo od najranijeg doba moga detinjstva.

„Ha ha ha“ – čuo se smeh a mi se kao po komandi okrenusmo u tom pravcu. Elegantni gospodin za susednim stolom koji se smejaio, je upravo ustao i krenuo ka nama.

„Ja sam Cigo i vlasnik sam ovog hotela.“ Sa svima se rukovao i upoznao. „Vidim da niste odavde i da ne poznajete Mikija“ – njegove su reči više zvučale kao tvrdnja nego kao pitanje, a mi smo klimnuli glavama.

„Da li vam je zakazao?“—upitao je Marka.

„Jeste, za sutra u jedanaest nam je zakazao masažu, mada nam to nije bila namera, ali hajde, i na to smo pristali samo da bismo stupili u neki kontakt sa tim čovekom. Zapravo, mi smo sasvim slučajno došli do nekih priča o njegovom dedi koji je živio u Crnoj Gori, koji je imao neke čudne moći, pa smo, da bismo to proverili, pošli tim tragom i evo, stigli dovde. A kada smo dovde došli, onda smo rešili da isprobamo njegove masaže, da vidimo da li će nam on reći bilo šta o ovome što nas najviše interesuje“ —objasnio je Marko razlog našeg prisustva.

„Siguran sam da će vam njegove isceliteljske masaže i prijati i pomoći. Dolazili su ovde kod mene ljudi sa svih strana sveta. Bolesni, savijeni, ukočeni. On bi ih masirao. Nekog tri, nekog pet i više puta, ali sam se, verujte mi, nagledao čuda. Mnogo puta su ljudi koje su doneli na nosilima odavde odlazili na svojim nogama, srećni i zadovoljni. Jednom prilikom, mislim da je bilo krajem novembra, došla je neka žena i dovela svog sedmogodišnjeg sina. Primetio sam da joj je teško, pa sam nastojao da sa njom popričam. Rekla mi je da nisu hteli njeno dete da upišu u školu jer nema moć povezivanja. Nisam znao šta je to, a ona mi reče da bilo šta pitam njenog sina. Pitao sam ga: 'Kako se zoveš'—a dete je samo izgovorilo— a—a, kako se zoveš. I uvek, nakon bilo kojeg pitanja dete bi samo dodalo slovo — a — i ponovilo isto pitanje koje je njemu postavljeno. Nisam znao šta da kažem i kako da utešim ovu napaćenu ženu. Počeo sam da joj pričam kako su ovde kod mene dolazili ljudi sa svih strana sveta, kako sam se nagledao raznih čudesa, kako su ljudi odlazili srećni i zadovoljni, a medicina im nije davala ni jedan procenat uspešnosti izlečenja njihovih problema. Video sam da su ženi od sreće zasijale oči. Zamolila me je da joj kažem broj bilo kojeg taksija koji bi je prebacio kod Mikija, jer se bližilo vreme kada joj je zakazan tretman. U trenutku sam doneo odluku da je ja prebacim i da vidim šta će taj čudak uraditi u ovom slučaju. Ponudio sam joj i ona je pristala. Tada mi ona u kolima reče da su mu na VMA u Beogradu uradili elektromagnetnu rezonancu i da su mu našli na kori mozga neki živac koji nije aktivan. Tog trenutka pomislih: E draga gospodo, izgleda da si uzalud dolazila jer tvom detetu ni Miki ni iko na svetu ne može pomoći. Odosmo kod njega, i on, kada završi prethodnog pacijenta, primi nas. Pogleda mene, pogleda ženu a onda uze dete i blago ga zagrla. Poče pomerati ruke po njegovom telu a onda ih spusti na glavu. Gledao sam, blago ih pomeraše po glavi a na licu mu izbijaše znoj. To potraja nekih par minuta, on pusti dete blago ga pomazivši po kosi i okrenu se ka njegovoj majci.

‘Slusaj’ – neopisivo blago je zazvučala ta jedna a kasnije i sve ostale reči koje je izgovorio – ‘svuda gde sam rukama prošao po telu tvog deteta tuda je i energija koju mi je dao Bog prolazila bez ikakvog problema.’ Tog trenu je žena zaustila nešto da kaže, a ja sam pomislio da ovaj čovek nema pojma. Miki je brzo mahnuo rukom a toj ženi kao da su se reči skamenile na usnama. ‘Svaka funkcija njegovog tela je u redu, samo mi je pokazalo na glavi, to jest na jednom delu kore njegovog mozga da jedan živac u potpunosti ne prenosi komande koje mali mozak naređuje velikom da izvrši.’ Tog trenutka se iz ženinih grudi čuo toliki izdisaj kao da se neko ogroman bacio na kovački meh. Ja sam se zaprepastio. Da li je moguće da sam dobro čuo? Ovaj čovek mi je pokazao da on prstima postiže ono što najsavremenija medicina jedva uspeva sa elektromagnetnom

rezonancom. 'Prijatelju, ne ljutim se, ali si dva puta bio izvor negativne energije koja je bila usmerena prema ovom detetu' – obrati mi se on veoma blago. Samo sam pocrveneo i pozeleo u zemlju da propadnem, a on se opet okrenu ka ženi i nastavi sa njom da priča. 'Gospodo, zakazaću vam sutra u dvanaest da dođete kod mene, a ujutru te molim da odeš na jutarnju službu ovde kod nas, u sveti manastir Žiču.'

'A možete li mi reći' ... krenu gospoda nešto da ga pita, ali je on prekide:

'Gospodo, molim te zapamti da kod mene nema persiranja. Slobodno mi se obraćaj kao da se znamo sto godina i da smo najbolji prijatelji.'

„I meni je isto rekao i ja sam se zbog toga ušeptrljao“ —prekide ga Marko.

'Joj ... zaista ne znam da li ću uspeti, ali ću se svakako potruditi' – nastavi svoju priču vlasnik hotela.

'Gospodo, od toga mnogo zavisi izlečenje tvoga deteta.' Njegov glas je zazvučao tako molećivo kao da od njene odluke zavisi izlečenje koje je njemu potrebno, a ne njenom detetu.

'Da, da, da. Normalno da ću za njegovo zdravlje sve uraditi, ali se plašim da mi se ne desi da pogrešim jer je to navika stečena godinama' – zamuckujući poče da objašnjava stanje u kojem se našla.

'Samo se ti potruđi' – reče Miki i ode da pozove sledećeg pacijenta koji je čekao svoj red.

'Nisi mi samo rekao da li kod njega postoje šanse za ozdravljenje' —upita ga žena kada je stigao do vrata.

'Sve je u Božijim rukama i onako kako on kaže. Mogu ti samo reći da je mozak najčudnija mašina i da se može razviti do neslučenih granica i mogućnosti, ali ti do sutra ništa neću reći.'

E sada ću reći da je ta žena uradila sve što joj je on rekao. Znam da je dovođila dete još nekoliko meseci. Uvek kada je kod njega bila gužva, kada nije mogla tamo da spava, ona je dolazila kod mene u hotelu i tada bismo pričali o njegovom čudnom izlečenju. Uglavnom sada, posle nešto više od godinu dana, njeno dete ne samo da je upisano u školu, nego je jedno od najboljih učenika. Jeste dragi gosti, istina je to i verujte da nema dana da bar neko sa strane ne odsedne u mom hotelu da bi mogao da ode kod njega na masažu.“

Zazvoni telefon, on se javi, mahnu nam udaljavajući se i mi opet ostasmo sami.

„Zaista ne znam šta da kažem“ – reče Zoran u neverici. „Prosto, kao da ljudi znaju o čemu razmišljamo i za čim tragamo, pa nam upravo na tu temu ispričaju po neku baš interesantnu priču.

„Stari ljudi kažu – gde ima vatre ima i dima“ – obrati mu se Tanja.

„Jeste Tanja, u pravu si, ali pogledaj realno ... Ma to je prosto nemoguće u današnje vreme!“

„Da li je moguće da si opet neopisivo tvrdoglav?“ – upita ga Tanja ljutitim glasom.

„Ma daj, molim te! Pobogu Marko, što nisi uzeo nekog drugog u ekipu, ko je razlošniji i ko neće poverovati u svaku bapsku priču“ – počeo Zoran da se nervira i da podiže glas.

„Zaista ću, ako ovako nastavite, pozvati direktora“ – zapreti Marko. „Zar moramo i ovde, u kafani gde nas drugi slušaju, da pokazujemo svoju nekulturu. Hajdemo lepo svak u svoju sobu, pa ćemo videti šta će nam sutrašnji dan doneti.“

„Da budem iskren, jedva čekam sutrašnji dan da bih upoznao tog čudaka“ —reče Zoran malo povređen Markovim rečima jer je računao da će ga podržati.

Podosmo na spavanje svako sa svojim mislima.

Nedaleko od manastira Žiče ka Kraljevu nalazi se predivan hotel „Đerdan“. Verovatno čist vazduh i umor od napornog putovanja učiniše da smo tu noć prespavali kao jagnjad. Probudi nas ljubazno osoblje hotela. Jutarnja kafa i doručak nas potpuno okrepiše. Razdragani kao da sinoć nije bilo prepirke među nama, polako se spremasmo da posetimo manastir Žiču, da malo prošetamo pa ćemo onda na zakazani termin. Gazda hotela nam objasni kako ćemo najlakše naći Mikija i mi krenusmo. Lepota manastira Žiče se ne može opisati rečima. Treba to doživeti, treba upiti u sebe tu duhovnost, imati svest o vekovima kroz koje ova svetinja zrači.

Onda smo krenuli ka Mikiju. Ovde navigacija ne pomaže. Ulice koje još nisu ucrtane ni u jednu kartu se jedino mogu naći ako nekog upitamo za njih. Mnogo puta smo zaustavljali prolaznike i konačno dođosmo na odredište. Kuća stara a pored same kuće potok. Prizemlje od pečene cigle a prvi sprat od drveta. Prosto podseća na neka davna vremena kada se živelo po Božijem nahođenju bez lekara i bez tableta. Par livada i prelepa šuma behu ukras ovog starinskog doma. A sa druge strane neke šupice i još jedna drvena građevina. U toj građevini su prethodni vlasnici držali stoku. Sve prosto odiše mirisom prošlih vremena. Od mostića pa do te drvene kućice napravljena je betonska staza koja je sa obe strane ukrašena raznoraznim cvećem. Kasnije nam ispriča da mu je izgradnju ove staze pomogla prijateljica Sara koja živi i radi u Švajcarskoj, a koja je kod njega dolazila na masaže. Stazom stigismo do male terase. Na terasi klupa, sto i krevet.

„Dobar dan“ – pozdravimo čoveka koji seđaše na tom krevetu.

„Dobro vam Bog dao – otpozdravi on.

„Da li i Vi čekate da Vas gospodin Miki izmasira?“ upita Tanja.

„Ne sine, ja sam završio pa rekoh ajde da ispušim jednu cigaretu dok on izmasira moju ženu.“

„Kako Vam se svidelo kako Vas je gospodin Miki izmasirao?“ – nastavi Tanja komunikaciju.

„Slušaj sine. meni se možeš obraćati kako hoćeš, a što se njega tiče, mogu ti reći da on ne voli ni da mu se kaže gospodin ni da mu se persira. U jednu ruku to mu je pametno. Neka se bar ovde kod njega ne oseća da se neko uvažava i uzdiže. Svi smo mi isti. I bogati i siromašni i lepi i ružni, svi smo od krvi i mesa. A što se tiče masaže, mogu reći da su sve reči i pohvale suviše. To je potrebno doživeti pa o tome imati svoje mišljenje.“

Nastavili bismo sa njim da pričamo, ali se u tom trenutku otvoriše vrata. Izađe jedna starica a za njom Miki. Pozdraviše se sa nama a onda nas baba i deda napustiše.

Miki nas pozva i mi uđosmo u prostoriju od oko trideset kvadrata.

„Sedite slobodno, a ja se vraćam za par minuta“ – reče Miki i izađe.

Gledamo po prostoriji. Na zidovima neke starinske slike i par Mikijevih diploma. Desno od vrata furuna, do nje stolčić na kojem behu oprane i uredno složene čaše a ispred neka drvena ćasa, u njoj nekoliko novčanica, pet šest jaja i isto toliko jabuka, krevet i u ćošku veliki televizor. Desno od televizora još jedan krevet i na kraju, ugaona garnitura, a na njenom uglu napravljen neki plakarčić u kojem behu poredani peškiri, ćebad za masažu, flaše i teglice sa raznim melemima. U trećem uglu električni šporet i frižider, do njih fotelja za masažu. Do samih vrata sa leve strane beše neka drvena vitrina. U njoj uredno poslagane čaše, tanjiri i ostalo posuđe. Na sredini prostorije neka sprava a odmah iza nje krevet za masažu.

„Moram samo da te pitam – da li ovo liči na ordinaciju nekog čoveka koji toliko pomaže ljudima i koji je u stanju da razvije mozak do neslučenih granica?“ – zajedljivo upita Zoran Tanju.

„Pravo da ti kažem, nisam impresionirana ovim što vidim, ali šta je tu je. Sada ćemo sa njim porazgovarati pa ćemo videti šta ima da nam kaže. Ne znam zbog čega, ali ja i dalje verujem ovom čoveku.“

Opet su bili spremni da počnu sa raspravama ali se vrata otvoriše i oni ućutaše.

„Znači, niko od vas troje nije došao da bi se masirao“ – reče Miki. „Dobro, ipak ću vas ja izmasirati a uz masažu ćemo malo i popričati. Hajde, svlači se do pojasa i legni ovde“ – reče on Zoranu i pokaza mu gde da stavi glavu a gde noge. „Znaš li ti Zorane zašto sam prvo tebe izabrao da izmasiram?“

„Ne znam“ – odgovori Zoran slegnuvši ramenima dok je svlačio triko majicu.

„Lezi, ja ću ti polako sve ispričati.“ Zoran leže, Miki mu stavi nekog melema po leđima i počeo da priča. „Zapravo bih na tebe trebalo da budem ljut jer si osoba koja je usmeravala svoju negativnu energiju ka meni.“

Oboje smo mogli zamisliti kakvu je facu iznenađenja Zoran napravio. Sva sreća što mu je lice u onom otvoru od stola pa se ništa ne vidi.

„A moj ded Gaco bi imao običaj da kaže: „Nikada nemoj zbog ludog Nikole da psuješ svetog Nikolu.” Sada ću ti objasniti zbog čega te razumem. Na svakom koraku se pojavilo na stotine travara i iscelitelja koji obećavaju – te ovo te ono, koji maltene samo što mrtve ne dižu iz groba, a na kraju, kada uzmu pare, od tih obećanja ni traga ni glasa. Zbog toga shvatam tvoj stav prema meni. A ti bi trebalo mnogo da napreduješ u ovom poslu jer imaš neki istančani osećaj koji vodi ka istini i koji te, ma na kakvom zadatku bila, uvek dovede do cilja“ – obrati se on Tanji.

Potpuna istina, a onda Marko reče: „Zbog toga je direktor odlučio da je pošalje sa nama u ekipi“.

„Vidim to i znam da ste došli sa namerom da dođete do određenih obaveštenja, a ne zbog masaže“ —reče Miki, a oni pomisliše da je pred njima prorok koji iz njihove svesti čita sve što želi da sazna. „Ne znam da li ću i koliko uspeti da vam ispričam, za ovo vreme dok sam tu, jer za nekih petnaestak dana putujem u Nemačku da tamo pomažem mojim prijateljima. Oni su poreklom iz Rusije a žive u Nemačkoj, a vidite, skoro svakoga dana imam po nekog na masaži. Pacijenti će nas prekidati, ali ću se ja potruditi da sve uskladim“ — objašnjavao je Miki masirajući Zorana. „Da znate, ako počnem da vam pričam o mom dedu Gacu, to neće biti neka priča od par sati, nego ćete morati ovde da se zadržite mnogo duže nego što ste planirali. Zato bih vam predložio da se preselite ovde, da ne biste trošili pare za hotel. Nije nikakva raskoš, ali može da se prespava, a vi ćete imati osećaj da ste se vratili bar jedan vek unazad. Najvažnije da ste mi pri ruci i da, kad god se ukaže slobodno vreme, mi možemo nastaviti sa našom pričom. Mnogo puta sam pozeleo da napišem roman o mom dedu Gacu, ali mi to nikako nije polazilo za rukom — zahteva mnogo vremena, a ja vremena najmanje imam. Svaki trenutak moram da posvetim pacijentima koji dolaze kod mene. Zato se radujem što ću sa vama podeliti ovu priču. Ona će zadovoljiti vašu znatiželju, a ja ću na taj način doći do cilja — da objavim roman o mom dedu“.

„Gospodine Miki“... krenu Marko nešto da ga pita, ali ga on prekide: „Marko, Zorane, Tanja, eto tako ću vam se obraćati, bez ikakvog persiranja i uvažavanja i molim vas troje da se i vi tako meni obraćate“. „Možeš li nam bar objasniti zbog čega na tome insistiraš? Svi ljudi na svetu uživaju da im se persira i da budu uzdignuti u odnosu na druge, a kod tebe je to drugačije“ —upita ga Marko.

„Zamisli jednu osobu koja je u moći da ti pokloni veliko bogatstvo. Moći te osobe su takve da može to isto bogatstvo da ponovo uzme od tebe. Da bi uživao u blagodetima tog bogatstva, ti moraš da ispoštuješ neka pravila koja ta osoba odredi. E tako je i sa mnom i sa svim onim pravim energetskim izabranicima. Ja sam iskreni vernik. Samo ona osoba kojoj je od Boga dato da pomaže drugima, shvata koliko je veliki taj dar koji joj je Bog poklonio. Kao pravi vernik, normalno je da se molim Gospodu. Moja molitva počinje rečima — Oče naš koji SI na nebesima — a ne koji STE na nebesima. Pa kada ne persiram Gospodu, kako mogu persirati drugim osobama i uzdizati ih iznad Gospoda, ili kako mogu zahtevati od drugih da meni persiraju i da me na taj način uzdižu iznad imena Gospodnjega? E, to su razlozi, jer onaj koji mi je dao tu moć, može je od mene uzeti, kao što može osoba, koja nekom pokloni veliko bogatstvo, to bogatstvo tražiti nazad.“

„Miki, sada nam je sve jasno. Svim silama ćemo se potruditi da to ispoštujemo“ — reče Marko. „Hteo sam još da pitam da li je moguće da montiramo kamere koje će beležiti sve naše razgovore — posle će nam biti lakše da napravimo kompletnu priču?“ „Možete, ali ne mogu biti usmerene ka krevetu za masažu — ne bih želeo da povredimo nečiju intimu“ — reče Miki lupkajući Zorana da ustane. „Sada nam reci kako ti se svidela masaža?“ — upita on Zorana. Nabrajajući na prste, Zoran uzbuđeno reče: „Kao prvo — dužan sam sva moguća izvinjenja koja postoje na ovom svetu, jer sam zaista bio skeptičan i nepoverljiv. Doduše, došli smo sa drugim ciljem. Saznali smo da je tvoj deda bio vidovit, što vidim da se prenelo i na tebe, jer si osetio da sam negativno govorio, dok je Tanja sve vreme bila na tvojoj strani. Kao drugo — mene su masirali mnogi fizioterapeuti i bioenergetičari. Niko od bioenergetičara me nikada nije doticao jer bi na taj način došlo do stapanja moje i njegove energije, a kod tebe sam prvi put u mom životu osetio da su ti ruke tople tokom cele masaže.“

Prilikom svakog prelaska tvojih ruku po mom telu, imao sam osećaj kao da mi se sve više i više skida neki teret i grč koji se vremenom tu gomilao. Svaka čast! Zaista se osećam kao da lebdim!“

„Sada si ti na redu“ – Miki pokaza na Marka.

Dok je njega masirao, počeo je da govori o onome što je čitavo vreme visilo u vazduhu, a o čemu sam ja pitao Tanju u trenutku kada smo ušli u ovu prostoriju.

„Vidiš prijatelju“ – reče pokazujući sto na kojem su bile čaše i drvena časa, a u njoj behu pare, jaja i jabuke – „ovo je plod moga rada. Da, da. Eto, to što vidite. A imao sam šest masaža pre vas! Ne, ne, nisam to rekao da biste vi pomislili da očekujem da mi platite.“

(Mi smo, zaista, tog trenutka to pomislili).

„Rekao sam to da bih vam objasnio da ovde kod mene dođu bolesni i nevoljni i ja im pomognem onoliko koliko mi dragi Bog podari, a narod, iako su teška vremena, ostavi ko šta ima. Poneko par jaja, poneko jabuke ili drugo voće i povrće, a poneko ostavi po neki dinar. Kako i koliko ko može. Bitno je da nikad nikom nisam tražio pare, ma kako teška bila njegova bolest. Mnogo puta sam mnogim osobama spremio meleme. Dešavalo se da mene više koštaju trave koje sam kupio, jer ja nemam vremena da idem sam da ih berem, nego što bi mi ljudi platili za neki melem koji bih napravili od tih trava. Ali šta ću? To je najmanje važno. Bitno je da pomognem ljudima.“

„Za koje sve bolesti praviš meleme?“ – upita Tanja.

„Uglavnom za sve one bolesti za koje medicina nema nikakvog rešenja: pesak i kamenje u bubrezima i žučnoj kesi, za prostatu, ešerihiju koli, psorijazu, alergije, astmu, pritisak, čir u želucu i razne druge. Verovali ili ne, dedo mi je ostavio, pored mnogih drugih, i melem za izlečenje raka.“

Da li je moguće? – svo troje u neverici upitaše.

„Moguće je jer sam ga već isprobao na dve osobe. Dao sam ga jednom čoveku u okolini Novog Sada. On je imao trideset šest metastaza na plućima. Neke su bile veličine do trideset pet milimetara. Doktori su ga otpustili iz bolnice sa recima da mu je ostalo još najviše dvadeset do dvadeset pet dana života. Njegova sestrčina je došla kod mene i uzela te čajeve. Počeo je da ih pije i odmah je osetio poboljšanje, a nakon par dana je počeo da ustaje. Za dvadeset tri dana je, na zaprepašćenje svih doktora, potpuno ozdravio. Drugi čovek je iz Nemačke a poreklom je iz Rusije. Njegov rak se nalazio u kičmi a bolovi su bili nepodnošljivi. Kada sam prošli put bio u Nemačkoj da masiram i lečim ljude, poneo sam čajeve za lečenje jedne osobe. Nameravao sam da ih dam jednoj prijateljici koja je iz Moskve došla u Nemačku, ali se ona vratila tog dana kada sam ja stigao. Čajevi su ostali kod mene. Pomenio sam Marini našu zajedničku prijateljicu koja se vratila u Moskvu, a ja nisam uspeo da joj predam čajeve, pa ako ona ikako može da ih pošalje. Tada je Marina zamolila da te čajeve dam njenom ocu koji ima rak u kičmi. Rekla je da se nikakvom uspehu ne nada, ali će bar pokušati da mu malo ublaži bolove. Kada je rekla da su mu lekari dali od sedam do deset dana života i da je njegovo telo počelo da se koči, ja sam se uplašio. Rekao sam joj da ne želim komplikacije, da će on verovatno umreti a da me i ona i medicina posle mogu optužiti da sam ga ja ubio. Molila me je da pokušamo jer dosadašnji način nije davao nikakve rezultate: ‘Miki, to mu je poslednja šansa. On ovako nema leka. Zar mu nećeš pružiti poslednju mogućnost za ozdravljenje?’ Nešto se prelomilo u mojoj duši i ja sam joj, ne obraćajući pažnju na rizik, dao te čajeve. Skuvala ih je i on je po uputstvima moga deda počeo da ih pije. Prvog dana kada je ispio prvu količinu, bolovi su splasnuli. Svakog sledećeg dana se osećao mnogo bolje. Četvrtog dana, na svoju odgovornost, nije želeo da primi morfijume koje su mu prethodnih dana davali. Sedmog dana je ustao, oslanjajući se na stvari po kući, prvi put posle par meseci sam je uspeo da ode do wc – a. Desetog dana se nije oslanjao na stvari, hodao je. Petnaestog dana je pozvao taksi i sam otišao u bolnicu da mu izvrše kontrolu. Osoblje bolnice je bilo u šoku. Ustanovili su da se potpuno izlečio. Za nekoliko dana, kada budem otišao opet da radim, imam narudžbine da ponesem čajeve za osamnaest osoba. Ako se čajevi pokažu uspešni kod svih osamnaestoro bolesnika kao što su se pokazali kod ova dva, onda mi je Saša, i on je poreklom iz Rusije a ja kod njega radim, rekao da ćemo u Nemačkoj patentirati ove čajeve i da ćemo ih regularno prodavati po celom svetu.

Verujte mi da je to bila želja moga đeda i ja ću se potruditi svim silama da je ostvarim. Zamislite samo koliko ima bolesnih ljudi od raka? Možete li zamisliti njihovu sreću kada saznaju da se mogu izlečiti od te opake bolesti!“ – govorio je Miki pun ushićenja. Njegova radost nije bila zbog novca koji će zaraditi na taj način. Radovao se sreći tih ljudi koji će se izlečiti. „Ja znam da će se sve to ostvariti, mada sam svestan ogromne opasnosti koja mi preti. Predosećam, ali još ne mogu tačno odrediti šta je to.“

Završio je i Markovu masažu. Kada je mene masirao, njih dvojica su izašla na terasu. Odmah posle mene je došla jedna žena a posle nje neki čovek. Dok je njih masirao, nas troje smo se dogovorili da pređemo kod njega da spavamo. Imaćemo par sati da postavimo kamere i bubice da bismo mogli u svakom trenutku i u celoj prostoriji da ga pratimo. Inače, mogli smo najiskrenije da kažemo da su njegove masaže nešto najprijatnije za ljudski organizam, ali smo se isto složili da još ni jednom rečju nismo dotakli temu o toj tajni famoznog razvijanja mozga. Miki je završio masažu čoveka koji je došao, a onda smo se sa njim dogovorili da ostajemo da spavamo kod njega i da ćemo postaviti kamere i ozvučenja. On je pristao – poći će kući da ruča, posle ručka ima da izmasira još jednu ženu a onda počinjemo našu priču. Dok je on bio odsutan, brzo smo postavljali kamere i ozvučenja, proveravajući njihovo funkcionisanje. Bili smo zadovoljni.

5

Popodne, Miki otpoče svoju priču: „Ispričaću vam sve ono čega se sećam i sve što mi je dedo ispričao. Normalno, neke tajne moraju ostati tajne, ali ću ispričati sve ostalo što mogu.

Kažu da je neki dedov pra, pra, pra deda u njegovom plemenu prvi osetio da može rukama da pomaže ljudima. Kažu da je imao fantastične moći. I još kažu da je on prvi na svetu uspeo da otvori način razvijanja mozga do neslučenih mogućnosti. Nije bio pismen kao što i drugi nisu bili u to vreme. Onda su se tajne po nekoliko stotina i hiljada puta prepričavale Izabraniku koji je morao da ih nasledi. Taj Izabranik bi ih, opet, pri kraju svog života prepričavao sledećem Izabraniku, i tako bi se to znanje prenosilo sa Izabranika na Izabranika ili sa kolena na koleno. U njegovoj porodici se uvek rađalo dosta dece. Pored ostale braće i sestara rodio se i moj ded Gaco. Tako je to nasledno znanje, uz saglasnost prethodnih Izabranika došlo do mog deda, tj on ga je nasledio i postao Izabranik. Pošto je učio da piše u jednoj crkvi, on je sve to sto mu je prethodni Izabranik objasnio kasnije zapisao u sveske. Tada su deca od malih nogu počinjala nešto da rade i na taj način, ma koliko, doprinose svojoj porodici. Tako je i moj ded sa nepune tri i po godine počeo da čuva stoku sa svojim starijim bratom. Uz brata se učio a kasnije je to radio sam. U to vreme, još dok je moj dedo bio malo i slabašno dete, njegovom se dedu Dimitriju, koji beše Izabranik, a da to ni njegov sin Mitar nije znao, jedne noći pojavi prethodni Izabranik i od njega zahtevaše da sve svoje znanje prenese na svog unuka da bi on, po volji Božjoj, postao Izabranik. Nekoliko noći je Dimitrije razgovarao sa prethodnim Izabranikom pokušavajući da dete sačuva od preteškog bremena koje mu je bilo suđeno. Opirao se i prepirao da je prerano da se detetu koje još ne zna dobro da govori, koje ne zna ozbiljnost situacije, poveri tolika odgovornost. Sve je bilo uzalud. Volja Božija i prethodnih Izabranika se morala ispoštovati. Tako je njegov dedo tužna srca počeo da vežba budućeg Izabranika. Probudio ga je u ranu zoru jednog ponedeljka i sa njim otišao u šumu. Dugo se krstio pred njim, nemo mičući usnama a onda mu je tri puta dunuo u nos. Dete kao da se preobrati. Lice mu je sijalo nekom čudnom svetlošću. Tu svetlost je mogao videti prethodni Izabranik ili svako produhovljeno biće. Tada je dedo počeo učiti dete predajući mu najsvetije tajne koje je i on nasledio. Svakodnevno su trajale te vežbe, po nekada čitav dan a po nekad kraće. Dete obdareno svetim duhom sve to upijaše u svoju dušu nikom ne govoreći o svetoj tajni koju nasledi od svog deda. Shvatio je, iz dedovih reči, a obdaren svetim duhom kolika bi opasnost bila ako bi se te tajne saznale, pa je zato ćutao, nikom, pa ni svojim najrođenijim ne pominjući ni jednu jedinu reč razgovora između njega i njegovog deda. Savladavao je i najteže vežbe pred kojima se nalazio. Uspeši su se nizali neshvatljivom brzinom. Imalo je tu još mnogo da se uči, ali je njegov dedo Dimitrije bio prezadovoljan. Jednom prilikom, posle Petrovdana, ug rećalo letnje Sunce, njemu obukli neke pantalonice i pustili ga da čuva stado. Ovce se uskomešale pa se rastrčale na sve strane. Detetu od četiri i po godine beše interesantno da juri za njima i da ih pokupi u stado, a one kao da nešto predosećaju pa jur tamo, jur ovamo, udaljiše se mnogo više nego što su se udaljile bilo koji put do tada. I verni šarplaninac Garindža se nešto uzmuvaio pa samo reži. Da neće neki vuk da napadne stado, pomisli dete i baš da potrči da vrati ovce, Garindža skoči da mu prepreči put, ali kasno. Ogromna zvečarka zabode svoje oštre zube u njegovu potkolenicu. Garindža skoči, uhvati ogromnog reptila rastržući ga svojim zubima. Dođe do mog deda i poče da cvili, a njega sve više hvataše nesvestica zbog otrova koji mu je ubrizgan u telo. Već je slabašno čuo cviljenje svog vernog Garindže, osećajući da mu se sve više spava. Utonuo je u san i više ništa nije čuo. Nije znao da su se ovce vratile kući. Nije znao da su se u kući svi uplašili i da su krenuli da ga traže. Nije znao da je verni Garindža ostao pored njega, neprestano ga ližući po licu, u očekivanju da se probudi. Spuštao se mrak. Ukućanima se pridružio i po neki komšija iz sela i sa upaljenim bakljama su krenuli u potragu.

‘Vjerovatno je i njega i Garindžu izijo vuk’ – komentarisao je jedan od komšija. ‘Vele da ođen ima jedan stari i vele da je opasan ka crni vrag. Još vele da ne ostavlja ništa u životu’ – nastavljali su da komentarišu svak na svoj način i dalje pretražujući šumu. Ođednom se negde u daljini čuo lavež. Svi su zastali osluškajući. Onda su opet, kao po komandi, svi počeli da pričaju.

‘Vidi, vuk je izijo samo Gaca a Garindžu je ranijo te se sad ni on ne može dovuj do kuće’ – govorio je jedan a onda je drugi prokomentarisao: ‘More bit svašta. Ljudi, nemojmo razglabat, no ajd da jopet pozovemo Garindžu i da činemo đe je, pa da se uputimo i da ik nađemo.’

Tako i uradiše. Opet se ču lavež iz smeru Mačkove stene. Ta je gola litica, visoka preko sedamdeset metara, u čijem su dnu sami šiljci od stena. Naziv je dobila po jednom mačku koji je svima u selu provaljivao u pušnice ili ostave i uvek im pravio štetu. Jednoga dana ga je jedan seljak u večernjim satima uhvatio, stavio u prteni džak i sa vrha te litice bacio na šiljke od stena. Mislio je da ga je ubio i srećan došao kući. Na njegovo, a i zaprepaštenje svih seljaka, mačak je tu noć išao po selu i tako glasno mjaukao da su svi mislili da su u njemu zli dusi. Posle te noći više ga nikad niko nije video. Zbog toga su, od kad se zna za tu priču, svi seljaci izbegavali tu stenu. Sada su svi složno krenuli u tom pravcu. Nedugo zatim oni nađoše Garindžu i opruženo telo mališana. Kada su u blizini videli rastrgnuto telo zvečarke svima je bilo jasno šta se desilo. Prađed i prababa zakukaše bacivši se na nepomično telo svoga deteta.

‘Lele nama sine’ – leleče prađed i grli nepomično telo. Pored njega, baba vrišti i čupa kosu. I mnogi od ostalih plaču, a opštem stanju se pridružilo i Garindžino cviljenje. Sami Bog zna dokle bi to trajalo da se negde u blizini ne ču zavijanje vuka. Garindža počeo da reži a oni se svi prenuše. Prađed Mitar uze moga đeda, podiže ga na grudi i oni svi krenuše put kuće. Totalna tišina. Svi iščekuju da opet čuju zavijanje vuka. Svima se po svesti vrzmala misao da mu je verovatno negde u blizini jazbina, pa su ga uznemirili. U tom nemom napredovanju glas moga pradeda Mitra ođeknu kao grmljavina: ‘Kosana, men se čini da osjećam da je naše dijete živo!’ Svi se primakoše i prineše baklje. I zaista, moj dedo beše živ. Totalno iscrpljen zbog otrova, ali ipak živ. Stigoše do kući i upališe lampe. Podložiše vatru da ug reću sobu a mom dedu svukoše ođecu i staviše ga u sirovu vun. Iscrpljeni pretragom, komšije odoše a kod naše kuće ostadoše umorni članovi porodice. Svi polegaše samo ostade moj pradeda Mitar da zalaže šporet i da čuva mog đeda da mu se, ne daj Bože, nešto ne desi. Tu je noć moj šukunded Dimitrije duhovno stupio u kontakt sa prethodnim Izabranikom tražeći od njega objašnjenje za nastalu situaciju. Dugo je prethodni Izabranik ćutao a onda je veoma lagano odgovorio:

‘Dimitrije, volji Božjoj i prethodnih Izabranika se ne smije suprotstavljati. Dijete mora proći kroz iskušenja zbog tvog suprotstavljanja našoj volji. O ovome niko od tvojih ne smije ništa saznati a dijete će poslije ovoga dobiti još veće moći od svih prethodnijih Izabranika.’

Sutra i narednih dana su dolazili komšije i rođaci sa svih strana, da bi videli i da bi se raspitali za zdravlje moga đeda. A njegovo stanje se uopšte ne menjaše. Koma. Ni živ ni mrtav. Samo što diše a inače se ni jednim delom tela ne pomera ni milimetar. I tako iz dana u dan. Svaki dan, svaku noć po neko kraj njega. On ništa ne jede. Samo mu na levak sipaju po malo rastvorenog meda i čajeve. Ponešto se slije niz usne a pomalo se provuče između stisnutih zuba. I tako, po nekoliko puta dnevno. Dodoše do dvadeset prvog dana. Tog jutra prababa Kosana ustala i mesi hlebove a prađed Mitar, posle probdevene noći i dalje sedi na stolici, nedaleko od kreveta koji od dasaka napraviše za dete, kojeg napuniše sa sirovom vunom, sa rukama se naslonio na mačugu a glavu položio na ruke i drema. Čeka da prababa ispeče hleb, da doručkuje pa da onda nešto poradi. Uspava ga blago škripanje starog drvenog stola na kom je prababa mesila hleb. Dok je on dremao, a prababa mesila hleb, oči mog đeda se otvoriše i on pogleda po sobi. Posle Bog zna kojeg vremena, vide svog oca kako drema i svoju majku kako mesi hleb. Vidi je a ima čudan osećaj kao da čuje njene misli:

‘Bože dragi što se ovo naše jadno dijete namučilo. Da oće Bog da se smiluje i da ga uzme, da mu prekrati muke, da bi se i ostali članovi porodice odmorili.’

‘Majko, ja neću umrijet ‘ – progovori moj dedo slabašnim glasom. Prababa se trže u čudu a prađed poskoči iz sna.

‘Bože, ovo je naše dijete poluđelo’ – beše mu prva pomisao posle prekinutog sna. I tu je misao moj dedo osetio. ‘Tata, ja nijesam poluđeo’ – opet progovori moj dedo. Oboje su zanemeli u čudu. Nisu mogli da veruju ni ušima ni očima. A onda se prađed pokrenu, dođe do deteta, uze slabašno telo u svoje naručje i počeo plakati od sreće. Toj radosti se pridruži prababa a iz susedne sobe počeo izlaziti ostatak dedove porodice. Svi su tog trenutka bili srećni. Opet se po selu proču glas, kao i prošlog puta kada je nastradao, da se probudio iz kome. I opet komšije, rođaci i prijatelji dolaziše da ga posete. Mnogo puta je moj dedo zbog iscrpljenosti prespavao mnoge posete, ali je mnogo puta, kada je bio budan, pozivao svog oca i tiho mu šaputao ko šta misli od tih gostiju. Prađed bi ga ućutkivao ne dozvoljavajući mu da bilo šta kaže pred gostima, da ne bi oni saznali tu dedovu tajnu.

‘Samo sine ti da mi ozdraviš i da u potpunosti ojačaš, pa će tebe tajo poves kod popa da ti on čita molitve da se to zlo mikne od tebe ‘ – šaputao bi prađed milujući ga po kosi. I tako iz dana u dan, iz nedelje u nedelju, negde posle mesec i po dan, moj ded potpuno ozdravi. Njegov dedo Dimitrije opet počeo sa njim da vežba. Sada je dete pokazivalo još više uspeha. Njegov otac ga jednog dana uze sa sobom i povede u crkvu. Dođe kod popa Gavrila ispričavši mu sve šta se dogodilo. Na kraju reče:

‘Ne smijemo što loše pomisliti od njega. Čita nam misli ka da je najpismeniji i ka da čita neku knjigu.’

‘Da li ti Mitre moš ostat kod nas u konake da prespavaš dvije tri noći, jer se nadamo da će prekosjutra ili prektan kod nas u crkvu doći vladika pa će on odlučiti što će učiniti s detetom.’

Prađed pristade, oni prespavaše dve noći a treći dan dođe vladika Teodosije. Pop Gavriilo mu sve ispriča a vladika reče da uzmu to dete u crkvu, da ga opismene i da iz njega isteraju zle duhove. To saopštiše mom prađedu a on, nemajući kud, ostavi svoje dete i vratio se sam kod kuće. Otac Dimitrije ga sačeka pred vratima.

‘Sine, šta učini s detetom?’

‘Tajo, ti znaš da je naše dijete opsjednuto nečistijem duhom pa ga ja ostavih u crkvu, po volji vladike Teodosija da mu u narednoj godini čitaju molitve da bi se njegovo tijelo očistilo od grijeha. Uz to će, tajo, naučiti da čita i piše.’

‘Sine, sine. Još ti ne mogu reći jesi li ili nijesi pogriješio.’

Te je noći moga deda dedo opet pozivao prethodnog Izabranika i od njega zahtevao da mu objasni novonastalu situaciju. Dobio je odgovor da se ne meša, da pusti dete da provede u crkvi narednih godinu dana, da se opismeni a onda da nastavi sa njim da vežba do njegovog savršenstva. Tada se šukunded Dimitrije primirio.

Od prijema u crkvu moj dedo je počeo živeti sasvim drugačiji život od onoga kojim je prethodno živeo. U crkvi je morao da radi sve poslove koje su zahtevali od njega. Morao je da čita i piše brojeve i slova i da se neprestano moli da iz njegovog tela izađu zli duhovi koji su se tu nastanili. Tako su prolazili dani. On se molio Bogu sve više se spajajući sa sferom duhovnog, učio i neprestano čuvao tajnu Izabranika koju će do kraja usavršiti sa svojim dedom kada izađe iz crkve. Tako prođe ta duga godina. Tačno nakon godinu dana, opet vladika pri kraju toga dana dođe u crkvu. Svi se skupili da ga dočekaju. Svi se sa njim pozdravljaju ljubeći ga u ruku a on kada dođe do moga deda reče:

‘Sine moj kako si? ‘ ‘Dobro Bogu hvala’ – odgovori moj dedo.

‘Eve je danas godina kako smo te primili ovđen, sjutra će doći tvoj otac da te uzme a ja sam došla da vidim šta se poradilo sa tobom i da te nad na Boga vratim tvojim roditeljima.’

Neopisiva radost se razli dušom moga deda. Opet će kod svoje kuće sa svojim roditeljima, sa svojom braćom i sestrama. Suze radosnice mu krenuše niz lice.

‘Nemoj plakat sinko. Sve je to Božja volja i Božja promisao. Javljali su mi da ti je duh Božji pomaga i da si neopisivo brzo savlada čitanje, pisanje, sabiranje i oduzimanje’ – govoraše mu stari vladika. ‘No sine, da vidu koliko smo uspjeli u svom naumu, da istjeramo zle duhove iz tvog tijela.’

A moj dedo, dete ko svako dete. Nije zapravo ni znao zbog čega su ga ostavili u crkvi. Svom dušom se molio da iz njegovog tela izađu zli duhovi a nije u potpunosti ni znao šta je to. I sada, obradovan pred polazak kući reče vladiki da se svakodnevno molio i da u njegovom telu nema više zlih duhova. Neki unutrašnji osećaj mu je govorio da ti nepoznati zli duhovi mogu pokvariti njegov odlazak kući. A onda ga je vladika upitao.

‘Možeš li nam reć da li ti vidiš da će se uskoro desiti neke promjene ode kod nas i da li osjećaš šta bilo ko od prisutnijeh misli?’

Moj se dedo obradova i tog trenutka pomisli: konačno njemu mogu da kažem sve ono što vidim i osećam jer mi drugi to nisu dozvoljavali. I moj dedo počeo da govori:

‘Vidim presvetli vladiko da će uskoro ovi Turski nasilnici izgubit svu vlast na ovim prostorima. Mi ćemo izgubit Skadar i dosta naše zemlje a onda će doći dani kada će se mnogo ratovati. Ginuće se na svaki korak i mnogi će nevini stradati’. Pričao je moj dedo i na trenutak pogledao vladiku, mati igumaniju, sveštenike, sestre monahinje i na svim licima primetio izraz zaprepaštenja.

‘Opsednut je demonskim silama! ‘ – viknu vladika i počeo da se krsti. Za njim se svi ostali počeli krstiti. ‘Ne krsti se demonska silo jer nas nećeš zavarati! ‘ – opet viknu vladika na mog deda kada je, videvši da se svi krste i on počeo da se krsti. A moj ded, videvši da su se svi usmerili protiv njega, htjede da ih ubedi pa reče:

‘Presvetli vladiko, kunem se Bogom da sam rekao ono što sam video.’

‘Ućuti sotonu! – viknu opet vladika i sa rukama počeo pokazivati ko će šta raditi. Popovi i svi ostali se rastrčali i počeli izvršavati naredjenja. Počeli da zveče zvona. Pale se sveće, a popovi sa kandilima počeli osvetljavati prostor gde je on stajao. Dva sveštenika izneše neku spravu stavivši je na sred dvorišta. Zvuk zvona u tihoj noći nagoveštavaše teške trenutke koji se spremaše za moga deda. Nekoliko popova priđe nejakom detetu, uhvatiše ga za ruke i staviše u tu spravu.

‘Presvijetli vladiko, ovo je sprava za mučenje odraslih osoba tako da se i njegova glava i ruke iz nje veoma lako mogu izvuj’ — objašnjavaše jedan pop vladiki.

‘Ruke i glavu mu vežite okovima te ik provucite kroz otvore da bik ja moga da ga kaznim i konačno iz njegovoga tijela istjeram sve moguće demonske sile’ – govoraše vladika opet se krsteći. Oni brzo uradiše kako im je naređeno i mog deda okovanog i golih leđa pričvrstiše za tu spravu. Počeo molitva a zvona prestaše da zvone. Vladika je prvi počinjao a onda su svi ostali u horu pevali za njim. Na kraju se sve umiri. Vladika priđe mom dedu. Uze leskov štap debljine palca a dužine osamdesetak centimetara od jednog popa i počeo da se moli.

‘Gospode Bože naš, oprosti slugi tvom sva sagrađenja koja svjesno i nesvjesno učini, i pomози Gospode da iz njegovoga tijela, zahvaljujući tvojoj sili, istjeramo sve nečiste sile.’

Pričao mi je dedo da je on tada zapao u neku ravnodušnost. Osećao je strah nadolazećeg trenutka ali nije znao da je odredi a nije mogao videti šta se dešava iza njega. Od uzbuđenja mu se ništa nije otvaralo od njegove vidovitosti. Mislio je da je tako najispravnije i prepustio se tom trenutku. A onda leskov prut fuknu kroz vazduh i spusti se na njegova leđa. Moj ded vrisnu. Odmah mu pade na pamet da izvrši komandu svesti koju je vežbao sa svojim dedom i da zaustavi ovo mučenje. Pokuša, ali ga opet stiže još jači udarac našta on još silnije vrisnu. A onda mu do svesti dopreše reči njegovog deda: ‘Ako se nekada desi da ne moš izvršiti komandu svijesti osobi koja ti zadaje bol, ti tada izvrši komandu svojoj svijesti i ona će ti eliminisati bol ma kako jak bio’.

Moj dedo izvrši novu komandu, ali ovoga puta samom sebi. U trenutku prestade bol i iz njegovih usta više ne izlete ni jedan jauk. Vladika je udarao i udarao a onda prestao i naredio da se svi povuku. Mog deda su ostavili tako da prenoći pokrivši ga samo sa nekom dekom. Sabravši

se od dobijenih batina, prvo požele da izvrši komandu svesti i natera vladiku da ga oslobodi i da ga pusti da spava unutra, a onda se seti da će mu sutra doći otac, pa je odlučio da tako provede noć, da pokaže svom ocu gde ga je i u kakve ruke ostavio. Ne zna tačno kada je zaspao, jer kada je popustio komandu svesti, onda je počeo da oseća sve veći i veći bol od dobijenih batina. Samo je kućence pet šest puta u toku noći došlo, liznulo ga nekoliko puta na taj način mu pokazavši da ovde ima jednog pravog prijatelja. Odlučio je da će je uzeti sa sobom kada pođe kući. Tada mu je bilo sve jasno. Shvatio je da su te demonske sile u njegovom telu o kojima je govorio vladika, zapravo njegove moći koje su mu svakog trenutka sve više nadolazile. Činilo mu se da je u toj jednoj noći sto puta ojačao.

Svanuo je novi dan i u manastiru sve počeo da se budi. Poče jutarnja služba... Svi se u crkvi mole samo je moj dedo u okovima. Završi se jutarnja molitva i svi pođoše da doručkuju. Baš su završavali doručak kada se začu zvekir na kapiji manastira. Znao je moj dedo da to njegov otac dolazi. Svi iz crkve izašli i stoje oko mog deda. Čeka se dolazak vladike. Dedov otac stoji kao da se skamenio. Gleda u deda, gleda u njih a ni reč ne progovara. Izlazi vladika i polako ide ka mom dedu. Kada se skroz približio, obrati se mom prađedu: 'Brate Mitre, moram ti reć da je tvoje dijete opsjednuto demonskijem silama. Mi smo ga prijen godinu dana primili u naš manastir da bi postom i molitvama doša do pročišćenja, ali je sve to bilo uzalud. Pred svijem osobljem manastira on je hulio na Boga i reka take riječi i taka viđenja koja su dostupna samo Božjim prorocima. Kada sam pokušao da ga zaustavim, on se jopet kleo u Božije ime i jopet je hulio na Boga. Kao vladika ovoga okruga i ovoga manastira ja sam preduzeo mjere i počeo da čistim njegovo tijelo sa prutom koji je Bog iz raja posla da bi moga preobratit grešnike i neposlušne. I brate Mitre ja ti moram reć da moram ponovit čišćenje koje sam sinoj primijenio, jer se desilo da je njegovo tijelo par puta prihvatilo čišćenje, jer je par puta jauknuo a ondak su ga te demonske sile zaštitile i ni jedanput više nije jauknuo iako sam ga udara pedeset puta, a za odrasloga čoeaka je dozvoljeno četeres udaraca.'

'Da li je moguće da oni ništa ne shvataju, da li je moguće da ovaj monstrum namerava opet da me tuče? Da li će moj otac stati u moju odbranu?' Pričao mi je dedo da su mu tog trenutka padale razne pomisli na pamet. Prađed je samo stajao a niz lice su mu tekle suze. Ni on ni iko drugi od običnog sveta nije smeo da se suprotstave Vladiki. Tada je ogroman bes provrio u mom dedu: učiniće ono što ga je njegov dedo naučio! Svi će čuti glas koji niko ne progovara. Ni njegov otac Mitar nije znao za te njegove sposobnosti nego je mislio da on poseduje samo vidovitost.

'Vladiko Teodosije – začu se glas kao da šapuće neki starac, vadiko Teodosije, opet odjeknu isti glas našta se svi počeoše krstiti a vladiki ispade prut iz ruku. Kad to vide, mom dedu sinu jedna ideja i reši da se osveti za pretrpljeni bol. Za to što ste mučili mog Izabranika svi ćete sada biti kažnjeni. Trebalo bi da kaznim i tebe Mitre, jer je tvoja sveta dužnost da štitiš svoje dijete po cijenu sopstvenog života, ali ti opraštam jer se nijesi moga oduprijeti odluci Božijeg sluga, a mog vladike Teodosija. U poslednjem trenutku se moj dedo predomisli da ne kazni i svoga oca. A onda, na zaprepašćenje svih prisutnih, prut se sam diže i nekoliko puta udari prvo vladiku a onda i sve ostale. Na kraju, moj dedo izvrši komandu svesti da ga puste i naredi svima da niko o ovome ne sme nikome progovoriti ni reći jer će ga nemilost Božija snaći. Oslobodiše moga deda iz okova. On ode i pokupi svoje stvari. On i otac krenuše a dedo usmeri svoju svest ka kućencetu i ono krenu za njima. Niko ni reć da progovori, samo se usne nemo pomeraju a ruke sa tri prsta neprestano prave krst na grudima. I tako moj dedo posle godinu dana izađe iz manastira. Mnogo je stvari tu naučio. Prvo: da čita, piše i računa. Drugo: da iskreno veruje u Božiju silu koja je nebrojeno puta jača od sile koju on poseduje. Znao je da je Izabranik i da ima čudne moći, ali je tek ovoga puta isprobao to da uradi. Uspeo je. Verovao je da će uspeti i uspeo je. Došao je do saznanja kome ga je dedo učio: kada mu neko nanosi bol, tada on njemu ne može izvršiti komandu svesti. Ili će morati da deluje pre nego što neko njega počne da muči, ili će nastaviti sa započetom vežbom i dovesti telo do savršenstva. Moraće o tome da porazgovara sa svojim dedom. Ili će morati da istrpi bol pa tek onda da deluje. Bolja je prva varijanta, pomislio je i nasmešio se.

On i njegov otac su išli peške. Konja je držao za povodac a kučence je trčkaralo oko njih kao da je sto godina sa njima živelo. Njegov bi se tajo malo malo pa prekrstio. U trenutku je pomislio da mu otkrije tajnu, pa se setio dedovih reči da sve to što mu je povereno, po cenu sopstvenog i života cele porodice ne sme reći nikome, osim Izabraniku koji će mu se vremenom uz Božju volju i predskazanje prethodnog Izabranika prikazati. I tako, uz malo priče, konačno stigoše do kuće. Svi potrčaše da ih zagrlje. E tada moj dedo oseti svu bol od ožiljaka. Kada su ga pitali od čega mu je to, on je rekao da se spotakao niz jedno brdo, da je upao u kupinjar i da je tako zaradio te rane. Prababa Kosana mu je prvo sa mlakom vodom oprala rane a onda ih namazala nekim melemom. Rane zaceliše a život nastavi da teče kao što je i ranije bio. Svakodnevno sa njegovim dedom Dimitrijem nekud odlazaše i vraćahu se kasno uveče. Dedo je koristio svaki trenutak da prenese tajne koje su sačuvane čitavih hiljadu godina svom unuku i da ih on u potpunosti zapamti. Uvek mu je na kraju svih priča ponavljao da će doći vreme kada će i on tu tajnu podeliti drugome Izabraniku, da će on biti iz drugog plemena, a ipak njegov bližnji rod. Kada se uverio da je dete sve zapamtilo i da može da primeni sve moći tih tajni, onda je on, uz milost Božiju napustio ovaj svet, srećan i zadovoljan što je tajna prešla kod drugog Izabranika. Sahrana je bila ogromna.

‘Slava mu i milost što je mojem ocu da i u njegovoj dubokoj starosti da bude priseban i pametan. Draga braćo, sestre, rođaci, kumovi, komšije i prijatelji svima bih poželjeo da doživite njegovijeh sto tri godine i da izgledate u toj starosti kao što je on izgleda.’ Sa tim rečima se moj praćed Mitar oprostio od svog oca Dimitrija. Ni u poslednjim danima svog života njegov otac mu ne otkri najsvetiju tajnu koju je nasledio.

6

A moj dedo, iako još mali, beše svestan svih reči koje mu je njegov dedo ispričao i svestan tereta odgovornosti koji je sada pao na njegova pleća. Mnogo puta je, dok bi sam čuvao ovce, ispitivao te moći. Zagledao bi se u Garindžu ili u Bubicu, njihove verne pse, i ne progovorivši ni jednu reč izdao naređenje njegovoj ili njenoj svesti da odu da vrata ovce. Psi bi ga odmah poslušali. Onda je, uvek u samoći, da ga niko ne bi video i da o tome ne bi drugima pričao, počeo da naređuje ovnu predvodniku. Pa ovci. Pa drugom ovnu. Uvek je uspevao da prenese komandu svesti. Jednom je probao da natera magarca jednog komšije da njače. Njemu je bilo interesantno a magarac je njakao dok se komšija dobro naljutio i uzeo motku da ga istuče. On je brzo preneo komandu svesti na razbesnelog komšiju koji je u trenutku stao. I magarac je prestao da njače jer je u njegovoj svesti prestala komanda. Moj dedo je to u momentu primetio. Kada vrši komandu jednoj svesti, tada prestaje komandu koju je prethodno vršio. Moraće to da vežba i postiže veće i bolje rezultate.

Moj dedo je često pričao svome ocu kako vidi da će mnogi iz njihovog i iz drugih sela izginuti jer se sprema nešto još gore od turske okupacije. Jednoga dana je rekao taju da ponesu pušku i sekiru i da zajedno odu do Mačkove stene. Kada su stigli, dedo mu reče da naprave čeku i da neprestano posmatra stene sa leve strane.

‘Tajo, tu će se pojaviti vuk, ti ćeš ga ubiti, a onda ću ti ja pokazati nešto što niko od našijeh seljana ne zna.’

Nije prošlo pola sata, kada se na dvadesetak metara od moga deda pojavi ogroman vuk. Precizan metak pogodi svoj cilj. Vuk pade kao pokošen. Onda mu je moj dedo pokazao dobro skriveni ulaz u pećinu u kojoj su se nalazile kosti životinja koje je ovaj vuk pojeo.

‘Tajo, o ovome ne smijemo nikome ni riječ kazati jer će doći vrijeme kad će ni ova pećina živote spašavati. Prvo je tajo moramo dobro očistiti. Vidi tajo’ – pokazivao je usmeravajući baklju – ‘moram ti pokazati ono što na kraju vode izvire. Nije mnogo ali se od te vode mogu održavati u životu trides – četres ljudi. A znaš li još što je ođen dobro, tajo?’

‘Što sine?’ pita ga prađed.

‘Kada se ođen upali vatra, postoje mali propusti kroz stijene koji dim vode na sasvim drugu stranu brda. Ajmo da je prvo očistimo pa ćemo poslije donijeti granja te ćemo zapaliti vatru i ti ćeš videti ovo što sam ti rekao.’

‘To ćemo drugi dan. No ti sine idi te dovedi konja a ja ću naćinjet nosila od granja, te ćemo tako odnijeti vuka kod kuće.’

Tako i uradiše a onda moj prađed počeo dozivati komšije da dođu i vide šta je ulovio. Tada beše običaj kada se ubije vuk da svako donese po neki poklon. A kada se svi razišli, moj dedo upita svog oca: ‘Tajo, zašto im nijesi rekao da sam ti ja pomogao da ubiješ ovoga vuka?’

‘E moj sine – počeo prađed dok mu se oči puniše suzama – da samo znaš šta se sve o tebi priča i kako te sve nazivaju ljudi iz našega sela, i u kakvoj sam ja poziciji de god se pojavim, ti bi sine mene razumio što te nijesam spominja.’

‘Nemo plakat tajo, ka Boga te molim. Znaš li da mi se zbog tvojijeh suza srce cijepa?’ – pokušavaše moj dedo da ga umiri.

‘A misliš li sine da se meni srce ne cijepa kad čujem što sve ljudi o tebi pričaju.’

‘Ko priča tajo? Reći mi ko priča i što priča?’

‘A neka sine. Neću i tebe nervirati. Pušći mene da nosim svoje breme.’

‘Tajo, moraš mi reći. Ako mi ne rečeš, kunem ti se da to mogu saznati i na drugi način. A ako krenem tako saznati, ondak ću se tome čoku osvijetiti.’

Tako je progovorio moj sedmogodišnji dedo a moga prađeda je oblila neka hladna jeza. Prvi put se upitao kakvu je to silu osetio kod svog deteta. Imao je osećaj, iako je dosta stariji i pun snage, da ovo dete nikako ne bi mogao pobediti. To ga je malo uplašilo. Ne što se plašio sopstvenog deteta

i borbe sa njim, nego što se pribojavao nekog njegovog pokušaja da se osveti nekom od seljaka koji su o njemu ispredali bajke.

Počeo je da mu priča: 'Vidi sine. Dvije me muke muče i ja ću ti ik obije ispričat. Prije nekoliko dana kada sam očera našega vola Galonju u Plav da bi ga proda i da bi od tjeck para platijo poreze i pokupova sve ostale potrpštine za kuću, sreo sam se sa dućandžijom Gojkom. Svake godine je njegova stoka proglašavana ka najbolja u regijonu. I on je doveo vola da bi ga proda. Sve živo se pokupilo oko njega. Gledaju vola i cjenkaju se. A ondak stigosmo ja i Galonja. Toga mu je trenu kadija Idriz nudija cijenu, ali neko viknu: – 'Eve još boljega vola no što je njegov!' I narod se počeo oko mene okupljat. Sada pružaju ruke i cjenkaju se sa mnom. Dođe i Kadija. Prvo se rukova pa me pita za cijelu porodicu, a ondak mi reče: 'Tako ti Boga Mitre, oli mi reć, sa čime si ti hranijo ovoga vola te je ovako lijep?'

'Presvetli Kadijo, samo sa travama, jer mi nijesmo porodica kojoj ostaje da bi mu moga davat splaćine.'

'A reći ti meni Mitre, bi li ga proda za dva dukata i petnaes akči? Toliko sam htijo platit i za Gojkova vola. Ti znaš da se na ovome bazaru nikad do sada nije vo proda za te pare.'

'Pa presvetli Kadijo, ako je za tebe, ondak ću ti ga prodat po toj cijeni.' Tada se, sine, umiješa Gojko.

'Presvetli Kadijo, prije no što zaključiš pogodbu ja ću ti kazat par riječi pa ti odluči oli kupit toga vola ili nej.' 'Kaži Gojko. Ja ću te čut ali ne znači da ću te poslušat.'

'Presvetli Kadijo, narod priča, a đe ima dima ima i vatre. Vele da je njegovo dijete opsjednuto'

'Nu, nu Gojko što reče? – upita ga kadija.

'Jeste presvetli Kadijo, svi o tome pričaju.'

'Prvo mi Gojko reći kakve to veze ima sa volom a ondak mi ispričaj i o ovome te si počeo.'

'Pa vidi presvetli Kadijo,' počeo da mu objašnjava Gojko a masa svijeta sluša i ni riječ ne progovara. 'Svi ste čuli kako je malo prijen reka da nije imućan i da je vola hranijo samo sa travom i sijenom, pa kako je moguće da je njegov vo bolje uhranjen no moj a svi znaju da ja mojemu jutrom i večerom dajem zobi. Reći mi presvetli Kadijo kako se njik dva mogu mjerit.' Tad narod počeo gundat a Gojko nastavi: 'To mu je presvetli Kadijo njegov sin – počeo upirat prstom u mene – koji je opsjednut, nešto učini ja i zato je on tako napredova.' Tada su svi počeli glasnije komentarisat a Gojko jopet nastavi: 'Zamisli presvetli Kadijo, pečila ga je najotrovnija guja a on je i to preživijo.'

'Tada su se prisutni pravoslavci počeli krstiti a Turci i muslimani počeli klanjati. Oni bliži meni se izmicahu odgurkujući me, dok su od nekolicine iz daljine doletjele kamenice u našem pravcu. Tog trenutka Kadija podiže ruku i svi se umiriše.

'Sluša Mitre, prvo da kažem da sam reka da ću tvojega vola kupit za dva dukata i petnajest akča, i kupiću ga za te pare, ali ti neću isplatit sada, no ću se uvjerit da li u tvojem volu obitavaju zle sile. Ako ik bude, ondak ćemo tvojega vola zaklat i svi ga zajedno ovđen pojesti.'

Narod učutao, niko reč da progovori.

'Presvetli Kadijo, kako ćete vi saznati da li su kod njega zli dusi? – upita ga neko iz mase a Kadija svima odgovori: 'Ako za ovijeh deset dana vo bude udara moje sluge, ondak je opsjednut. Tada ćemo se ovđen svi naći za dvije neđelje i ondak će se Mitrov i Gojkov vo nadmetati u nekoliko disciplina, te ću onoga vola koji pobijedi kupiti a gubitnika ćemo zaklati, ispeći i zajedno pojesti. Jel pristajete vas dvojica na ovu pogodbu?'

'Gojko je odma prista jer je njegov vo krupniji no naš, a ja nijesam ima kud no sam i ja prista. I tako mi Kadija uze vola i na kraju mi reče: 'Mitre, nemo zaboravit no obavezno dovedi i to dijete da vidimo da li je istina sve to što narod priča.'

'Kada sam video da će mi tebe uzet, ondak sam počeo molit kadiju da uzme vola a da mi tebe ne dira, ali je on reka da odluku neće mijenjat. Sada sine živ nijesam što će se i kako desiti. Uzeće ni vola i zaklat a mi nećemo dobit ni akča a uz sve to i tebe će sine proglasit opsjednutim. Ete ti muke za cijelu porodicu. Mislim se sine da sve ovo ođe ostavimo i da neđe porodično pobjegnemo.'

‘E nećemo, tajo, niđe bježat no ćemo mi zajedno tamo otić ‘ – osmehnu se moj dedo na nešto što se rodilo u njegovoj svesti. ‘Tamo će naš Galonja pobijedit, mi ćemo dobit i dukate i akče, a ti ćeš uzet sve što imaš para u kući pa ćeš se tamo kladit i na taj način jopet zaradit još mnogo više. Posljen ćeš videt što će bit sa Gojkom i njegovijem volom.’

‘Dobro sine. poslušaću te. Od ovoga zavisi opstanak naše kuće. Ako izgubimo, i tako i tako od nas ništa ostat neće, a ako pobijedimo ondak ćemo obezbijedit porodicu za cijelu godinu. A i to je manje važno koliko je važno da mi tebe više niko ne uznemirava.’

‘Ne boj se tajo. Samo se strpi ovijek par dana i videćeš svojijem očima.’

Tako prođe i tih par dana.“

Tada su došli neki ljudi da ih izmasira i Miki prekide priču, a mi pođosmo do seoske kafane „Kod Jolića“, koja se nalazi nedaleko od Mikijeve kuće. U njoj smo jeli najbolji i najjeftiniji roštilj na svetu. Jeli smo, sačekali da se završe masaže pa onda došli. Miki nas obavesti da će sutra imati baš malo vremena za razgovor sa nama jer su mu se najavili mnogi ljudi za masažu.

Pošao je da se posle napornog dana i on odmori, a mi smo odmah pregledali snimke da bismo još jednom preslušali sve što smo pričali. Zatim smo svi zaspali kao mala deca. Sutradan ujutru se svi saglasismo da njegove ruke, očigledno, imaju čarobnu moć. Ali mi nismo došli da se uverimo u moć isceljenja njegovih ruku, nego da otkrijemo tajnu razvijanja mozga. Na dobrom smo putu da nam to pođe za rukom.

Počeše ljudi da pristižu, a mi napustismo prostoriju prethodno je sredivši i provetrivši. Krenusmo u obilazak Kraljeva i okoline – Manastir Žiča, Krstovgrad u Progorelici, Mataruška Banja, Vrnjačka Banja, Goč, Kopaonik – mesta neverovatne lepote, koje samo priroda može da stvori. Kada smo u kasnim popodnevnim časovima došli kući, Miki je i dalje radio. Sačekali smo malo pred kućom a onda smo, kada su svi pacijenti otišli, sa Mikijem započeli razgovor.

„Prvo da pitamo jesi li se umorio?“ – započe Marko.

„Mogu da kažem i jesam i nisam.“

„Ja ću vas ispoštovati i ispričaću sve što smo se dogovorili, pa se nadam da ćete i vi ispoštovati mene.“

„Danas je bilo poprilično ludi na masaži, pa mislim, posle ovolikog rada da te bole ruke i da se osećaš iscrpljeno“ —nastavljao je Marko sa pitanjima.

„Naprotiv. Svaki bioenergetičar, ako je pravi, uživa u svom radu. Nama je dato da energiju iz prirode, jer samo je to čista i prava energija koja se pravilno kreće, usmeravamo prema blokadama u ljudskom telu, koje su se zbog raznih nepravilnosti u ishrani, piću ili bilo čemu drugom delimično ili potpuno stvorile. I dok to radimo, ta čista prirodna energija, usmerena na pacijenta, prolazi i kroz naš organizam, tako da, ma koliko radili, na kraju naš organizam ne oseća nikakvu iscrpljenost. Dešava mi se da se posle svih masaža, na kraju napornog dana, moje telo oseća kao da ništa nisam radio. Zamislite jednu baru. Da li ona može da bude mutna ako se u nju non – stop uliva čista voda?“

„Čuli smo da bioenergetičari rukama skupljaju negativnu energiju sa bolesnih pacijenata, pa im ta negativna energija može izazvati zdravstvene probleme“— primeti Tanja.

„Istina je.. Za naše prste se, dok razbijamo blokade, po malo, ali sve vreme, lepi ta negativna energija koja je skupljena u tim blokadama. Na kraju svakog posla, svi mi bioenergetičari moramo držati ruke pod mlazom vode ali ih ne trljamo, da bi se na taj način oslobodili negativne energije koju smo tokom rada pokupili sa pacijenata. Ko ovo pravilo ne zna, taj ne treba ni da radi sa bioenergijom.“

Sada nam je bilo mnogo jasnije kako funkcionišu ovi čudni ljudi koji imaju taj dar prirode a o kojima se ispredaju razne legende. Ima tu priča koje su istinite, a ima i onih koje su izmišljene i koje se preuveličavaju. Bioenergija kao bioenergija je poznata svuda u svetu, ali naš cilj je nešto sasvim drugo.

„Da li će sutra biti više termina za naš razgovor?“ – upita ga Tanja.

„Slušajte, ujutru će moja žena napraviti kačamak, donećemo i kiselo mleko, pa ćemo zajedno da doručujemo, a ja ću nastaviti priču jer do popodne nemam zakazanih masaža.“

On se povukao da meditira, jer to obavezno čini, ma koliko posla imao i kada god ga završio, a mi smo ostali da pregledamo snimke njegovog rada. Masaže kao masaže. Izgleda ništa posebno. Ali kada na kraju vidimo da ljudi koji su jedva došli ili oni koje su donosili da bi stigli do njega, posle tretmana sami hodaju, onda i skeptici poput nas polako dobijaju sasvim drugačiju sliku o njegovim moćima i o sposobnostima da isceljuje ljude. Jedan pacijent, drugi, treći, peti ... Svi dolaze po nekom ustaljenom redu. Miki bez prestanka masira po nekoliko sati. Dok bi mnoge od nas ruke zabile od neprestanog rada, on je rekao da se na kraju dana oseća kao da ništa nije radio.

„Kako bismo voleli da i mi to možemo“ – reče Tanja a mi se nasmejismo.

A onda se pojavi snimak čoveka koji je imao moždani udar, kojeg je Miki mnogo drugačije tretirao nego prethodne pacijente. Stavlja mu je ruke na glavu naprežući se, tako da smo imali osećaj da će mu svakog trenutka popucati vene koje su se ocrtale na čelu. Muči se da natera ovog pacijenta da progovori neku reč. On, doduše, izgovara, Pa ne pa še “ i još po koju polurazumljivu reč ali ne može ništa jasno da objasni.

„Sutra moramo nekako da navedemo temu na ovu ovu masažu da bi nam Miki objasnio da li je moguće da se ovom čoveku može pomoći – reče Zoran.

„Ja mislim da je on pristao da nam ispriča sve i sada ide po redu, a mi ćemo biti strpljivi i čekati da ta famozna tema dođe na red“ – odgovori Marko.

Ponovo pažljivo pogledasmo snimak i posebnu pažnju obratismo na Mikijeva objašnjenja upućena pacijentu: „Dragane, mnogo si kasno došao kod mene. U postojećem stanju, sve ono što bih uspeo u početku tvoje bolesti da postignem za par dana ili nedelja, sada mi je potrebna godina i više da bih te naterao da počneš da pričaš. Uglavnom smo uspeli da pokrenemo tvoju nogu i ruku tako da sada možeš da se krećeš.“

Taj nama nepoznati čovek je samo klimao glavom i izgovarao: “Pa ne pa še...”

Tog trenutka je Marku zazvonio telefon.

„Da direktore“ – javi se Marko. “Pa dobro smo. Jeste, da, da. Evo da objasnim u par rečenica. Vidite direktore, počeli smo sa njim da pričamo i on je pristao da nam ispriča celu priču o njegovom dedi. Dotakao je i tu temu, ali je odlučio da nam ispriča sve po redu. Postavili smo kamere i bubice tako da snimamo svaki njegov potez. On nam je rekao da će nam sve ispričati ali ga neprestano prekidaju pacijenti koji dolaze kod njega na masaže. Početak njegove priče je veoma interesantan jer opisuje detinjstvo, rani uzrast i učenje njegovog dede da postane Izabranik. Malo je duža priča o tome, ali je neopisivo interesantna. Sutra će imati mnogo više vremena tako da ćemo čuti mnogo više od njega. Dobro, dobro. Hoćemo direktore.“ Prekinuo je vezu a onda se obratio nama: „Društvo, direktor nam je dao odrešene ruke, pozeleo da istrajemo i čujemo najinteresantniju priču do sada.“

Ujutru je stigao kačamak pripreman na crnogorski način. Što bi rekli stari – prste da pojedesh koliko je ukusno! Doručkovasmo a onda, dok Mikijeva supruga i Tanja počistiše sto i oprashe sudove, Miki nastavi priču tamo gde je stao:

„Osvanu jutro ko i svako drugo. Moj ded i prađed poranili i pravac za Plav. ‘Ovo je dan,’ mislio je moj prađed, ‘kada će moja porodica ili opstati ili propasti.’

‘Tajo, nemo mislit da ćemo propasti. Viđećeš tajo koliko ćeš para donijet doma!’

‘Sine, mene više brinu kadija Idriz i ljubomorni Gojko no naš Galonja i sve pare ovoga svijeta.’

‘Tajo, jopet ti velim, viđećeš kako će se Gojko obrukat da mu više nikad neće padnut na um da bilo koga potcenjuje. A Kadija će danas bit s naše strane a već nakon nekoliko dana, šta goj da pokuša, neće mu poj za rukom da ostvari.’

‘A šta misliš sine ako kadija zahtijeva od mene da te odvede u Tursku da služiš sultanu. Mnogo dece su tamo odveli i od njih načinili janičare.’

‘Danas će se tajo izdešavati mnogo stvari pa će Kadija bit zanešen time. Pokušaće jedan čoeak koji će bit zajedno saš njime to da mu predloži ali ću ga ja u tome spriječit.’

I tako njih dvojica, na njihovom vernom konju Putka stigoše u Plav. Sila sveta se pokupila jer se od usta do usta pročulo da će biti borba bikova u deset sati, a odmah nakon borbe će se zaklati bik koji izgubi. Kada stigoše moj ded i prađed svi učutaše. Kadija i neki Paša sede na podijumu od dasaka koji je za taj dan spremljen za njih. Prađed veza konja pa oboica priđoše i pokloniše se kadiji i paši.

‘Presvetli Kadijo, evo ka što si reka doveo sam moje dijete da ga vidite – reče moj prađed. Kadija ustade sa stolice pa poče da obilazi oko mog deda zagledajući ga sa svake strane.

A moj dedo, vižljivo i ne jako detence od nepunih osam godina. Niko ne bi rekao da može podignuti nešto teže od kašike a ne da on poseduje neke moći. Tada se Kadija obrati Gojku: ‘I ti veliš da je ovo dijete moglo da opčini njihovoga vola da bi on moga bit onako napredan?’

‘Da, presvetli Kadijo. Eve mnogijeh svjedoka koji će posvjedočit da niko u regijonu ne drži i ne hrani stoku bolje nego ja. Pa će se presvijetli Kadijo može uprijedit vo koji se hrani samo sa travom sa volom kojeme se daju zob i splačine?’

Onda se Kadija okrenu ka mome dedu: ‘Da li je istina da te ljuta guja pečila i da li je istina ovo što ovi čoeak priča o tebi?’

Moj dedo se opet pokloni pred Kadijom i poče pričat: ‘Presvetli Kadijo, danas je najsretniji dan za tvojega nekog slugu koji je eve kleka pred tvojijem skutima i kojeg će saslušati i presvetli Kadija i presvetli paša i mnogi veziri i časni vojnici velike Turske imperije. Pa koje dijete može bit srećnije od mene?’

‘Aferim dijete, aferim. Ovo si lijepo reka ali nijesi odgovorio na moje pitanje.’

‘Presvetli Kadijo, istina je da me guja pečila prije više od godinu dana i da me samo milost Božija sačuvala u životu. Moj me je tajo, da bi se zahvalio Gospodu što me je sačuv, poveo u manastir će sam proveo godinu dana služeći i moleći se za oprostaj grijeha, i zahvaljujući Bogu na njegovoj milosti. Tamo sam, presvetli Kadijo, naučio da čitam i pišem, da brojim i računam. Tamo sa, presvetli Pašo, sluša mnoge priče. Najviše mi se svidela priča o presvetlom kadiji Idrizu koji je, kada je služio u Mostaru, ne razmišljajući ni jednog trena skočio u bunar da bi spasijo dijete jedne pravoslavne sirotice.’

Neopisivo zadovoljstvo se ogledalo u Pašinim i Kadijinim očima.

‘Dijete, obrati se on mome dedu, o ovome nikom nijesam priča, ali vidim dobri pop Nikifor, koji je bio prisutan, se potrudio da se to delo ne zaboravi. Znači, i o tome se pričalo u manastiru.’

‘Jeste, presvetli Kadijo.’ Opet poče moj dedo da objašnjava, a narod ćuti, sluša i ni jednu riječ ne progovara. ‘Pričalo se i o tvojoj velikoj pravednosti kada si izda naređenje da se kazne turski vojnici koji nisu dali pravoslavnim vernicima da se pričeste pred Vaskrs.’

‘E slušajte ljudi’ – viknu Kadija – ‘i sada i uvijek sam vika da se svačija vjera mora poštovati, a evo ovo dijete je svjedok moje pravičnosti i glasina koje se prenose o meni. Ko god tuđu veru ne poštuje imaće posla sa mnom.’

Tako je... živeo Kadija... aferim... Čuše se uzvici oduševljenja sa svih strana a onda Kadija podiže ruke i svi se umiriše. Okrenu se ka mom dedu i pita ga: ‘Imaš li još sto da ispričaš dijete?’

‘O pohvalama koje su upućene Vama presvijetli Kadijo, imalo bi se pričat još mnogo dana ali ću ja odgovorit i na drugo pitanje, to jest na optužbe koje su sa strane jednog bogataša usmjerene ka jednome siromašku. Istina je, naš vo se hranio samo travom, ali smo ga držali i voljeli ka člana porodice pa je zato on mnogo bolje napredova no Gojkov vo, iako su njemu davali splačine i zobi. Da li je obavezno, presvijetli Kadijo, da sve ono što je najbolje mora da posjeduje onaj što je bogataš? Ako ćemo tako, ti si presvetli Kadijo, stotinama puta bogatiji i od Gojka i od mnogijeh drugijeh bogataša, pa ni jednom nijesi krenuo da oduzmeš ni našeg ni njegovog vola no si nam pošteno ponudijo po dva dukata i petnajes akči, a svi znamo da po tako skupoj cijeni još niko dosad nije platijo jednoga vola. Eto presvijetli Kadijo, i u tome se vidi tvoja pravičnost i poštenje.’

Opet narod zagalami i opet kadija podiže ruku da ih smiri.

‘Dijete, ja u tebi nijesam naša nikakvu grešku, i zbog tvoje pameti se ne bi postideo kod sultana da te pošaljem. Ali ovoga trenutka smo se pokupili da bi se vaši volovi nadmetali. Ja bih voleo da vaš vo pobijdi, ali po svemu sudeći Gojkov je i veći i jači.

‘Narode, možete pristupiti kod Paše i možete se kladiti’ – viknu Kadija, a svetina stade u red i počese padati opklade.

‘Vidiš tajo,’ šapnu mu moj dedo ‘Kadija je na našoj strani, ali će na kraju Paša biti protiv nas. Aj ti sad tajo uloži sve sto imaš na našeg Galonju.’ Pređed ode i za po ure se vrnu namrsten.

‘E moj sine, svak se živi kladijo na Gojkovog vola, bez ja na našeg Galonju.’

‘Odlično tajo, jos malo ćemo videt jesam li bio u pravu il nijesa. A ja znam da jesam.’

Izvedoše volove. Oko Gojkovog vola se skupila masa ljudi i neprestano ga hvale, a oko Galonje moj ded i prađed.

‘Tajo, zagrlji Galonju oko vrata sa jedne strane a ja ću sa druge’ – reče mu moj dedo. I taman oni zagrlili Galonju, kad Kadija viknu: ‘Narode, došo je trenutak da vidimo čija majka crnu vunu prede. Prije nego što počne borba, moram da vas obavestim da su se svi kladili na Gojkovog vola osim Mitar na Galonju. Ako pobijedi Gojkov vo, doćete po pet akči, a ako pobijedi Mitrov Galonja, onda će Mitar doćiti jedan dukat i 25 akči!’ Masa naroda se nasmeja. Napravi se prostor i volovi krenuše jedan prema drugom. Moj ded gleda Gojkovoga vola i oči ne miče sa njega, a onda pruži ruku i šapni da ga je samo tajo čuo: ‘Ajde Galonja!’ I zaista, naš Galonja počeo napadati a Gojkov vo počeo uzmicati, ovaj napada, ovaj uzmiče i na kraju počeo bježat. Narod se počeo smejati. Neki počese da viču i tada Kadija opet podiže ruku. Narod se smiri. A moj ded opet šapnu mojem prađedu: ‘Tajo, vidi sada što će bit. Kadija smiri ljude i počeo da proglašava pobjednika. Tada se umesa Gojko sav rumen u licu: ‘Presveti Kadijo, dok je trajala borba ja sam neprestano gleda u Gaca. Onoga trena kada je pružio ruke ka njegovom volu, tog trena je njegov vo počeo da navaljuje kao lud i tada je moj vo počeo da bježi.’

‘Ne budali Gojko, nego priznaj poraz, jer si dosta pravio komediju od sebe – reče mu Kadija i počeo da se okreće ka masi, a onda, tog trena, kao da je grom udario, čuše se reči, Turski lopove’. Sve zanemelo od straha, Kadija se polako okreće ne verujući svojim ušima, a Gojko se jednom rukom uhvatio za vrat a drugom za usta. Sretoše se dva pogleda. Jedan besan, a drugi unezveren od straha.

‘Presvetli Kadijo, nisam... Nisam ništa rekao – počeo da muca Gojko.

‘Gojko, ti si najveći lažov koji postoji na ovi svijet. Stotinu ljudi te čulo kako me vrijeđaš i sada tu tvrdiš da ništa nijesi reka.’

‘Sramota, sramota, treba ga ubiti!’ – čuli su se sve češće povici iz mase. Kadija podiže ruku i reče prisutnima: ‘Svestan sam toga da je Gojko danas izgubio vola i da je zbog toga ljut, ali mu to ne daje pravo da bilo koga vrijeđa. Imam potpuno pravo da naredim njegovo pogubljenje, ali sam danas posebno raspoložen, a vidim da je došla masa naroda sa svih strana, pa će im jedan vo biti malo, tako da ćemo mu u zamjenu za njegov život uzeti još jednoga vola i zaklati ga, a za ovo što je mene uvijedio doćiće dvades batina po turu, ovde na trgu, na ovoj bini koju je on sam napravio.’

Narod počeo oduševljeno da kliče. Svi se uskomešali. Narod se vrti kao bez glave. Kadija izdao naređenje da se zakolju volovi a Gojko zavezan čeka da se izvrši kazna nad njim. Moj ded i prađed dobili pare pa pošli da kupuju sve što im je za porodicu potrebno. Nikad do tad moj prađed nije imao toliko para. Dedo mu kaže da kupi jedan dušek.

‘A što će nam sine?’ ‘Trebaće nam tajo, videćeš da će nam trebat. I prađed kupi. Malo po malo, uz svu kupovinu, prođe vrijeme koje je preostalo do ručka. Narod kupi somune i čeka da mu se podeli po parče mesa. Ali prije ručka Kadija naredi da se nad Gojkom izvrši kazna. Kako ga je dželat koji put udario, tako je Gojko sve jače i jače vrišta, a raja se sve glasnije smejala. Poslije toga se počelo dijeliti meso. Kada su oni dvoje došli na red, tada se Paša pokrenuo ka Kadiji. ‘Presvetli Kadijo, hteo bih nešto da predložim.’

Moj ded se tog trena okreno i usmerio ruke ka Paši. Mnogi to nisu ni primetili, ali moj prađed jeste. A Paša se tog trena uhvati za glavu i poče da se savija.

‘Što je Pašo? Jel ti došlo teško’ – pridrža ga Kadija. ‘Presvijetli Kadijo, toliko me zaboljela glava da mi se učinilo da će da pukne. Ojdoh samo malo da se odmorim.’ Ode paša i ne reče Kadiji što je hteo.

Tada odoše moj ded i pređed.

Putuju tako oni i kada se malo izmakoše od naroda, moj prađed glasno izusti misao koja ga je mučila:

‘Sine, meni se čini, ode nijesu čista posla.’

‘A što tajo?’

‘Kada sam čuo oni glas u manastiru, mislio sam da je to Sveti duh progovorio. Nijesam se dugo moga smirit. Kleo sam sebe što te nijesam zaštitio od Vladike, a to mi je kao roditelju dužnost koja mi je od Boga data. A danas sam se dvaput uvjerio da kod tebe postoji naka sila, a ti ćeš mi sine sad ispričat što je to.’

‘Tajo, ja ti nemam što ispričat bez...’

‘Muči – prekde ga prađed. ‘Video sam svojim očima kada si pružio ruke ka Paši, njega je zaboljela glava i zamalo je padnuo. I jopet sam danas čuo oni glas kao ondak u manastiru. E pa sine, to već namože bit slučajno. I otkud si zna da će naš Galonja pobijedit Gojkovoga vola iako je on mnogo veći i jači?’

Moj dedo, priteran u čošak, poče objašnjavati svome ocu onoliko koliko je mislio da može.

‘Tajo, ti vjerovatno znaš da u našem plemenu od vajkada postoji *Izabranik* i znaš da Izabranik posjeduje odgovarajuće moći koje ne mogu posjedovati ostali ljudi. Eto tajo, to ti mogu reć i molim te nemoj me pitat ništa više jer ti ništa više preko toga ne mogu reć pa makar me ubijo. Pamti da ovo te sam tebi reka ni po cijenu života ne smiješ nikome kazat jer bi toga trena ja umrao. No slušaj, imamo dva ili tri dana da sve sredimo u onu pećinu jer će Paša podgovorit Kadiju da pošalje vojnike da me otmu i počeraju za Tursku. Moram sve spremit a onda ćeš ti otić kod rođaka Miljenka i reć ćeš mu da gljeda i muze našu stoku, a mi ćemo se vrnut za desetak dana.’

Tako su i uradili. Brižljivo su sve pripremili i treće jutro prađed ojde kod rođaka i sve reče kao što su se dogovorili. Dok ih je rođak ispraćao, moj dedo pusti vernog Garindžu, a Bubica krenu za njima. Posle stotinak metara, prađed ga upita što je pustio Garindžu.

‘Tajo, ako ga ostavimo, Turci će ga pustit i krenuće za njim, a on će ih dovesti pravo do nas. Zato je bolje da bude sa nama. ‘Prađed se saglasi sa tom odlukom. Nastaviše da pešače. Mnogi iz sela ih pozdraviše, a oni svima objašnjavahu da idu kod rođaka na Kosovo i da neće biti tu najmanje deset dana. A onda kad zamakoše, skrivenim stazama se uputiše ka pećini.

Kad se popne petnaestak metara iznad pećine, sa te zaravni se odlično vidi dvorište i kuća u kojoj su živjeli.

Kada je odred turskih vojnika krenuo iz Plava, svi su znali da se nekome loše piše. Na čelu tog odreda je bio ozloglašeni Selim paša. O njegovim zlodelima se pričalo na sve strane. Sirotinja raja se sklanjala sa puta da se on ne bi naljutio i počeo nekoga da tuče. A kada počne da tuče, tada nije znao da se zaustavi. Kad odred stiže pred prađedovu kuću, Selim paša poče da doziva:

‘Ooo Mitree! Otvori, šta si se zaključo u kuću!’ Lupa po vratima, ali mu niko ne otvara. On posla tri – četiri vojnika da se raspitaju po selu. Miljenko trči od svoje kuće da bi obavestio pašu da su mu ostavili i kuću i stoku na čuvanje a da su oni otišli kod rođaka na Kosovo i da će se vratiti za desetak ili više dana.

‘Miljenko, mi smo po Kadijinoj zapovijesti došli da uzmemo njegovog sina i da ga pošaljemo da služi sultanu. Ali, pošto oni nijesu tu, a mi smo se dobro umorili, ti odma kolji jednog brava, donesi rakije i vina inače ćemo tvoje dijete uzeti.’

Uto se vratiše vojnici i oni potvrdiše Miljenkove reči. Oni posedaše i polegaše po livadi a Miljenko požurio kod kuće da donese rakiju i vino. Doneo piće i krenuo da zakolje ovna, a kad mu Selim paša doviknu: ‘Miljenko, pusti tog ovna da zakolju moji vojnici a ti idi do kuće i dovedi mi tvoju ženu. Dok čekam da se ovan ispeče, hoću malo da se razonodim.’

Miljenko mu pade pred noge i počeo da ga moli da mu ne bruka ženu i porodicu. On ga udari nogom u glavu i naredi da mu dovede ženu inače će ga nataknuti na kolac.

Razdaljina od Mačkove stene do naše kuće je više od kilometra vazdušne linije i nije bilo moguće da se bilo što čuje od razgovora koji je vođen između Miljenka i Selim paše, ali je tada moj ded, samo na njemu svojstven način, osjetio što se tamo zbiva i rekao sav besan: ‘E nećeš Selime, da si jedan na svijet’ Tog trenutka je pružio ruku i malo pognuo glavu. Nije prošlo pola minuta, Miljenko je kao bez duše krenuo ka kući da dovede ženu, a tog trena je Selim paša vrisnuo kao da mu je neko zabo nož u stomak. Svi su odjednom stali u neverici, a Selim paša se počeo previjati od bolova. Počeo ga je oblivati znoj.

‘Brže, dajte konje, idemo, jer sam ja gotov’ reče on vojnicima slabašnim glasom. Vojnici se brže – bolje pokupiše i krenuše svojim putem. Miljenko se prekrsti, vrati se, uze rakiju i vino i sav srećan ode kući.

Prođe i ta neprijatnost i život se nastavi kao da ništa nije ni bilo. Prođe i tih deset dana, a onda opet ista skupina turskih vojnika dođe pred našu kuću. Isto ih Miljenko dočeka i reče da moj prađed i njegova porodica još nijesu došli.

‘Slusaj Miljenko, obrati mu se Selim paša – ‘zamalo sam umro od bolova, kada sam bijo prošli put ovđen. Onog trena kada sam te udario, ka da se sav tvoj bol prenijo na mene. Da ti Miljenko nijesi vestec? Sada bi naredijo mojijem vojnicima da te ubiju ali mi je hodža Ismet reka da mogu da te ubijem ali bi ti noću dolazio i mučio me ka onaj dan, sve dok mi dušu ne bi uzeo. Zato neću dirat ni tebe ni tvoju ženu, ali ti ćeš prenijeti Mitru da obavezno dođe i dovede sina kod Kadije. Ako im to ne kažeš, i ako ne dođu, onda će telal objaviti ferman da si ti veštac. Posljen toga znaš šta te očekuje. Bilo kome u selu da umre dijete odmak će tebe okriviti pa će narod početi da ti se svijeća. Prvo će palit tvoju ljetinu a ondak će ti poubijati stoku. Na kraju će ubiti tvoju porodicu pa će tebe živoga spaliti.’

Oni odoše, a nedugo posle toga dođoše prađed i njegova porodica kući. Miljenko dođe i sve potanko ispriča mome prađedu. Prađed mu tad objasni da će oni ostati kod kuće i da će ubrzo otići do Plava da ispune Kadijinu zapoved. I zaista su pošli posle nekoliko dana, ali su umesto kod Kadije otišli kod jednog rođaka i kod njega se zadržali do predveče. U povratku su prošli pored Kadijine kuće. Podobro je pao mrak kada su tuda prolazili. Ded je opet sa nekih stotinka metara pružio ruke ka Kadijinoj kući. Otud se čuo vrisak užasa. Oni su nastavili put, a u Kadijinu kuću su nagnuli paše, veziri i vojnici.

Kadija se kleo da mu se u toku namaza pojavio Prorokov duh i da mu je naredijo da nikako ne dira Mitrovog sina. ‘Vjerujte mi da je Prorok reka da će nam se brzo carstvo raspasti, tako da će mnogi od nas ostati ovđen. Paše i veziri, šta činimo raji, to će nam raja i vratiti’. Posle ovih vesti svi odoše tužni i pokunjeni.

Od tog dana i, ‘Besni Selim’ kako je narod zvao Selim pašu, ponašao se mnogo pristojnije. Ni mog deda i pređeda više nisu dirali.

7

Tako prodoše i tih nekoliko godina do početka Prvog svetskog rata. Propade Turska imperija, ali se nad svetom nadvila druga muka i problem. Opet je pećina koju je moj dedo otkrio odigrala ključnu ulogu za očuvanje naše porodice. Prođe i taj rat. Dođe vreme obnove. Iscrpljenom narodu ne osta ništa drugo nego da se upregne u neprestane poslove i da na taj način zemlja opet stane na noge. Odmah posle rata, odluči praćed da oženi moga deda. Tada je bio običaj da se devojke udaju po preporuci. Tako su neki naši rođaci došli kod moga praćeda dogovarajući se da isprose Maru, koja bijaše prva žena moga deda. Isprosiše je i oženiše moga deda iako se on o tome ništa nije pitao. Živeo je sa tom baba Marom deset godina, ali sa njom nije imao dece. Jednom prilikom sam ga pitao zašto je sa njom živeo deset godina, iako je kao vidovit mogao da zna da sa njom neće imati dece. Dedo mi je odgovorio da je on to osećao, ali se svim silama trudio da to potisne i da stvori osećaj komande svesti da će dobiti dete. Zavoleo je, jer je bila lepa kao anđeo Božiji i svoje je moći usmerio ka tome da ona zatrudni. Tada još moj ded nije pravio meleme za razne bolesti, još nije koristio sposobnost vidovitosti da bi s tim moćima sastavio trave koje će pomoći kod raznih oboljenja, nego je samo koristio moći usmerenja svesti. Sve je bilo uzalud. Baba Mara ne mogaše nikako da ostane trudna. Videvši svoju manu, ona odluči da napusti moga deda i ode ostatak svog života da provede u manastiru. Žalio je moj dedo za njom. Pokušao je da je odgovori od njenog nauma, ali ona beše nepokolebljiva u svojoj odluci. Patio je dugo. U svom bolu, jednoga dana reče svom ocu: 'Tajo, oženiću se još jedanput i dobiću svoju decu, ali ću se tajo poslije rata posvijetiti i pronajću taki melem koji će pomoći mnogijem ženama koje ne mogu imat dece.'

'Koji rat sine Bog s'tobom? Samo što se rat završio. Još nijesmo dobro stali na noge, a ti jopet pominješ rat. Nemo sine, kumim te Bogom da te ko čuje!'

'Tajo, ja sam ovo tebi reka a videćeš da će ovi rat koji dolazi biti mnogo veći i razorniji no ovi što je bio. Proć će tajo još mnogo godina ali to nećemo moj da izbegnemo.'

Tako i bi. Dedo se oženi i dobi prvo ćerku Radmilu pa sina Miša i jos jednu ćerku Borku. Onda mu se dve i tri godine pre rata odmoriše roditelji. Prvo otac pa onda majka. Posle njihove smrti moj dedo prionu da obezbedi što više pećinu jer vikaše: 'Ona će nam biti važnija no kuća, jer će nam kuću zapaliti.' Krišom je tamo unosio drva, brašno, kukuruz, so, šećer i još mnogo potrepština koje će im biti neophodne u teškim danima koji dolaze. U pećini je bilo prostora za vise od dvesta, trista osoba, ali je bilo malo vode koja se slivala sa svoda i koja je bila dovoljna za tridesetak do četrdeset osoba. Potok nije bio daleko, pa je moj ded skupljao dosta flaša. Tada je počeo da ide od kuće do kuće i od svih je tražio da mu pozajme po pedeset do sto kilograma kukuruza, pšenice, ovsa pasulja, krompira, kupusa... Ljudi su mu davali šta je ko imao a on je sve to beležio u svesku i potajno ubacivao u pećinu. Uzimao je od ljudi suvo meso, čvarke, kobasice i sve ostalo što je moglo da se smesti u pećinu. A onda dođe naređenje da se svi muškarci stariji od osamnaest godina prijave u vojne centre, jer se Švabo sprema da nas napadne. Tada moj ded pozva sve stanovnike sela na zbor i reče da se spremaju teška vremena i da će mnogi izginuti. On se potrudio da od svih njih pozajmi sve što se moglo pozajmiti i da će im sada to sve što je pozajmio biti zalog za opstanak njihovih porodica. Ljudi će morati da ratuju ali će starci, žene i deca moći da se sklone u tu pećinu koja je maltene tu u sred sela a za koju niko od njih ne zna. Prvo su pomislili da on priča neke gluposti, ali kad ih je poveo i pokazao im pećinu, svi su zanemeli.

'Ljudi, bilo bi dobro da pokoljemo stoku, da sve osušimo i da ostavimo svojim porodicama, jer ako ostavimo stoku, drugi će nam ih poklati.'

Tada se ljudi užurbaše i poklaše svoju stoku, a onda malo prosušise meso i sve to složno doneše u pećinu. Tada su svi složno pošli da brane svoju domovinu. Drugi je rat, kao što je i rekao moj dedo, bio mnogo veći i razorniji nego Prvi. Ginulo se na sve strane. Nije bilo dana da nečija majka ne zakuka. Seljaci se organizovaše pa postaviše straže i pod budnim okom obrađivaše

zemlju. Će Će se održalo po nekoliko kokošaka koje su se raskvocale i svaka je vodila po deset i više pilića. Bilo je i nešto koza koje su u odsustvu ljudi prosto podivljale. S vremena na vreme, kada bi Arnauti preko Ćakora krenuli da pljačkaju, naši bi seljaci brže – bolje pobjegli u pećinu, vodeći računa da nikako ne odaju to svoje, života vredno sklonište.

Mukotrpno prolazaše godina za godinom. Sve kuće u selu zapališe, ili švabski vojnici ili razni lopovi i odmetnici, ali nikom ne pođe za rukom da otkrije pećinu. I tako se starci, žene i deca sačuvaše od ratnog pogroma. Mada mnogi od tih, starijih osoba, a i od nejake dece ne dočekaše kraj rata. Mnogi ratnici, vojnici naše domovine, ostaviše kosti po raznim bojištima. Na kraju tog ratnog vihora koji trajaše pet godina, od bataljona vojnika koji su pošli da brane domovinu, vratiše se samo njih petnaestak. Opet su svi složno krenuli da obrađuju zemlju i da obnavljaju domovinu. Deca, odrasli, starci, svi su složno i zdušno pomagali jedni drugima, a naročito porodicama koje su ostale bez domaćina kuće. Tuga se polako zaboravljala jer su se rađali novi naraštaji. Deca su opet počela da ispunjavaju domove. Nastupilo je vreme oskudice i gladi. Došla je Titova vlast i Komunistička partija Jugoslavije. Bratstvo i jedinstvo. Odjedanput smo postali braća sa onima koji su do juče krali i ubijali članove naših porodica. Doneti su zakoni koji se mnogima nisu sviđali, ali narod kao narod – tu ništa nije mogao da izmeni. Mnogi su i posle rata izgubili glavu samo ako bi se požalili na sistem Titove vladavine. Pored mnogih drugih naređenja, izdato je naređenje da se obavezno prijavljuju vidoviti ljudi ili osobe koje gledaju u šolju. Tako je moj Ćedo bio prinuđen da svoje sposobnosti i vidovitost nikome ne pokazuje. One nisu nestale, ali ih je on počeo usmeravati na drugu stranu. Mesto gde je živeo, čista priroda i neprestani dotok čiste energije, učiniše da se njegova moć mnogostruko uvećala. Tada je počeo pažnju da usmerava na moć razvijanja mozga, sposobnost koju mu je kao Izabraniku u naslestvo ostavio njegov Ćedo. Počeo je sa tim moćima da usmerava svest ka raznim travama, to jest da traži u kombinaciji više trava lekovitost za mnoge bolesti. Držao bi određenu travu po nekoliko sati, neprestano gledajući u nju i posle toga ili posle određenih otkrivanja u njegovoj svesti, on bi tu travu ili odbacio, ili bi je sklonio i počeo da zapisuje recepte za meleme koje mu je njegova svest otvorila.

Prolazili si i dani i godine a on je marljivo radio i sastavljao recepte za meleme koji će izlečiti mnoge neizlečive bolesti. Pored melema koje je sastavljao, svakodnevno je vežbao proces razvijanja mozga. Zbog nedostatka pravih komunikacija sa ljudima, on je bio prinuđen da te opite isprobava na životinjama. Mnogo puta se Ćudio sam sebi sa koliko procenata uspešnosti mu to polazi za rukom. A onda je počeo da zapisuje koliko mu puta neće poći za rukom u toku jednog meseca da izvrši komandu svesti nad nekom životinjom. U prvim mesecima nije uspeo jedanput, dvaput ili najviše tri puta. A onda je, par godina, postizao stopostotne rezultate. A onda je, da niko ne zna, odlazio na pijac gde uvek ima gužve i te svoje moći počeo da isprobava na ljudima. Ušao bi u kafanu da ruća i tamo za trenutak svoje moći usmerio na konobara. On bi odnosio pića i hranu osobama koje mu to nisu naručile. Onda bi, kada bi se vlasnik kafane dovoljno iznervirao, počeo da usmerava moći ka njemu, a ovaj bi onda krenuo da sam služi nezadovoljne goste. Pun samopouzdanja, sa rećima izvinjenja, vlasnik bi radio, a kad bi i on počeo da greši, ljudi su se grohotom smejali i nesu obraćali pažnju sa Ćim su usluženi. Onda bi usmerio svest na nekog gosta koji je pio samo sokove, a on bi počeo da se povodi kao da je najpijaniji na svetu. Ljudi bi se još više smejali, ali niko nije mogao da dokući ko je inicijator svih tih šala. Dešavalo bi mu se da počne da usmerava svest i da onda počne da oseća šta ta osoba misli. To osećanje mu je bilo novo i bilo mu je mnogo interesantno. Počeo je sve više da ga upražnjava. U početku nije imao stopostotni uspeh. A onda je u tome postizao izvanredne rezultate i što je najĆudnije, primetio je da može da Ćita misli svakoj od prisutnih osoba na koje bi usmerio svest. Mogao je da im proĆita misli, a mogao je da im naredi da izvrše njegovu volju.

Sve Ćešće je vežbao i moći da govori tuđim glasom, a da ne otvara usta. Usavršio je i moć, da ako počne da misli o nekim osobama, te osobe obavezno za dan – dva dolaze da ga posete. Nisu znale razlog, ali bi govorili da ih je naka sila naterala da dođu.

Nikada nije zaboravio, kada je, dok je bio u manastiru, usmerio svest ka štapu kojim ga je Vladika tukao. Tada se taj štap, po mišljenju svih prisutnih, istrgao iz Vladikine ruke i počeo da udara po vladiki. Niko tog trenutka nije ni pomislio, da je istrgnuti štap, i udarci koji su se sručili na Vladikina leđa, delo nemoćnog dečaka, koji je bio zavezan ispred njih. Nastavio je sa tim. Počinjao je da podiže i pomera razne predmete a da ih nije ni prstom dirnuo. Vežbao je i verovao da do pravih rezultata jedino tako može da se dođe.

Velikom upornošću, on je dolazio do ostvarivanja ciljeva za koji ljudski um još nije mogao da pojmi da postoje, a kamoli da ih je moguće ostvariti.

8

Eto, to je neka priča o mom dedu. Moram opet da pomenem moju babu Đurđu, jer je ona bila rođena sestra moga deda, a majka moje majke Dare. Moj dedo je živio u selu Velika, a moja baba Đurđa se udala u Ljevošu. To prelepo selo se nalazi na Kosovu. Ugnežđeno ispod Volujka i Pakljine a iznad Pečke Patrijaršije, beše poslednje odmaralište putnika koji su preko Rugovske klisure krenuli put Crne Gore. Tada beše običaj da roditelji daju deo imanja ženskom detetu, kako bi pomogli ako ona teško živi. Kao što rekoh, par godina pre rata, kada im se roditelji odmoriše i kada im dadoše poslednju daću, tada moj dedo reče mojoj babi: ‘Slušaj Đurđa, ostasmo bez roditelja, ali da su nam ostali živi i zdravi. Da da Bog da se bratski slažemo i volimo dok smo goj živi. Sestro moja, ide vrijeme će se mnogo ratovat i ginuti. Ova su ti vrata i ovi dom vazdan otvoreni, jer je ovo i tvoj dom. Znam sestro da za vrijeme života našijeh roditelja nijesmo podijelili ovu imovinu te imamo. Evo sad ostasmo bez njih, a ja i ti smo brat i sestra, pa ti velim da zovnemo odbornika sela pa da ja i ti uz njegovo i prisustvo drugih svjedoka podijelimo ovo imanje te nam je od roditelja ostalo.’

‘Dobro brate, kad veliš tako, ti ondak zovi odbornika i dva svjedoka i tako ćemo učinjet.’

Dodoše ljudi i moj dedo im ispriča da ih je zvao da prisustvuju podeli imanja između njega i njegove sestre Đurđe. Tad moja baba reče: ‘Slušajte ljudi. Znam da ima dosta sestara koje od braće uzimaju dijo i znam da vas je moj brat zato zva, ali vam ja ovog trenutka velim da svi čujete i da se ove riječi ne mogu povrgnuti. Ja od mogega brata neću uzet babovinu ni koliko se može na opanak zalijepit.’

Niko ni riječ ne progovori a ona nastavlja: ‘Brate moj, ko što sam veliš, dolaze zla vremena. Ako mi se što ne daj Bože desi, onda na moje ćerke gledaj ka da su tvoja deca, a što se zemlje tiče, neka ti je sa srećom nasljedstvo i babovina.’

Ljudi popiše po rakiju i kao svedoci odoše svako svojoj kući. Nasledi moj dedo sve. Moja se baba vrati na Kosovo i više se do posle rata ne vide sa bratom. Posle rata nastupi kriza. Nema hleba ni ostalih namirnica. Moj dedo natovari dva konja i donese mojoj babi dva džaka pšenice i dva džaka žita. Doneo je u tršelj suvoga mesa, pasulja i drugih namirnica koliko se može na konje natovarit. Dođe kod svoje sestre i zeta i to im predade. To im je sačuvalo porodicu jer nijesu imali šta da jedu. Mara, moja tetka stasala za udaju. Devojka preko dvadeset godina, a moja majka Dara još detence. Posede moj dedo kod njih dva tri dana pa se onda vrati svojoj kući. Prolazi vreme. Udade se moja tetka Mara. Ostade još moja mama u kod svojih roditelja. Poraste i ona napunivši petnaest godina. Već tada, iako beše devojčurak, počese da je traže sa svih strana. A ona, dete ko dete, razgovaraše sa svojom majkom: ‘E vala majko, ja ti se neću udavat ovako na neviđeno, kao što rade ove po selu. Dođu, isprose devojku, a ona momka, to jest svog muža, nikad nije ni videla i sa njim nije progovorila ni reči. Ja ću, majko, prvo sa svojim budućim mužem popričat, pa ako mi se svidi, ja ću mu reć da dođe da me prosi i onda ću se udati za njega.’

‘E moja ćerko – govoraše joj majka, ‘vidiš li sine da je rat pokosio svu mladež a Šiptari čim čuju za naku mladu devojku, oni vrebaju da je otmu, pa zbog toga roditelji daju decu i starijim osobama, samo da bi sačuvali čast i obraz familije, a da im dete ne bi palo u Šiptarske ruke. Zato se sine ide po preporukama. Ako je neko momče od poštene porodice za ženidbu, onda kod njih dođe provodadžija, ispriča im za tu i tu devojku i ako se oni odluče, onda odu i isprose je. Posle su i mladoženjina i mladina kuća dužne da časte provodadžiju, jer je on, ili ona, bio posrednik tog braka. A to ćero da se ti upoznaš sa nekim momkom, pa da se sa njim viđaš i da se sa njm dogovaraš dal da dođe da te prosi ili ne, to će ćerko možda biti u neko buduće vreme, ali zasad od toga nema ništa.’

Padoše u vodu sve iluzije i maštanja moje majke. Kao i svakoj devojci u to vreme, tako se i njoj pred njen šesnaesti rođendan pojavi prosac iz cenjene i bogate kuće Lazovića. Ona o tome

nije htela ni da čuje, ali je niko ništa nije ni pitao. A provodadžija – njena rođena sestra Mara. Ona priča, objašnjava i garantuje za tu cenjenu porodicu, a moja baba i deda pristadoše da udaju svoju ćerku. Dadoše reč. Dogovoriše se kada će biti svadba a prosci se srećni i zadovoljni vratiše svojim kućama. Sutradan se na vratima kuće pojavi moj dedo. Opet je doneo mesa od divljači, krompira, pasulja, pšenice i kukuruza. Udoše u kuću. Moja baba mu poče objašnjavati šta je sve bilo, kako su dali reč i da se sada čeka vreme do njene udaje. Moj dedo uze sestričinu u krilo i mazi je po njenoj dugoj kosi, pa je teši: ‘Nemoj se ćerko moja nervirat. Što ćeš. Takva je sudbina. Znam ćerko da ga sada ne voliš, al će doć vrijeme da ćeš toga čoecka voljet više no samu sebe. Nemo brinut ćerko moja, sve će to doj na svoje mjesto.’

Moja se majka umiri i izađe iz kuće da bi dopustila starijima da razgovaraju.

‘Moja sestro, poče moj dedo, ne mogu ti reć koje su me muke spopale. Znam da ste dali riječ i da je ne možete pogazit, jer svi znamo da bi to bilo ravno samoubistvu, znam da si dala dijete u najbogatiju i najugledniju porodicu na Kosovu, ali znam da će se na to momče sručiti sve muke i tereti ovoga svijeta i da će ti ona sa njime mnogo teško živjeti.’

‘Brate, molim te nemoj me plašiti, jer ako to bude, ja ti preživjeti neću!’

‘Bogme sestro, dok mu je živ otac, a on je stub te porodice, do tad će biti sve u redu a posljen njegove smrti biće njihova propast. Daj Bože da ne bude kao što se meni prikazalo.’

Provedoše opet dva – tri dana zajedno dogovorivši se da se opet vide prvoga maja kada su se sa prijateljima dogovorili da bude svadba. Dedo ode svojim putem a baba i deda ostaše sa svojim mislima. Dođe i prođe svadba. Moja majka se preseli u novi dom. Sve je u početku bilo kao u bajci. Činilo se mojoj majci da je mog oca zavolela više od svog života. Kako i ne bi kada je bio vredan i pažljiv, tako da je imala osećaj da bi joj svakog trenutka dao srce iz njedara. Neizmerno je voleo i sa njom se u svemu slagao. U svemu beše među najboljima. A kada bi zapevao svako bi sa oduševljenjem slušao njegov milozvučan glas. Nije se mogla izmeriti njihova sreća kada su dobili prvoga sina. Njegov otac Sretko dočeka trenutak da dobije unuča a onda se, posle duže bolesti, preseli na onaj svet. To beše prva žalost za celu porodicu. Prođe malo više od godišnjice njihovog oca, kada se Olga, najstarija tatina sestra, udade za Albanca. Taj šok moj otac nije mogao da podnese. Svuda je tražio da ubije svoju sestru da bi tako sačuvao čast svoje porodice i plemena. Uzalud. Nigde je van kuće nisu puštali. A moj otac, večito nasmejan i raspoložen, postade ćutljiv i povučen. Njegov bol, mržnja i želja za osvetom prema sestri Olgi se ne stišavahu iako prođe više od mesec dana. A onda, kao grom iz vedra neba, dođe glas da mu se i druga sestra, Natalija, udala za Albanca. To ga je skroz dotuklo. Više niko sa njim nije mogao da priča. Počeo je sve češće da se opija. Često bi, dok je bio trezniji, dolazio kod mame koja je bila trudna i pred njom plakao zbog tako zle sudbine koja ga je zadesila. Nekako u to vreme kada su kod njega bile najveće krize, prvo umrije majkina majka, a nedugo za njom i njen muž Sreten. Valjda ih je ubila nervoza zbog proročanstva mogega deda koje se počelo ostvarivati. U drugom maminom porođaju na svet dođe prelepa devojčica. Mislila je da će ga to umiriti i obradovati i da će se opet vratiti starom načinu života. Beše uzalud. Opet je moja majka zatrudnela i rodila još jednog sina. Ni to dete ih nije zbližilo. Jednoga dana, dok se moj tata bavio seoskim poslovima, u njihovu kuću dođe neki rođak i ispriča očevoj majci, a mojoj babi, da se sreo sa njenom ćerkom Natalijom i zetom Nazifom. Reče da su ih sve pozdravili, da su poručili da bi bili presrećni ako bi ih moja baba primila u kuću. Baba mu reče da im prenese da će ih verovatno primiti samo da porazgovara sa ostalim članovima porodice. Kada je to baba, uveče dok su svi bili u kući pomenula, moj tata se zamalo nije šlogirao. Da je mogao, tog trenutka bi ubio majku, brata i preostale dve sestre jer su ga ubeđivali da život mora da ide dalje i da treba da se pomire. Nastade svađa i otac na kraju zapreti – ako dođu, on će ih poubijati usred kuće! Baba se naljuti i reče da ako on ne poštuje njene odluke, onda će ga ona izbaciti iz kuće. Te noći je prvi put udario moju majku. Onda je izašao i nije prespavao u kući. Ni sutradan ga nije bilo. Došao je kasno uveče i kao lopov se uvukao u svoju rođenu kuću. Nije bio pijan. U večernjim satima, u tišini sobe, pokušao je sa mamom da izglati odnose. Mama je

u početku bila ljuta, a onda je popustila i sa njim počela da priča. Dogovorili su se da im je tu, u krugu porodice život nemoguć, da će porazgovarati sa svima i zatražiti da se podele, da će uzeti svoj deo na kojem će napraviti kuću, u njoj će živeti sa svojom porodicom i u njoj primati onoga koga on hoće.

Kada je ujutro to pomenuo pred majkom, bratom i preostale dve sestre koje su bile neudate, tada je opet nastala svađa. Njegova majka je uletela u sobu gde su spavali i počela kroz prozor da izbacuje garderobu i stvari koje su moji roditelji stekli u toku svog braka. Nije želela više ni jedan dan da provedu pod istim krovom. Izbacila ih je iz kuće a zemlju nije želela da podeli dok je ona živa. Beše lepo vreme i oni su se, nemajući gde drugo, smestili ispod jedne stare šljive. Tu su proveli nedelju dana. Kao i u svakom selu tako se veoma brzo proširio glas o svađi majke i sina. Svi su se nadali da će to veoma brzo proći i da će ga baba pozvati pod kućni krov. Ako ne zbog njega, a ono zbog troje male dece. To se nije desilo. Tata je svuda tražio stan. Posle sedam dana provedenih pod vedrim nebom, prebaciše to malo garderobe i stvari i odoše da stanuju kod kume. Tata je, sa nešto malo novca koje je uštedeo, kupio kod jednog rođaka plac od osam ari. Na njemu je marljivo radio i počeo da gradi kuću. Retko kad bi popio po čašicu – dve. Opet se okrenuo porodici ali i dalje kod njega nije bilo one vedrine i raspoloženja. Mnogo je radio trudeći se da tu kućicu pošto – poto završi pre zime. Tada je mama bila trudna sa mnom. On sa članovima svoje porodice nije uopšte komunicirao. Jednoga dana, pred kućom koju građaše, dođe nekolicina njegovih rođaka, koji pojedinačno nisu smeli da mu kažu ni jednu ružnu reč, ali su ovako u grupi svi bili hrabri i počеше da ga izazivaju. Tako su ga do samog kraja avgusta svakodnevno izazivali i svađali se sa njim. Govorili su mu kako bi oni da su na njegovom mestu odavno završili tu dramu, kako bi poubijali i sestre i zetove ne dozvoljavajući im da se šire po njegovoj očevini, dok on živi kao poslednji bednik. Pod uticajem tih rasprava i neprestanih svađa, on opet počе da pije. I opet je počeo, ni krivu ni dužnu, da tuče svoju majku. Nervoza koju je trpeo od svojih rođaka učini da i on postane nervozan i razdražljiv. Majka sa njim nije mogla da progovori ni jednu lepu reč. Sudbina učini da se jednog pazarnog dana na pijaci susretne sa svojom sestrom i zetom. Pod uticajem neprestanih svađa sa rođacima, u njemu proključa krv i on napade zeta. Izbi takva tuča da su svi mislili da će ga golim rukama rastrgnuti. Odnekuda se stvori policija i uz pomoć nekolicine dobrovoljaca nekako istrgnuše zeta iz njegovih ruku. Milicioneri uzeše izjave od nekoliko svedoka a njega momentalno odvedoše u zatvor. Sutradan ga sprovedoše sudiji. Pretila mu je zatvorska kazna od par meseci, ali ga sudija oslobodi uz obrazloženje da je njegov zet dao izjavu da je on kriv a da mog oca oslobode.

Izašao je iz zatvora sa toliko gorčine u duši da mu se činilo, ako bi ga đavo liznuo, otrovao bi se od njega. Posle ovakvog gesta njegovog zeta, odlučio je da mu se više neće svetiti, ali je doneo još jednu, za njega pogubnu odluku: piće, i na taj način će ubiti samoga sebe. Od tog dana je svakodnevno pio. Retko kada je bio trezan. Kada bi bio iole trezan, majka bi pokušala da ga urazumi a on bi je tada tukao. Kao da je svu mržnju i bes koji je osećao prema sestrama, iskaljivao na njoj. To više nije bio šamar, to su bile batine koje se nisu mogle podnositi. A onda, krajem oktobra, kada je mama ušla u osmi mesec trudnoće, on odluči da je povede kod njenog ujaka a moga deda i da je tamo ostavi da se porodi. On će se brinuti za svoju braću i sestre. Opirala se ona, ali je sve bilo uzalud. Neko mu je ubacio u glavu da su se njegove sestre udale za Albance zato što se on oženio sa njom, a ona je poreklom Crnogorka.

Jednoga jutra oko tri sata posle ponoći ili u sami osvit zore, pri samom kraju oktobra, oni krenuše put Crne Gore. Prethodni dan je bio vedar i sunčan, pa je moj otac računao da će takav biti i naredan, mada se u planinama nikada sa sigurnošću nije moglo računati da se vreme neće promeniti. Prvo su išli peške a posle nekoliko kilometara, zato što je mama bila trudna i nije mogla da izdrži, tata je pope na konja i oni nastaviše dalje. Kako prolazaše vreme, tako i oni sve više odmicahu i sve se više približavahu Čakoru. Od Čakora do dedove kuće ima još trinaest kilometara, ali se ide niz brdo pa se brže napreduje. Nisu se mogli tačno orjentisati, ali od prilike na jedan

kilometer pre nego što se popeše na Čakor, poče padati sneg. Prvo po malo, a onda sve više i više. Bilo im je mnogo teže da napreduju u ovakvim uslovima, ali oni nastavljahu. Tati, jer je hodao pored konja, nije bilo hladno, ali je mama, koja je sedela, cvokotala zubima od hladnoće. Na par kilometara od kuće, moj dedo je izašao da ih dočeka i poneo čebad da bi mogao da zaštiti i ogrne mamu. Pokri je i oni nastaviše put kuće. Dedo je osećao muke koje su razdirale dušu moga oca i nije hteo razgovorom da ga provocira. Počeše da pričaju i moj dedo pokuša da mu usmeri naređenje svesti. Nije mogao da objasni da li je u pitanju bio sneg ili nadolazeći bol koji je osećao kod mame ili prevelika doza gorčine u očevoj duši, tek njemu ne uspe da postigne šta je želeo. Računao je – kada uđu u kuću, kada sednu da se odmire, da će bez ikakvog problema uspeti da kontroliše njegove postupke i da će uspeti da izda naređenje njegovoj svesti. Da ne bi ćutali dok pešače, moj dedo ga nehte prekorevati zbog ovog dolaska nego ga ispitivaše o kući, stoki i ostalim manje važnim stvarima. On mu je odgovarao preko volje, pa ga na kraju dedo upita: ‘Sine. što te je toliko otrovalo? Zašto sine truješ i svoju i dušu svoje porodice? Namjera mi je, sine, da ti pomognem, da iz tvojega srca izbačim čemer i da izliječim tvoju ranjenu dušu.’

Taj razgovor je vođen na par stotina metara od kuće. Računao je da će blagim rečima probiti oklop njegove patnje. Međutim, moj otac, pun gorčine, ne slušaše njegove reči nego poče da se raspravlja. Reč po reč i rasprava, zbog grubosti moga oca, pređe u svađu. U toj svađi dedo nije učestvovao, slušao je njegovu viku i tako stigoše pred kuću. Izašla baba, tetka i ujko pa zajedničkim snagama pokušavaju promrzlo telo moje majke da spuste sa konja i unesu u kuću. Dedo je sve vreme bio smiren pokušavajući da smiri tatu koji je neprestano vikao i svakog od njih optuživao. Ni jednog trenutka nije hteo da optuži samoga sebe. U trenutku kada su mamu spustili sa konja, on se pope na njega. Dedo uhvatio dizgine i ne dopušta da krene. Računa, samo da uđu pod kućni krov pa će uspeti da mu usmeri naređenje svesti i tako mu pomoći. A kada mu jednom pomogne, znao je, onda će mu pomoći do njegovog konačnog ozdravljenja. Međutim, otac trgnu uzde, konj poskoči a moj ga dedo nemajući kud, pusti. Pokušao je da usmeri svest na konja, ali mu zbog bola koji je osetio kod svoje sestrice ni to nije pošlo za rukom. Tata je krenuo nazad iako je sneg bio skoro do konjskog stomaka.

U kući se svi uzmuvali jer je majka bila skoro u bezsvesnom stanju. Promena temperature je na nju loše uticala tako da je jedva disala. Tada uđe moj dedo i reče da otvore prozore. Hladan vazduh ispuni prostoriju dok se na šporetu grejala voda. Napunili su nekoliko flaša sa mlakom vodom i stavili ih do maminog tela koje je bilo pokriveno sa par čebadi. Onda su u drugih nekoliko flaša stavili malo topliju vodu i tako su, na svakih petnaest – dvadeset minuta stavljali flaše sa sve toplijom vodom, dok se soba napunila hladnim planinskim vazduhom. Na taj način joj je omogućeno da lakše diše i da ne padne u nesvest. Tek posle dva sata neprestane borbe za život, moja majka se umiri i poče ravnomerno da diše. Zaspala je. Moj dedo reče da spremne još tople vode jer će se mama, kada se probudi, poroditi. Borba za njen život se nastavlja. Svi su znali da on ne priča bezvezne priče, ali niko osim njega nije znao koliko će biti teška borba da preživi. Posle pola sata, oštar bol probudio je moju majku. Vrisnula je. Kao što se bol iznenada pojavio tako je iznenada i nestao. Nakon petnaest minuta, još jači i još prostrelniji. Kao da joj je neko zabo nož u stomak. Probadajući bolovi su bili sve češći i češći i ona, na kraju, poče da gubi svest. U datom trenutku joj dedo snažno pritisnu stomak i ona prodorno vrisnu a onda se iz njenog međunožja začu dečji plač. Dedo preseče pupčanu vrpcu.

Mene spustiše u neki improvizovani krevetac i opet svu pažnju usmeriše ka mami. Nisu obraćali pažnju i nikom nije smetalo što ja plačem. Dedo je spustio ruke na moju majku i svim silama se trudio da joj pomogne. Verovatno njen mozak, zbog napetosti koju je izazvalo odvajanje od dece, optužbe da je ona kriva za udaju tatinih sestara, nije mogao više da izdrži, pa je, kako to narod kaže, nešto puklo u njoj. Pala je u neku vrstu kome. Čula je, razumela sve šta joj govore, ali ona nije mogla ni jednu reč da kaže. To stanje je potrajalo desetak dana. Meni su, u tom vremenu,

davali razblaženo kozje mleko kada bi se rasplakao. Kasnije su mi pričali da me je dedo posle porođaja uzeo u naručje i rekao: ‘Živeće moj Parapanac.’

I kasnije me je dedo zvao Parapanac. Dedo je upotrebio sve svoje isceliteljske moći i mami je ubrzo bilo mnogo lakše. Kada se sve primirilo, moj dedo je obratio pažnju na nekoliko sitnica koje je zapazio onog dana kada je tata doveo mamu kod njih. Desilo mu se, ili zbog snega koji je padao ili zbog bola koji je osetio kod mame, da nije mogao da usmeri komandu svesti na tatu, a kasnije ni na konja, pa se sada posvetio rešavanju tog problema. Izdvojio se iz kuće i počeo da vežba. Hladnoća mu nije smetala da postigne željeni cilj. Konačno je i u tome potpuno uspeo. Znao je da mu je jedino mesto odakle nikome ne može usmeriti komandu svesti ili gde mu se neće pojaviti moć vidovitosti, poljski klozet. On se nalazio nekih pedesetak metara daleko od kuće da se tokom leta od njega ne bi osećao smrad. Mnogo puta je dedo iz njega pokušao da usmeri komandu svesti ili da mu se pojavi vidovitost, ali mu to nije polazilo za rukom. Tada mu se pojavio njegov dedo Dimitrije koji je bio prethodni Izabranik, objasnivši mu da se uzaludno muči jer otud neće moći ni da usmeri komandu svesti niti da mu se prikaže bilo koja slika vidovitosti. Taj dar koji poseduje je Božiji poklon i on, kao prosvećena ličnost, sa tako prljavog mesta ga ne može ni upotrebljavati ni kontrolisati.

Posle desetak dana, mama je već bila svesna svega što se dešava oko nje a i ona je učestvovala u razgovorima. Sve češće me je uzimala u naručje. Počela je i da me doji, ali nije imala dovoljno mleka pa su nastavili da mi daju razblaženo kozje ili kravlje mleko.

Tako sam se ja rodio i tako su protekli moji prvi dani. Niko od prisutnih, zbog situacije koja je nastala i zbog brige za mamin život, ne zapamti tačan datum mog rođenja. Prijaviše me par meseci kasnije, tako da ja od tada slavim rođendan petog januara. Mama je pomalo padala u depresiju u trenucima kada bi se setila svoje dece.

A tamo kod kuće, onoga dana kada je tata bio na putu, okupili su se isti rođaci koji su mu mnogo puta pravili svađe i probleme. Kada su videli da se u hladnoj kući nalazi troje uplakane i gladne dece, mnogi od njih su se sažalili i pošli svojim kućama da donesu ponešto i da ih nahrane. Neko je doneo drva, neko hleb, neko jaja, neko mleko, neko meso a jedan od njih je doneo kolače. Založiše vatru i gladnoj deci dadoše da jedu. Kada se deca najedoše, dadoše im kolače i deca im ispričaše kako njihov tata svakog dana bije mamu i kako je krivi za sve loše što se dešava u njihovoj porodici.

‘Sada je poveo negde daleko i mi je više nikada nećemo videti’ – objasnio im je najstariji sin i počeo da plače. Njegovom plaču se priključio i ostalo dvoje dece kao i mnogi od prisutnih. Jedan od njih reče: ‘Ljudi, gde će nam duša! Vidite li šta smo uradili sa našim glupostima? Upropastili smo jednu porodicu i samo dragi Bog zna šta će biti sa ovom dečicom i sa njihovom trudnom majkom. Veliki je greh koji počinismo. Ja ću prvi, kada se Nedeljko vratiti, doći da mu se izvinim i da mu kažem da smo preterali. Valjalo bi da se svi okupimo i da mu u svemu pomognemo. Vidite koja je ovde beda i sirotinja. Malo mu je njegove muke što ga je majka isterala iz kuće bez nasleđstva i bez ikakve nadoknade, nego smo mu se i mi natovrzli na vrat, pa je zbog nas oterao ženu i ostavio ovo troje male dece bez majke.’

Svi su ćutali kao zaliveni. Stid ih je bilo da jedan drugom pogledaju u oči. Onda su se svi razišli svojim kućama. Kada je tata iscrpljen i kvasan došao sa puta, imao je šta da vidi. Kada je pošao da odvede mamu u kući nije bilo ni drva ni ostalih namirnica a sada je u kući bilo toplo i bilo je svega. Najstariji sin je počeo da mu objašnjava šta se desilo, a tada se na vratima začulo kucanje. Otvorio je i pred sobom ugledao omrznuta lica svojih rođaka. Dopustio im je da uđu, mada nisu imali gde da sednu, jer je u kuhinji bilo samo četiri drvene stolice a njih je bilo sedmoru. Ponudio im je i oni su posedali po stolicama i krevetu. Jedan od njih je u ime svih počeo da priča: ‘Videli smo te kako dolaziš a s obzirom da smo i pre posetili tvoju decu, da smo videli šta su sve prouzrokovale naše šale, svesni da smo preterali, svi smo se okupili i došli da te zamolimo da nam oprostiš i da ovoj dečici opet vratiš majku, jer ona za naše gluposti nije kriva.’

Za njega nije bilo stolice pa je seo na jedno trupče koje se nalazilo u ćošku. Nije imao čime da ih posluži, nikakvo piće nije imao u kući. Gledao je u njih kao da ni jednu reč ne razume. Gledao, a onda počeo da se smeje. Sada su u čudu oni gledali njega, a on se smejaio sve jače i jače. Tada je njegov smeh prerastao u plač kojem su se i deca pridružila. Sav jad, nemoć, tuga, bol i razočarenje koje se skupilo u njemu u prethodne dve godine, bilo je u ovom plaču. Hteo je da im kaže da mu je mnogo teško, ali je tog trenutka, zbog prevelike napetosti koja je bila u njemu, počeo da viče. Čas se smejaio, čas plakao, čas vikao i na kraju ih je sve isterao iz kuće. Oni su videli da je vrag odneo šalu i da je on doživeo nervni slom. Pozvali su hitnu pomoć. Kada su lekari došli, utvrdili su njegovo zdravstveno stanje i odmah ga povelu u bolnicu. Isti ti rođaci, zbog kojih je zapao u takvo stanje, prihvatili su da se brinu za dečicu koja su ostala sama kod kuće. Neki su se angažovali da pronađu mamu, poručujući da se što pre vrati, ali u planinsko selo vesti su stigle nakon dvadeset sedam dana. Očev oporavak je trajao više od mesec i po. Za to vreme, deci zaista ništa nije falilo.

Dvadeset osmog dana nakon što su povelu tatu u bolnicu, dedo dovede mene i mamu kući. Kasnije, kada sam malo odrastao, dedo mi je pričao da nas braća i sestra nisu prepoznali. Onda ih je majka uzela u naručje i deca instiktivno osetiše da im je to majka. Dedo je na dva konja doneo razne namirnice. Sutradan su on i mama pošli u bolnicu da posete tatu. Zbog injekcija i tableta on se osećao mnogo bolje. Sada se sa njim moglo pričati o svemu. Opet je postao onaj stari dobri muž. Mama ga je pitala da li je neko od njegovih dolazio da ga poseti.

‘Za sve ovo vreme koje sam proveo ovde, jedine osobe koje su me posetile ste vas dvoje, a prema vama sam se najviše ogrešio. Gaco, molim te oprosti mi, a ona mi je žena i njena je dužnost, ako ne zbog mene a ono zbog one male dece, da mi oprosti.’

‘Muči se toga Neđeljko. To nije važno pomjenut. Da si ti zdravo i da što prije izlagneš odavljjen pa ćemo za sve ostalo lako’ – odgovarao mu je dedo dok je majka brisala suze. Na njegovom licu je blistao osmeh kao nekada, na početku njihovog braka kada su bili srećni. Pričao im je kako su se rođaci okupili da bi mu se izvinili jer su videli da su preterali. Tada im je obećao da više nikada neće piti. I njemu je bilo žao što se onako ponašao kada je bio kod deda. To je bolest, napetost njegovih nerava učinila. Posle dva sata, kada su se dobro i o svemu ispričali, dedo i mama pođoše kod doktora da se raspitaju za njegovo zdravstveno stanje i da saznaju kada će ga doktor pustiti kući. Doktor im ispriča da je njegovo zdravstveno stanje promenljivo. Određeno vreme je odlično, zna sve šta priča i radi ali se dešava da se potpuno izgubi, da ne zna ni gde je ni šta priča i da će njegovo izlečenje potrajati najmanje još deset – petnaest dana.

Dedo se sutradan uputi nazad, a mama ostade da se brine o nama. Donosili su i rođaci ali je bilo namirnica koje je dedo doneo tako da smo bezbrižno živeli za sve vreme tatinog oporavka. Konačno, mama je pošla da uzme tatu kojeg su otpustili iz bolnice, a mi smo ostali kući u iščekivanju. U ovih petnaest dana, niko od njegovih ukućana nije došao da ga poseti. Nije ga posetila ni mamina sestra koja se svim silama trudila da uda svoju sestru za njega.

‘Sirotinjo, i Bogu si teška’ – često bi šaputala moja mama. Bilo je sasvim malo trenutaka kada moj tata nije znao šta radi i šta govori. Opet je prestao da pije. Koliko god je mogao, trudio se da sredi tu kućicu koju je svojim rukama napravio. Marljivo je radio i stvarao. U naredne dve godine od kada je u potpunosti ostavio alkohol, u svemu se primećivao napredak jer se baš dobro skućio. Mama je opet zatrudnela.

Za to vreme, dok se kod nas vodila borba za preživljavanje, u tatinoj porodici se udala njegova sestra i oženio njegov brat. Pravili su svadbe i za sestru i za brata. Naravno da ga nisu pozvali jer sa njim nisu imali nikakav kontakt. Ti događaji su mnogo pogodili moga oca. Posle svih injekcija i tableta koje je primio dok je bio u bolnici, doktori su mu strogo zabranili upotrebu bilo kojeg alkoholnog pića. On je to upravo uradio. Opet je sve što su mukotrpno gradili palo u vodu. Tata se iz dana u dan sve više opijao. Mama je rodila ćerku. U takvim uslovima, gde smo bili više gladni nego siti, prođoše još dve godine. U našem kućerku, tj kuhinji i sobi, nije bilo ni poda ni struje a za vodu i kupatilo da i ne govorim. U kuhinji drveni krevet, sto, četiri rasklimane stolice, dve klupice

na kojima su mogla deca da sede, šporet na drva i u uglu jedna stalaža za sudove. A u sobi, pored tri veća kreveta koje je tata sam napravio, beše i jedan plakar za robu. Mi, deca, smo imali neki svoj svet. Igrali smo se ćorebake i drugih igara jer nismo imali igračke da bismo se igrali kao druga deca. Malo je ko dolazio kod nas pa smo se igrali sami.

Tako je bilo i tog dana. Ja sam imao oko tri i po godine kada sam se, dok smo se igrali ćorebake, udario u levo koleno. Malo sam plakao ali sam posle određenog vremena nastavio da se igram sa svojom braćom i sestrama. Sutradan je došao dedo i doneo svašta za jelo. Tata je toga dana bio polupijan. Mama je pripremila ponešto da bi što bolje ugostila svog ujaka. Sećam se, iako sam bio mali, da me je dedo stavio na kolena, a onda je njegove ruke stavio na moje koleno. Držao je ruke a ja sam osećao sve veću toplinu. Dedo rekao da moraju da me povedu kod lekara. Osetio je pod prstima da sam povredio neki nerv koji će mi prouzrokovati sušenje mišića na nozi. Mama se uplašila jer je znala za njegove moći, ali se tata, onako polupijan, počeo svađati sa dedom.

‘Jesi li ti Gaco normalan? Vidi dete ko od zlata jabuka, a ti se tu nešto praviš i pametuješ. Sa takvim rečima da mi više nikad nisi preskočio prag!’

‘Slušaj Neđeljko’ — počeo je dedo umirujućim glasom. ‘Ti znaš koliko te ja poštujem i cijenim.’

‘Mići se tamo. Da me poštuješ, ti mi nikada ne bi nabacivao prokletstvo na dete’

‘Bog s, tobom Neđeljko, kako moš to reć, kakvo prokletstvo, pa to je i moje dijete!’

‘Neka Gaco, neka. Svi znaju da ti umeš svakoake budalaštine da praviš ...’

‘Fuj, sram te bilo!’ — pljunula je majka u tatinom smeru. ‘Kako možeš takve reči da kažeš ujaku?’

‘Ćuti veštice, verovatno si ti podgovorila ovog večca da tako priča!’ — nastavljao je tata polupijanim glasom. Dedo je pokušao da ih umiri, ali majka, zbog sve muke i poniženja kroz koja je prolazila a ohrabrena dedovim prisustvom, nije mogla da prećuti nego mu je uzvratila na najbolniji mogući način: ‘Ja znam da većih veštica i kurvi od tvojih sestara ne ...’

Stigao je iznenadni udarac koji je oborio sa stolice. Tata je, onako polupijan, krenuo da je tuče. Dedo je pokušao da ga zaustavi ali ga je tata udario i on je pao na drugu stranu. Mi smo počeli da plačemo i vrištimo. Bilo nam je žao majke i deda.

‘Ubiću te kurvo! Rastrgnuću te na stotinu komada! — vikao je tata i počeo besomučno da udara po mami koja se skupila i rukama pokušala da zaštiti glavu. Dedo se podigao od zadobijenog udarca, pružio ruke u tatinom smeru i on je pao kao da ga je udarila ogromna pesnica. Pomerio je ruke u drugom smeru a moj tata je odleteo na drugu stranu kao da je krpena lutka. Udario je leđima u drvenu stalažu na kojoj su bili poredani sudovi. Dosta tanjira se porazbijalo. Još jedanput je dedo pomerio ruke, još jedanput je telo poletelo i leđima razbilo dve — tri stolice. Tata je bio dosta krupan čovek, ali sam tog trenutka imao osećaj da se njegovo telo ponaša isto kao peškir koji neko istresa. Iako sam bio tako mali, tada sam pomislio da je ovo tati odlična lekcija, da će se posle ovoga popraviti, biti bolji za mamu i za nas. Neka i on jedanput vidi kako je nama kada nas svakodnevno tuče! Prošlo je nekoliko minuta a tata se nije mrdnuo sa mesta. Onda je počeo da otesa glavom. Mi smo još pomalo plakali, a mama nas je umirivala. Mislili smo da će se, kada ustane, svima osvetiti. Tata je nekako, sa teškom mukom, seo za sto. Uzeo je bokal i svu vodu izlio na glavu. Zatresao je, a voda je prsnula na sve strane.

‘Sluša Neđeljko što ću ti reć i zapamti to za čitav život. Nemoj više da ti padne na um da mi biješ ovo dijete. Znadni, ako čujem da si je još jednom tuka da ćeš me zapamtiti i da to nej nikad zaboravit. Sestra mi je ostavila amanet da brinem o njoj a ti zbog tvoje lude i pijane glave da je tučeš! Aj da ima neki razlog, pa da razumijem, al ovako, zbog tvojega pića, e to ti vjeruj mi, neću dozvoliti.’

Tata se za tih nekoliko minuta u potpunosti rastreznio.

‘Kažu da svako kuće pred svojom kućom laje. Tako sam se i ja ponašao u mojoj kući. Pusta rakija i ljutina od mene napraviše nečoveka.’

‘Neđeljko, ja neću da te vrijeđam i da velim da si ti nečovjek. Ne bi ni ovo nikada učinio, ali nijesam moga gledat đe mi tučeš sestričinu. Znam, ti ćeš mi sad obećat i da je nećeš tući i da nećeš piti, ali to će te trajat do prve prilike dok jopet ne dohvatiš flašu. Rakija te ubi, Neđeljko. Video si i sam da možeš bez nje. Više od dvije godine nijesi pio. Za to vrijeme si radio, napredova i bio poštovan među ljudima.’

‘Nemoj me Gaco, nemoj kada te molim. Ne znaš ti kako je mojoj duši. Bol Gaco, bol me razara. Mučio sam se za porodicu. Od oca mi je ostao amanet da se za sve njih brinem, a moje sestre... One me ubiše, Gaco. Da smo neka loša porodica pa ajde da razumem ... A ovako, em bogati em ugledni a one nas obrukaše. A gde Gaco ja poštovan? Gde god se pojavim ljudi mi se smeju i isprdavaju se sa mnom. Izbegavaju da pričaju sa mnom a i kada se to desi to je sve površno. Imam osećaj da sam svuda suvišan i da nisam nikom potreban. I moja porodica nas je izolovala. Ne Gaco, neću ti obećat da neću da pijem. Piću dok sam živ ali ću se truditi bar porodicu da ne maltretiram. U pravu si. Oni mi ništa nisu krivi. Kriv sam ja što imam ovoliku porodicu i što sam ih ovoliko upropastio.’

‘Neđeljko, ti treba da živiš za njih a šta će drugi da kažu, to te baš briga.’

‘Uzalud Gaco, sve je uzalud. Jedino kada se napijem ne vidim podsmehe na tuđim licima i ne čujem njihove uvrede. Evo sam potpuno trezan i ovo što ti sada obećam, veruj mi da će biti do poslednjeg dana moga života. Piću dok sam živ ali porodicu neću maltretirati. I još nešto Gaco – ja jesam siromašan ali te molim da više nikada dok sam ja živ ne dolaziš i ne donosiš nam poklone.’

Majka je opet počela da se raspravlja ali je dedo umirio obećavajući da neće dolaziti. Posle te rasprave dedo je otišao a tata je ispunio obećanje koje mu je dao. Zaista je besomučno pio, kao da se trudio da pićem ubije samoga sebe. Nas nije bio i maltretirao kao ranije. I sa mamom se ponašao dosta pristojno. Bilo je i lepih trenutaka u te dve godine, tako da je ona opet ostala trudna. Nekako u to vreme, mi smo se kao deca igrali i ja sam se opet udario u levo koleno. Ta noga mi je od prethodne povrede bila tanja od desne. Valjda su se mišići, kao što je rekao dedo, počeli sušiti. U početku nije bilo ništa strašno ali me je već nakon nekoliko dana noga počela neopisivo boleti. Nije bilo mog deda da opet stavi ruke na koleno i da mi opet pomogne kao nekada.

Majka me povela kod doktora jer nisam mogao da hodam. Pregledali su me i osim otoka ništa drugo nisu mogli pronaći. Dali su mi neke tablete protiv otoka objasnivši da je otok nastao od udarca. Pio sam tablete od kojih mi je bilo malo lakše. Za par dana me opet počelo boleti. Opet kod doktora. Tada su uradili detaljniji pregled. Onda su me poslali za Beograd. Tamo su pronašli da mi se neki nerv, zbog udarca, počeo sušiti. Vratili su me iz bolnice sa objašnjenjem da što više budem rastao, to će mi razvoj leve noge zaostajati u odnosu na desnu. Ta dijagnoza je bila potpuno tačna. Iz dana u dan, ja sam sve više rastao, telo mi se razvijalo ali je leva noga postajala sve tanja i tanja. Ne samo što je bila tanja, nego je zaostajala u dužini. Trpeo sam bolove i stalno plakao. Mama me vodila kod svih lekara ali ništa nije pomagalo. Drugoga maja 1970. godine, u mojih šest godina i četiri meseca, prvi put u mom životu me tata poveo u bolnicu. Bolje da nije. Ili je to sudbina, pa je moralo sve da se desi, kako je bilo zapisano negde u Božijim knjigama. I toga dana je tata bio pijan. Valjda mu je dosadio moj plač pa me on odveo kod doktora koji je, kada nas je video, odmah počeo da viče na njega: ‘Slušaj gospodine Lazoviću, zašto ste opet doveli to dete kada smo Vašoj supruzi nekoliko puta rekli da mu jedino možemo pomoći ako mu amputiramo nogu!’

Tata je polupijano gledao u njih ništa ne shvatajući. Onda mu je doktor opet objasnio: ‘Kada smo dobili izveštaj iz Beograda sa VMA, u kome su nam kolege objasnile da se njegov nerv na nozi suši, odmah smo znali da je operacija neizbežna. To smo objašnjavali Vašoj gospođi koja nije htela da prihvati. Nije htela da potpiše saglasnost za operaciju. Ne znam da li Vas je ona obavestila o tome šta smo zahtevali od nje i ne shvatam što se do sada niste pojavili, ali znam da je svaki dan odlaganja rizičan za život Vašeg deteta’ Tada je tata počeo da psuje mamu i da govori kako mu ona ništa nije rekla. Onda je upitao doktora šta treba da uradi da bi mi pomogli. Doktor je rekao da kao roditelj treba da potpiše saglasnost da mi amputiraju nogu. Tata je pristao. Pred sami kraj

radnog vremena, negde oko pola tri, tata je potpisao da mi sutra u deset sati amputiraju nogu do kolena a po potrebi do kuka. Ostavili su me u bolnici. Pričali su mi kasnije da se tata tog dana ljutio i svađao sa mamom. Njihova svađa nije ništa dobro donela mami. Posle dugo vremena, a on je opet pretukao do besvesti. U tom stanju je zavezao sa lancem oko vrata a drugi kraj je zavezao za šljivu koja je bila u dvorištu. Ruke joj je vezao na leđima a u usta joj stavio neku krpu i omotao lepljivom trakom da ne bi vikala. Tako je mama tu noć, zavezana i pretučena, prespavala napolju. Kada se osvestila, osetila je bol po celom telu. Taj bol je bio ništavan u poređenju sa saznanjem da će joj detetu amputirati nogu. Pokušavala je na svaki način da se oslobodi, ali to nije bilo moguće. Onda se opustila i tako dočekala zoru sa nadom da će se njen muž u toku noći rastrezniti i da će ujutro spasiti svoje dete. To se nije desilo. Nije znala da je on u toku noći popio još pola litra rakije. Bio je potpuno pijan a vreme je neumitno prolazilo.

Jutro pred operaciju u bolnici. Došle su dve sestre, stavile me na neki sto ili krevet koji je imao točkiće i pošle put operacione sale. Bio sam pokriven nekim zelenim čaršavom i znam da sam se mnogo plašio. Nisam znao šta znači amputacija, ali sam osećao da je to nešto strašno za mene. Taj strah je potvrdila jedna od sestara koja je rekla drugoj: ‘Žalost. Vodimo ga da mu amputiraju nogu a niko od njegovih nije došao da bude sa njim i da mu bar na taj način da podršku i smanji bol.’

Da sam mogao, sakrio bih se pod onaj čaršav da me niko nikada ne pronade. A one su gurale, točkići se okretali a krevet se veoma brzo približavao sali gde ću uskoro biti operisan. Kada su prošli poslednju krivinu hodnika, kada smo izbili pred operacionu salu, tada sam pred samim vratima ugledao, nikog drugog nego mog deda Gaca. Prošlo je više od dve i po godine od kada se nismo videli. Činilo mi se da se nikada nikom nisam toliko obradovao kao njemu. Zaustavio je sestre a onda mene uzeo u naručje.

‘Dodaj moj mali Parapanac’ – progovorio je njegovim blagim glasom. Svi strahovi su nestali kada me je uzeo u naručje. Ušli smo u salu. Oko stola gde je trebalo da se operišem, nalazili su se dva doktora, tri asistenta i dve sestre. Samo su očekivali moj dolazak pa da operacija počne.

‘Dobar dan’ – čuo sam dedov glas koji je u tišini odjeknuo kao grmljavina. Svi su zanemeli. Dedo me držao u levoj ruci a desnu je neprimetno okrenuo ka njima i nekoliko puta mahnulo levo – desno. Ne znam šta da kažem i kako da objasnim, ali sam tog trenutka video totalni preobražaj koji se desio doktorima i svim prisutnima. U očima lekara sam u početku video bes zbog pojavljivanja i ulaska mog deda u operacionu salu. Prosto sam im na usnama video reči ljutnje koje nisu uspeli da izgovore. Sve to kao da je u trenutku nestalo. Na njihovim licima se pojavio osmeh i iščekivanje šta će im dedo reći. Tada je dedo počeo da objašnjava da je došao da me uzme – on će me lečiti na svoj način jer je tata dao saglasnost da me operišu zato što je notorna pijanica i nije znao zbog pijanstva šta radi. Doktori su ga slušali neprestano se smeškajući. Onda je moj dedo rekao da sekretarica otkuca saglasnost gde će se lekari potpisati da ova operacija nije potrebna. Opet je komanda svesti učinila da su doktori bez pogovora izvršavali naređenja koja je on zahtevao od njih. Pored svih zahteva koje su ispunili, on im je usmerio komandu svesti da pozovu policiju i da nas odvezu kući. Pošli smo, dva policajca, dva doktora, dedo i ja. Kada smo došli pred kuću, svi su se silno iznenadili. Pred kućom, za stolom, na drvenoj stolici u poluležećem položaju sedi moj otac a pred njim flaša rakije skoro do dna ispijena. Ne vidi nas niti zna šta se oko njega dešava. Oko majke se okupila ostala izgladnela deca koja pokušavaju na bilo koji način da joj pomognu. Jedan policajac se u čudu krsti. A onda, kao po nekoj komandi, svi se pokrenuše. Lekari počеше pregledati mamu. Ni oni nisu mogli da je odvežu. Skidoše joj lepljivu traku i izvadiše krpe iz usta. Onda policajci pretražiše tatu da nađu ključ sa kojim će otključati katance i skinuti lance kojima je bila vezana moja mama. Uspelo im je. Mama je bila mnogo iscrpljena. Zbog krpe koja joj je bila u ustima, još neko vreme nije mogla da progovori. Prve slabašne reči su joj bile:

‘Ujko, opet si spasao i mene i moju porodicu!’

Tog trenutka je jedan od doktora prokomentarisao: ‘Bože dragi, ovo ni životinja ne bi uradila! Ova žena je u drugom stanju, a on je naterao da ovako vezana prespava napolju.’

Onda su mog tatu, onako pijanog, strpali u kola i odveli u zatvor. Otišli su i doktori sa njima. Rekli su mami, ako oseti bilo kakvo pogoršanje, da se odmah javi u bolnicu. Mama, Bogu hvala, nije imala nikakvih problema. Ušli smo u kuću a tamo jad i beda. Mami neprijatno što nema sa čime da posluži deda. Tada on progovori: 'Čerko moja, nijesam ima vremena da bilo što spremam da donesem, jer bi zakasnio da spasem mojega Parapanca. Nemoj da ti bude neprijatno, jer i ja znam što je nemaština. Donijo je ujko para, pa ću što prije mogu pokupovat sve što je ovoj deci i tebi potrebno.'

Prvo je u prodavnici koja je bila nedaleko od kuće pokupovao hleba, pašteta, kobasica i nekih kolača. Mi smo, kao sva gladna deca, odmah navalili da jedemo. Dok je dedo pošao na pijac i mama se pridružila da utoli glad. Kupio je dva džaka brašna, dva džaka krompira, deset kilograma pasulja, dve gajbe jabuka, dve kantice džema, pedesetak mesnih narezaka, pet kilograma sudžuka, kafe, šećera, pirinča, ulja, soka, nekoliko kesa raznih kolača i mnoge druge sitnice. Kupio nam je i jednu kozu. Reče: 'Da deca imaju sa malo mlijeka da okvase usta da ne bi jeli suvoga hljeba.'

Tako prodoše tri dana. Mama i dedo su o svemu pričali a jedan od mnogobrojnih dogovora beše da ja pođem sa njim da bi me on na njegov način izlečio. Onda odoše do policije da bi tatu izveli iz zatvora. Pustili su ga, a on ni dedu ni mamu nije mogao da pogleda u oči od stida. Kada su stigli kući, tada je dedo počeo da mu objašnjava: 'Viđi Nedeljko, neću te korit što si vako učinijo svojemu detetu, niti ću te korit što si mi jopet tuka sestričinu iako si reka da to više neš radit. Ovi put sam doša da dijete spasim katastrofe, da ga povedem sa mnom da bi mu ja pomoga da ozdravi.'

Tata je samo ćutao a dedo je nastavio: 'Znam da sam ti obeća da više neću dolazit. I ne bi doša da ti nijesi prekršio obećanje.'

(Pomislio sam: otkuda dedo sve ovo zna kada živi toliko daleko od nas? Mora da su on i mama o svemu pričali i da mu je sve ona rekla.)

Ali neka, prekršio ti, prekršio ja pa smo se sada našli ođe ka da obećanja nijesmo ni davali. Ja sam, Nedeljko, riješio da ti uplatim priključak za struju, priključak za vodu, da ti kupim daske da bi moga stavit patos u kuću, da ti deca ne gaze po zemlji. Ostaviću ti dosta para da moš sve to uradit, da moš platit majstore i da možete živjet. A ja ću sutra ovo dijete povest sa mnom, pa kad budem doša sledeći put neka sve to bude urađeno ka što smo se dogovorili.'

9

Jedva sam čekao sutrašnji dan. Prva misao mi je bila da ću tamo imati da jedem. Mislio sam da će biti dosta dece kao što ima u našoj kući, pa ću moći sa njima da se igram. Mama mi je spakovala nešto malo robe što je imala i nas dvojica odosmo. Malo mi je bilo teško dok sam putovao jer mi je to bilo prvo odvajanje od kuće. Stigosmo na Jabuku, a tamo jabuke ni od korova. Tako se zvalo to mesto gde staje autobus. Samo što prolazi put, inače bi pomislio da sam negde u planini. Tek malo kasnije, kada izađosmo iz šume, ukazaše se prelepe livade, kuće i bašte. Tamo negde daleko, prvi put sam čuo zvuke nekog instrumenta. Stali smo da se odmorimo jer ja nisam mogao da hodam, pa mi dedo objasni da se taj zvuk čuje iz frule. Znam da sam tada zavoleo taj instrument iako ga nikada nisam video. Nastavismo laganim hodom i stigosmo do kuće. Pred kućom nas dočeka baba Stana. Veliko dvorište se pružaše ispred dedove kuće. U dvorištu, malo dalje od kuće, ograda a u njoj nekoliko desetina košnica. Dole, malo po strani od kuće, bašta. Tek posijani beli i crni luk, krompir, boranija, kukuruz i ostalo što se može naći na seoskom imanju. Ispod kuće, još jedna ograda, samo što je napravljena od pruća kao plot i u njoj dvadesetak ovaca, dve krave, pet – šest koza i jedno prasence. Sve sam to registrovao dok sam ulazio u kuću. Starinska vrata koja se sa unutrašnje strane zatvaraju zasunom a zid od kamena debeo preko osamdeset santimetara.

‘Dođi kod bake sine’ – raširila ruke pa me prihvati u svoj zagrljaj. Tako me nežno izljubila i izmazila da su meni pošle suze od neke topline koju sam osetio. Kod kuće me nikada nisu tako mazili. Od kada sam se udario u nogu, svima sam bio smetnja jer sam zbog bolova skoro uvek plakao. Prisetih se tada da u poslednjih par dana, tačnije od dana kada me je dedo uzeo u naručje, uopšte ne osećam bolove. Baba se ušeptrlja i počeo da nam sprema da jedemo. Da li zbog čistog vazduha, ili zbog puta, ili zato što sam do sada uvek gladovao, tek tada sam se prvi put najeo da ću to pamtit i celoga života. U poređenju sa našom kućicom, dedova beše kao prava palata. Dve velike sobe, kuhinja i još veća ostava. To je gornji deo kuće, dok je donji deo, koji je do pola ukopan u zemlju, služio kao štala gde se zatvarala stoka. Baba i dedo su prepričavali sve šta se izdešavalo kod nas za ovih par dana a ja sam izašao ispred kuće da prošetam i da razgledam. Odmah sam se vratio jer sam u blizini tora za stoku ugledao dva velika psa. Kada sam došao do vrata, čuo sam deda kako govori babi: ‘Ostalo mu je još par meseci Stano. Poslijen njegove smrti će laknut porodici.’

Instiktivno sam osetio da su ove reči odnose na mene. Ušao sam unutra i uplašeno upitao: Dedo je li to meni ostalo još par meseci života?

Tada me dedo uze u naručje, dugo me milovao i objasnio da me je uzeo iz bolnice da bi me izlečio, jer ako bi mi se desilo bilo šta loše, ili ako bi, ne daj Bože umrao, onda bi dedo čitav život morao da bude u zatvoru. Objasnio mi je, umirio me, ali je u meni ostala neka iskrica sumnje. Tada je dedo rekao meni i babi da će sa mnom pričati srpski, bez crnogorskog dijalekta, jer će im sutra, kada se budem vratio svojoj porodici, biti neobično da me slušaju. Sa drugima će normalno, kao i dosad govoriti. Rekao sam dedu da sam kod stoke video dva velika psa. On je uzeo hleba i poveo me da ih nahranim.

‘Sada će on, u mome prisustvu, da te onjuše i zapamte, pa ćeš im uvek bit prijatelj. Gledao je u njih mašući desnom rukom. Kada su oboje spustili glavu, on im je dobacio hleb. ‘Zapamti sine, pas je čoveku najveći prijatelj, ali dok jede namoj ga nikako dirati.’

Kada su psi pojeli hleb, dedo mi je rekao da odem da ih milujem. I oni su mene lizali i vrteli repovima. Kasnije sam mnogo vremena provodio mazeći i češkajući ova dva psa. Zavoleo sam i ostalu dedovu stoku a posebno prasence. Tako je prošao moj prvi dan kod deda. I ostali su bili slični. Dedo mi je svakodnevno pravio odvare privijajući ih na moje koleno. Svako jutro i večer sam jeo meda tako da su se ubrzo primetili rezultati. Popravio sam se a i noga mi je bolje funkcionisala.

Dedo me jednog dana stavio na konja i poveo u Plav. To je varošica, ali je od davnina, još iz turskog doba, poznati trgovinski centar. Dedo mi je uz put pričao bajke: Ivicu i Maricu, Pepeljugu,

Crvenkapicu, Tri praseta i druge. U Plavu mi je kupio nekoliko majica, pidžama, pantalona, opanke i kondure. To su cipele koje su optočene metalom da bi duže trajale, a bile su nekoliko brojeva veće da bih mogao dve – tri godine da ih nosim. Nisam mogao sebe da prepoznam. Bio sam srećan ali su mi već počeli nedostajati članovi moje porodice. Iz dana u dan mi je bilo sve teže zbog njih, a sa druge strane, na nozi, zbog koje sam došao, primećivao se ogroman napredak. Savijao sam je skoro do kraja. Nisam imao nikakav bol a ona je postajala sve deblja i deblja. Činilo mi se da je i u dužinu porasla pa više nisam hramao kao ranije.

A onda su došli Vesko, Rade i Saša. To su dedovi unuci, od njegovog sina Miša. Oni su živeli u Ivangradu, a svako leto su provodili kod babe i deda na selu. To su bili najlepší dani u mom životu za period koji sam do tada upamtio! U osvit zore bismo pustili stoku i čuvali je do prepodnevnihi vrućina, a onda bismo i popodne isto uradili, sve dok sumrak ne počne da pada. Dedo nas je svakodnevno savetovao i u svemu podučavao. Po šumi je bilo dosta divljih životinja pa smo uvek morali da budemo obazrivi. Brali smo jagode, maline, kupine i drugo divlje voće a od toga je baba pravila razne džemove. Mene je dedo svakodnevno masirao i stavljao odvar, pa mi se noga udebljala skoro kao desna. Više je nisam vukao, nego sam sa njom mogao da uradim skoro sve što sam mogao sa desnom. Moj oporavak je bio prosto neshvatljiv.

A onda je došao drugi avgust. Dedo me je toga dana lepo obukao i mi smo pošli na put. Kao i uvek kada bismo putovali, nismo mnogo razgovarali. Putovali smo autobusom i došli pred našu kuću u Peći, a tamo je bilo dosta ljudi. Mnogi od njih su plakali. Prilazeći im, setih se dedovih reči koje sam čuo kada me je poveo sa sobom.

‘Ostalo mu je još par meseci života.’ Sada sam znao da se to odnosilo na mog tatu. Prišli smo. Mama nas je zagrlila sva u jecajima. I ja sam počeo da plačem. Bilo me je strah. Onda sam otišao kod braće i sestara. Oni su me u početku začuđeno gledali jer nisu mogli da poveruju da sam se za tako kratko vreme oporavio. I ja sam njih u čudu gledao. Činilo mi se da sam samo ja porastao a oni ostali isti, mršavi i neuhranjeni. Tu su bila deca naših rođaka i mi smo se, udaljiivši se od svih, počeli igrati. Malo kasnije je došao pop i moga tatu su poneli da sahrane. I sve se brzo završilo. Došli smo kući. Ostalo je još nekoliko rođaka koji su posle ručka pošli svojim kućama. Dedo je ostao da prespava. Mislio sam da ću da ostanem sa svojom porodicom, ali mi dedo i mama objasniše da moram, zbog mog oporavka, opet sa njim da odem. Rekoše mi da se sada sve promenilo i da ćemo se ubrzo vratiti.

Tada je počeo novi period u mom životu. Dedo me je upisao u školu i ja sam svakodnevno morao da pešačim oko pet i po kilometara. Tek sam se daleko oko kilometer i po od naše kuće, sretao sa prvim đakom a onda bi nam se pridružilo još četvoro. Bilo nas je šestoro, četiri dečaka i dve devojčice. U tim septembarskim danima je bilo sve lepo. Niko deci nije branio da iz voćnjaka uberu bilo koju voćku i da se na taj način zaslade. Često bi nam stariji ljudi sami nudili da uzmemo jabuku, krušku, dunju, grožđe ili ono što bi sami izabrali. Dok je dan, mogli smo ubrati šta smo poželeli a kada bi pao mrak, nismo smeli ući u ni u čiji voćnjak, jer se tada smatralo da krademo. Niko od dece po mraku nije ušao u tuđi voćnjak ili baštu da nešto ubere. Ni mi niti neko od starijih.

Dva dečaka i jedna devojčica su bili godinu stariji, a dečak i devojčica prvaci kao ja. Putem za i iz škole smo se igrali i jurili a ja ni u čemu nisam zaostajao za njima. Takmičili smo se ko će sa kamenom sa određene daljine da pogodi drvo, ko će najviše da skoči, ko će dalje da baci kamen sa ramena, ko je najbrži, itd. U početku su me skoro svi pobeđivali, ali sam veoma brzo preuzeo vođstvo. Gotovo uvek sam ih pobeđivao. Niko nikada ne bi rekao da je pre par meseci trebalo da se operišem i da su hteli da mi amputiraju nogu. Bilo mi je lepo sa tom decom. Jedino taj kilometer i po što sam išao sam, bio mi je najteži i najdosadniji.

Prolazili su dani, nastupila je pozna jesen. Kod deda su manje dolazili ljudi da im pomaže. Sa žutim lišćem došli su hladniji dani. Pao je prvi sneg iako zima još nije počela. Takve su bile čudi prirode na ovoj planini. Na taj sneg napadao bi drugi, treći, četvrti, tako da se nije otapao do kraja aprila. U ovim zimskim danima smo izmišljali nove igre u kojima smo uživali. Skoro uvek smo bili

krasni kada smo dolazili u školu. Približili bi se do furune i tu se sušili dok dođe učiteljica. Ništa bolje stanje nije bilo ni kada smo se vraćali iz škole. To, međutim, nikom nije smetalo jer smo uvek bili u pokretu a vunene čarape i džemperi nisu dozvoljavali da se prehladimo. Dedo me je svaki dan pratio i na istom mestu dočekivao kada sam se vraćao iz škole. Bio sam odličan đak. Dedo mi je napravio pucaljku koju je u šali nazvao mali top. To je, zapravo, bila limena kutija od marmalade sa limenim poklopcem. Bila je duguljasta tako da je ličila na cev od topa, pa je zato dedo tako nazvao. Na početku i kraju je probušio, kroz te rupe provukao remen tako da sam je mogao nositi oko vrata. U zadnjem donjem delu je ekserom probušio tri rupe. Unutra je stavio parče karbida, zatvorio je limenim poklopcem a onda, na zadnjem delu gde se nalaze rupice, prineo vatru od upaljača. Karbid bi se zapalio. Došlo bi do jake detonacije kao da je neko bacio bombu. Dao je meni da i ja isprobam kako puca mali top. Uspelo mi je. Bio sam presrećan zbog toga. Objasnio mi je da je neophodno da ga nosim sa sobom kada idem i kada se vraćam iz škole. 'Kažu sine, da je lisica lukava, a ja ti mogu reći da je vuk još lukaviji od nje. On nikada neće napasti čoveka, niti neku životinju a da pre toga ne proveriti je li to za njega sigurno. Zato ćeš, sine, ti ovaj top nositi sa sobom ako vidiš vuka, a on će ti se uvek pokazati da ga možeš videti pre nego što te napadne. Ako vidi da si se preplašio i da počneš bežati od njega, on će te odmah napasti jer od njega ne možeš pobeći. Ta je zver mnogo brza. Obično se pojavi ispred čoveka na petnaest – dvadeset metara i posmatra njegovu reakciju. To posmatranje traje oko pola minuta. Većinom se ljudi prestraše a to vuk oseti i onda on slobodno napada. Sa strahom parališe protivnika i na taj način osigurava pobedu. Zato se ne smeš plašiti nego moraš biti pribran. Dohvatićeš upaljač koji ti uvek mora biti u džepu i njime potpaliti mali top. Kada iz njega sune plamen i eksplozija, vuk će se prestrašiti i pobeći od tebe. Taj te više nikada neće napasti, ali se ne smiješ opustiti jer ima i drugih vukova.'

Ne znam koliko desetina puta mi je dedo dopuštao da isprobam svoj top i da iz njega pucam. Činilo mi se da sam to potpuno usavršio. Nekoliko puta sam prestrašio neke kućice koji su na nas lajali dok smo išli ka školi.

Dramatično iskustvo desilo se na delu puta kada sam ostao bez društva. Deca su otišla svojim kućama a ja sam morao još kilometar i po da idem uzbrdo, kroz šumu. Prošao sam oko sedamsto, osamsto metara. Imao sam neki predosećaj, tako da sam sve češće hvatao upaljač. Čas bih ga vadio iz džepa, čas ga opet stavljao unutra. Osećao sam neko nespokoje. Onda sam na samoj krivini, kuda sam morao da prođem, ugledao vuka. Zbog straha mi se učinilo da je ogroman. A ogroman je zaista i bio. Stajao je i gledao u mom pravcu. Prvo sam se prestrašio i hteo da pobeegnem, a onda sam se setio dedovih reči da je to brza zver i da čovek od njega ne može pobeći. Smirio sam se i počeo da se spremam da potpalim moj top. Ruke su mi neopisivo drhtale. Kada sam izvadio upaljač iz džepa i hteo da kresnem, ispao mi je iz ruke u sneg. Pokušao sam što hladnokrvnije da se sagnem i da ga izvadim iz snega. Vuk je i dalje gledao u mom pravcu. Posmatrao sam i ja njega dok sam prstima stezao po snegu i konačno uspeo da ga pronađem. Osetio sam ogromno olakšanje i sigurnost. Sada mi, dok sam prinosio upaljač topu, ruke nisu drhtale. Ovog puta neću tako lako ispustiti upaljač, uspeću da potpalim moj top – razmišljao sam siguran u sebe. Kresnuo sam. Ništa. Drugi put, treći put. Opet ništa. Okvasio se kremen – prolete mi kroz glavu i tada uhvati ogromna panika. Vuk kao da je čekao upravo taj trenutak. Napravio je prvi korak, drugi ... I baš kad je hteo da skoči ka meni, odjeknu pucanj. Gledao sam u njega i nisam ništa video, ali sam, u magnovenju, pomislio da je to moj top opalio. Nije. Iza jednog stabla, petnaestak metara iznad vuka, pojavi se moj dedo sa pištoljem u ruci. Vuk je ležao između nas još pomalo se trzajući.

Dedo, ovaj put je bilo baš opasno – jedva smogoh snage da izustim ove reči.

'Ne boj se, dedov Parapanac' – privi me on u zagrljaj prišavši do mene. 'Tu je dedo da te zaštiti od svake opasnosti.'

Šta bi se sa mnom desilo da si zakasnio samo par sekundi!

'Da sam pustio vuka da skoči, on bi ti zubima iskidao grkljan ili slomio vrat pa makar ga u letu moj metak pogodio. Ja sam se ovde sakrio pre deset minuta i čekao kada ćete naići.'

‘Opet ti se, dedo, prikazalo šta će se desiti?’

‘Jeste sine, jer moj duh uvek bdi nad tobom i čim osetim da ti se nešto loše sprema, ja vidim gde će se to desiti i odmah požurim da ti pomognem. Ajmo sada odrat ovoga vuka pa ćemo kožu odneti. Stani’ – reče dedo vadeći nož iz kanije.

Ja sam vuku pridržavao noge, a on je veoma brzo i večto radio. Kada je završio skupi kožu, uveza je kanapom a onda dohvati telo vuka i odvuče ga stotinka metara dalje od puta.

‘Noćas će ga drugi vukovi nanjušiti i rastrgnuti. Odvukao sam ga da ne bi bio na putu, da se ne bi prestrašio neko ako slučajno tuda prođe...’

Dedo uprti kožu i mi pođosmo kući. Opet sam se divio njegovim vidovnjačkim moćima. Njemu je sve ono što je izgledalo nemoguće, veoma lako polazilo za rukom.

Došlo je dugo očekivano proleće. Dedo mi je pomagao da naučim i školsko gradivo i mnogo drugog što je važno za život na selu. Uvek me je u prolećnim, letnjim i jesenjim danima vodio sa sobom da zajedno beremo razne trave i plodove od kojih bi on pravio meleme. U mom najranijem detinjstvu sam naučio kako se zove i kako izgleda svaka lekovita trava. Pričao mi je mnogo dogodovština iz njegovog života. Ispričao mi je kako ga je ujela zmija i kako je posle toga postao vidovit. Objasnio mi je da zbog toga mnogo ljudi dolazi kod njega. Tada sam ga upitao da li zahvaljujući tim moćima vidovitosti masira i pomaže ljudima.

‘Ne sine, sa tim ne pomažem, nego im pomažem sa silom koju mi je Bog dao i koja je, pored ove vrućine koju imam u rukama, još važnija. To ti je, sine, isceliteljski dar.’

Dedo, i ja bih najviše na svetu voleo da imam taj isceliteljski dar!

‘Sine, sve ono što voliš, što želiš i u šta veruješ, znaj da će ti se ostvarit. Da znaš sine kolika je snaga jedne misli, nikada je ne bi usmerio u negativnu stranu!’

A otkuda bih ja dedo znao kako ću usmeravati svoje misli?

‘E pa sine, moraš me pustiti nekoliko dana da dedo napravi duhovni kontakt sa svojim praćedom pa onda ću ti, nadam se, sve ispričati. Upamti sine, ja sam bio mlađi nego što si ti sada kada sam postao Izabranik.’

Šta je to dedo Izabranik?

‘Ako bude suđeno, dedo će ti sve ispričat, a ako ne bude, onda ni ovo nisi čuo’ – reče mi dedo dok se sećao reči koje je njemu rekao njegov praćed: ‘Doći će vrijeme kada ćeš i ti tu tajnu podeliti sa drugijem, ali će to dijete bit iz drugoga pljemena, a ipak tvoj bližnji rod.’

Nekoliko puta me je, u tišini sobe oko ponoći, dedo probudio dok bi u potpunom mraku kraj prozora šuškao, prelistavajući sveske i nešto šaputajući. A onda, petog dana me pozva i reče: ‘Sine, osetio sam da si se dva puta probudio i da si želio da čuješ šta sam šaputao sa mojijem praćedom. Čuo si zvuke ali nisi mogao razaznati reči.’

Dedo, kako si ti mogao pričati sa svojim praćedom kada je on odavno umro?

‘E moj sine, sada će ti dedo sve ispričati pa ćeš videti kolike su moći kod čoveka ako zna pravi način da ih upotrebi. Saznaćeš zašto nam je Bog odredio da moramo umreti. Čudićeš se mnogo čemu, ali ćeš se uveriti da je sve istina. Samo će tebi biti stotinama puta lakše da naučiš, jer sam ti sve zapisao, a meni je praćed morao stotinama i hiljadama puta da prepričava dok sve nisam sto posto zapamtio. Ti ćeš to moći da čitaš. Tek kada sve bez greške zapamtiš, tek tada ćeš moći da počneš da upravljaš tim moćima. Znači, dok sve dobro ne zapamtiš, nikako ne počinji to da koristiš. Ako u tebi ne bude potpuna moć, onda nećeš moći potpuno i pravilno da reaguješ i da sa njom upravljaš. U ovome nema šale. Shvati, ako kreneš sa duhovnim kontaktom a nisi dovoljno spreman, a tvoj duh napravi kontakt sa mnogo jačim duhom od tvoga, onda, kada tvoj duh hoće da se vrati u tvoje tijelo, taj drugi, mnogo jači duh ga neće pustiti i ti ćeš tog trenutka umreti. Iako misliš da imaš samo jedan život, da ga moraš čuvati, znaj da će ti se posle smrti duh smiriti četrdeset i jednu godinu, to je vreme duhovnog pročišćenja, a posle tog duhovnog pročišćenja duh ide veoma kratko vreme u raj. Tamo mu Gospod daje da dođe do spoznaje dobra i zla. Dobro je u raju a zlo u paklu. Posle tog veoma kratkog vremena provedenog u raju, Bog duhu dozvoljava da pređe u telo

neko novorođenčeta koje se rodilo Bog sami zna gde, pa će ti se u tom novom telu otvoriti nova sudbina. Sine, malo sam požurio sa objašnjenjima misleći da sve ovo što ja znam i ti možeš odmah shvatiti. Znam kako je meni bilo kada sam počinjao, pa ću zato početi iz početka.

Kada je Bog stvorio svet, stvorio je i čoveka po liku i naličju svom. Onda je rekao da će čovek biti gospodar nad svim živim na moru i kopnu. Dade mu da koristi sve darove prirode i još mnogo drugih mogućnosti. A onda reče: ‘Sve sam ti dao, ali ću ti dati samo četiri do sedam, a pojedinim deset procenata mojih moći, ili najviše deset procenata funkcije mozga, jer ako bih ti dao sve moći koje imam ja, onda bi ti veoma brzo krenuo da me svrgneš sa prestola ‘ Tako je čovek, zahvaljujući Bogu, postao gospodar nad svim živim na ovome svetu, zahvaljujući mozgu kojim je mogao da razmišlja. ‘

Dedovi zapisi se slažu sa zapisima iz Biblije. I on kaže da ljudski mozak funkcioniše od četiri do sedam a fenomenima do deset procenata, dok najsavremenija medicina tvrdi da je funkcija mozga kod običnih ljudi dvanaest do petnaest a kod fenomena osamnaest procenata. Da uzmemo i tu procenu kao moguću. Nameće se pitanje što je sa onim ostalim delom mozga? Šta, po medicini, radi onih osamdeset dva do osamdeset pet procenata mozga koji je neiskorišćen? Ako je kod fenomena mozak razvijeniji samo tri procenta u odnosu na mozak običnijih ljudi i ako su fenomeni u stanju sa tim procentom da stvore inovacije koje utiču na promenu sveta, šta će se desiti ako nekom čoveku uspe da dođe do saznanja kako se funkcija ljudskoga mozga može povećati dvadeset, trideset pa i više procenata? Kakav bi fenomen bio taj čovek u odnosu na ostatak čovečanstva i kolike bi bile njegove moći? Za čovečanstvo su tajne bioenergija, hipnoza, vidovitost, telepatija, telekineza, teleportacija i mnoge druge pojave za koje nauka ne može dati objašnjenja. A osnova svega je verovanje da će se u tome u šta se veruje uspeti. Medicina ništa od ovoga ne priznaje jer tu nema hemije, formula i rešenja tih zadataka. Ako osećamo toplinu iz radijatora, mi znamo da je to topla voda, a ako osetimo toplinu iz čovekovih ruku, onda nauka nerado priznaje da je to bioenergija. Ili moći hipnoze. Ili moći vidovitosti u koje se čovečanstvo milionima puta uverilo. Isti je slučaj sa telepatijom, telekinezom, teleportacijom i mnogim drugim nepoznanicama koje savremena nauka, umesto da ih bolje ispita, uopšte ne prihvata.

‘Nećemo se, sine, baviti naukom ni medicinom i njima dokazivati šta je moguće a šta nije. Mi ćemo raditi na postizanju naših uspeha a oni neka rade svoje. Naši uspesi će biti postizanje moći do kojih se dolazi razvijanjem procenta mozga koji je trenutno u stanju mirovanja. Sad da se vratim i završim predanje o Bogu i čoveku:

Postade gospodar i nad mrtvom prirodom, ne znajući tada da se u kamenu i ostalim metalima i nemetalima koji su skriveni u nedrima prirode kriju neograničene količine neiskorišćene energije. Od postanka sveta, ljudi su na milion načina pokušavali da dođu do puteva saznanja, da na taj način postanu besmrtni ili da u potpunosti nadvladaju sve bolesti na ovome svetu. Kako je napredovala tehnika i medicina, tako je i čovek uspevao na mnogim poljima nauke i stvarao sve novije i modernije tablete, ali mu nikako nije uspevalo da dođe do tajne besmrtnosti. Kako bi pronašli lek za neku mnogo tešku bolest, tako bi im Bog pusto neku drugu, još mnogo težu nego što je bila prethodna. A onda, nakon hiljadu godina od Hristovog postojanja, Bog reši da jednome čoveku kojeg po predanju prozva Izabranik, otkrije tajnu kako može povećati funkciju mozga, kako će moći da koristi energiju iz vode, kamena, gvožđa i svih drugih metala, koja ostatku svijeta nije dostupna. Korišćenjem te energije i pojačanjem funkcije mozga Izabranik će dobiti neopisivo velike moći.

Reče mu da je on Izabranik Božiji i da je to najsvetija tajna koju mora čuvati po cenu života. Na kraju svoga života će sve svoje znanje preneti na sledećeg Izabranika i tako, do polovine trećega milenijuma. Tada će se pojaviti mnoge sluge nečastivog koje će početi po svetu da seju mržnju, zlobu, razdor i sve najgore što će dovesti do uništenja ljudskoga roda na Zemlji. Taj razdor će trajati nešto više od pola veka. U mnogim zemljama će doći do ratova i masovnog uništenja. Sluge nečastivog će sa puno zadovoljstva uništavati sve ono što je ljudsko i što je duhovno. Mrzeće brat brata, sestra sestru, roditelji decu i deca roditelje. Pojaviće se netrpeljivost među rodbinom

i komšijama. Želeće što više jedno drugom da napakoste. Kada jedan krene malo da napreduje, desetine drugih će nastojati da ga unište. Uništavaće se sve duhovno na ovom svetu. Nestaće uglja, nafte, benzina, plina i svih drugih prirodnih bogatstava. Zemlja će postati sasvim jalova. Broj stanovnika na planeti će se drastično smanjiti. Mržnja i zavist će uništavati porod Božiji. Tada će mnogi pomisliti da je došlo carstvo nečastivoga jer će se svuda po svetu dešavati kataklizme. I zaista, tada će mnogi pokušati da svrgnu Boga sa njegovog prestola ali im neće uspeti. A onda će se pojaviti Izabranik. Tada će opet Božija svetlost obasjati svet. Opet će ljudski rod uvideti da je stvoren po liku i naličju Božijem i da treba da hodaj putem koji im je Bog odredio a sa kojeg su oni, par stotina godina unazad, skrenuli. Taj ostatak naroda, a to će biti desetak posto od sadašnjeg broja stanovnika, će biti u potpunosti predan Bogu. Tada će se čovečanstvo izdignuti na drugi nivo, dobiće moći koje je do sada imao samo mali broj odabranih ljudi. Tada će opet zemlja početi da daje svoje plodove. Opet će se narod množiti i nastanjivati svet. Samo će tada taj narod biti mnogo superiorniji u odnosu na ovaj sada.' Eto, ispričah vam deo priče moga deda''

10

Slušali smo ne trepćući, ni sami ne znajući koliko je potrajalo. Došli su neki pacijenti koje je morao da izmasira. Trebalo je da sačekamo sledeću priliku pa da čujemo nastavak ove čudne priče. Sve što nam je do sada ispričao, imalo je osnova i više smo verovali da je istina nego da su izmišljotine. A po izjavama mnogih osoba koje je on izlečio, dolazimo do zaključka da ovo nije samo obična priča. Oko devetnaest i trideset je završio rad sa pacijentima i nastavio priču:

“Verujte da mnogo šta od svega što je dedo pričao nisam shvatao. To sam mu i rekao.

‘Da sine, i meni u početku ništa nije bilo jasno, ali kada kreneš sa ovim, onda će ti iz dana u dan biti sve jasnije i jasnije.’

A šta treba da krenem dedo? ‘Prvo ćeš morati da odradiš sve ove vežbe a onda će doći na red sve ostalo.’

Pokazao mi je sveske i ja sam već sutradan počeo.

Morao sam trista dana da gledam u Sunce. Počeo sam da vežbam po desetak sekundi u prvom jutarnjem satu ili u zadnjem satu kada Sunce zalazi. Svakodnevno sam ovu vežbu produžavao po deset sekundi. I tako, do dvesta sedamdesetog dana, odnosno trajanje gledanja u Sunce od četrdeset pet minuta, a onda sam trideset dana smanjivao po jedan minut i sa četrdeset pet došao na petnaest minuta. Bilo je i oblačnih dana kada nisam mogao gledati u Sunce, ali bih, čim se Sunce pojavi, nastavljao započeti proces.”

Dogovorili smo se da Mikija ne prekidamo, ali u tom trenutku Marko upita: “Možeš li nam objasniti zašto je važno to gledanje u Sunce?”

“I ja sam se tada to pitao. Kada sam počeo da vežbam, uopšte nisam imao strpljenja. Želeo sam sve da postignem za par dana. Dedo me je stotinama puta opominjao da niko nije uspeo da napravi kuću od krova nego da sve ima svoj redosled. Mora se prvo napraviti temelj, sazidati zidovi pa tek krov. Zato sam morao da idem po redu. Uz gledanje u Sunce, kada se u ljudskom telu formiraju energetske baterije koje se za tih trista dana u potpunosti napune, morao sam da se posvetim meditaciji da bih sa stigao strpljenje i duhovni mir. U mojoj ranoj mladosti to nije bilo ni malo lako. Majka, braća, sestre i sve ono što sam najviše voleo, što mi je bilo najdragocenije u životu, lagano je prelazilo u neki drugi plan a ove vežbe i meditacija su postajale najvažnije u mom životu. Jedva sam čekao sutrašnji dan da bih mogao da nastavim sa vežbama. Svaki dan je donosio novu radost. Uvek se otvaralo nešto novo što bih, pun ushićenja, brže bolje ispričao dedu. Svaku moju promenu je upoređivao sa sobom kada je bio u mojoj poziciji. Neke su se poklapale a neke su bile skroz različite. Posle devedeset dana gledanja u Sunce i svakodnevnog statičnog meditiranja, dedo mi je doneo leskov štap koji je pri dnu bio malo oljušten i rekao da sada moram meditirati sto trideset i tri minuta dok bosonog hodam i neprestano izgovaram rečenice koje je on zapisao. A u tim tajnim rečenicama koje su izgledale beznačajno, zapravo je bila tajna svih moći koje je on posedovao i koje je hteo da prenese na mene. Mogu hodati po travi, pesku, betonu, asfaltu, kamenu, zemlji i vodi ali kada gledam u Sunce, ne mogu biti na travi ili u vodi. Nastavio sam. Uspevao sam sve više i više. Te godine sam uspeo da dođem do sto osamdeset i šestog dana gledanja u Sunce jer su počeli kišni dani. Posle tih kišnih dana počeli su snegovi i to je potrajalo do polovine aprila. Otopio se sneg a ja sam opet nastavio sa mojim vežbama. U nastavku, posle pauze od nekoliko meseci, prvih trideset i jedan dan sam gledao u Sunce po minut, svakodnevno povećavajući po minut dok nisam stigao vreme do kojeg sam prošle godine stigao a onda sam opet svakodnevno dodavao po deset sekundi. Dedo mi je rekao da ću uspeti sledeće zime da kontrolišem svoja osećanja, da ću moći bos da idem po snegu a da neću osećati hladnoću. Kada je temperatura prešla dvadeset stepeni, dedo je stavio vodu u belu staklenu flašu koju je zatvorio čašicom od rakije na kojoj nije bilo nikakve nalepnice i izložio je sunčevim zracima. Svako jutro u osam sati je stavljao svežu a u petnaest sati je micao sa tog mesta izloženog suncu dajući mi da pijem tu vodu. Bila je topla i

bljutava ali sam primetio da mi je telo mnogo svežije. I na taj način sam dodatno unosio sunčevu energiju u organizam. Stvorio sam, kako je dedo rekao, energetske baterije i svakodnevno ih punio. Jednom prilikom, dok sam bos meditirao po šumi, naglo sam se približio ogromnoj zmiji koja je sklupčana čekala svoju žrtvu. Kada sam se približio na nekih pola metra, ona je reagovala. Umesto da me napadne, odjednom je počela da beži od mene. Uplašio sam se. Prekinuo sam meditaciju i onako prestrašen pošao kući. Pred kapijom me je, sa osmehom na licu, dočekao dedo.

‘Jesi li se dobro uplašio sine?’

Kako nisam dedo. To je bila najveća zmija koja se može zamisliti. Dvaput je bila veća od mene. Nisam je video i kada je trebala da me upeči ona je naglo pobjegla od mene.

‘Znam sine, sve sam video. I to me posebno raduje.’

Opet sam se začudio. Mada sam znao za njegove sposobnosti, ipak sam se pitao kako je on mogao da zna, kako je video i šta ga je tu posebno obradovalo.

‘Moj sine’ – počeo da mi odgovara dedo kao da mi čita misli. ‘Video sam kako si se prestrašio ali sam video i da se zmija koja je bila spremna za napad, prestrašila od tebe i pobjegla. A znaš li zašto je to učinila?’

Ne znam dedo.

‘Zato sine, što je ona osetila tvoju bioenergiju pa umesto da te vidi kao dete, ona te je videla kao plamen i za to je pobjegla. Zmije se ne plaše vode ali zato od vatre beže kao lude. Današnja vežba i meditacija ti je propala ali ćeš je sutra ponoviti. I ne boj se sine. Ako bi neko uhvatio pun džak zmija i pustio ih na pola metra od tvojih bosih nogu, sve bi one pobjegle na drugu stranu i ni jedna te ne bi upečila.’

Ove reči koje je izgovorio moj dedo su me uverile u čudne moći koje sam postizao sa ovim vežbama i meditacijom. Normalno da sam nastavio i da sam postizao odlične rezultate. Ulazio sam u neki novi, za mene drugi, nepostojeći svet. Kada bih pružio ruke sa dlanovima okrenutim ka nebu ili ka nekom drvetu, osetio bih da se sa neba ili sa tog drveta vodopad energije uliva u moje dlanove. Ili kada bih svoje gole grudi i lice naslonio na hrast, prosto bih osetio kako njegovim žilama i stablom prolaze sokovi života koji se ulivaju u moje telo. Dedo bi me vodio u hrastovu šumu i tu me ostavljao da po nekoliko sati potpuno go posmatram stabla. U početku se ništa nije dešavalo. Dosta kasnije se i sa jedne i sa druge strane stabla počela pojavljivati žuta boja. Pohvalio sam se dedu a on mi je objasnio da je to odlično i da samo nastavim. Upornošću i napornim vežbama uspeo sam oko stabala da vidim spektar boja koje su iz dana u dan postajale sve vidljivije. Dedo me je uvek stavljaao na nova i nova iskušenja. Ovaj put sam potpuno go morao da budem u vodi nekoliko sati. Planinska voda i u letnjim danima ne može biti topla a provesti u njoj po dva – tri i više sati nije ni malo lako. Ni jedan moj korak, vežba ili meditacija nisu bili laki. Shvatio sam da ništa u životu nije lako. Put do bilo kog uspeha je težak, a ovaj put koji sam ja izabrao, koji mi je sudbina odredila, izgledao je najteži od svih mogućih puteva. Uvek kada bi mi bilo mnogo teško i kada bih pomislio da više ne mogu, kao nekom čarolijom dedo bi se stvorio kraj mene i podržavao me. Pred njim su se sve moje prepreke rušile kao kule od karata. Uspeo sam u potpunosti da savladam sunčev proces. Dedo je mnogo puta usmeravao svoje ruke ka meni. Pomerio me je iako je bio po nekoliko metara daleko od mene. Pokušavao sam da mu se oduprem ali mi nikako nije uspevalo. Dedo mi je i tu tajnu potanko objasnio.

‘Sine, moj duh, moja vera, moja želja i procenat mozga koji je razvijeniji nego tvoj, omogućavaju mi da postizem sve ono što želim. Još dosta moraš da vežbaš ali ćeš ubrzo i ti to uspevati.’

Dokle će više trajati moje vežbe i meditacije i kada ću ja početi da postizem ciljeve? Mnogo puta sam se to pitao a odmah nakon toga bi se setio dedovih reči da su strpljenje i mir najbolji saveznici za postizanje ciljeva.

Ćuti, vežbaj i sve će doći na svoje mesto. Znao sam da su njegove reči da ću i ja to ubrzo uspeti samo ohrabrenje i da mi treba dosta meseci da bih to ostvario. Nebrojeno puta sam posumnjao da

li ću imati strpljenja da toliko vremena provedem da bih došao do jednog cilja, ali sam se odmah po ostvarenju jednog, potpuno predavao drugom bez obzira koliko će trajati. Bio sam tvrdoglav, uporan i sasvim ubeden da ću uspeti. A onda je dedo došao sa još jednim predlogom: ‘Sine, evo si napunio deset godina pa ćeš uskoro morati da se podvrgneš gladovanju.’

Zašto dedo? Pa ima svega za jelo, a ti znaš kako ja volim da jedem sve što baka sprema.

‘Znam sine, sve znam. Opet ti kažem da ovo nije lako ali ćeš videti koji će ti se uspesi otvoriti posle ovoga procesa. Ja ću biti sa tobom i u bilo kom trenutku ako ne budeš mogao izdržati, mi ćemo prestati sa gladovanjem.

Opet su me njegove blage reči ubedile. Počeo sam i taj proces. Mislio sam da će mi biti teško ali sam ta početna gladovanja veoma dobro podnosio. U početku sam gladovao po dvadeset četiri sata nedeljno a onda mi je dedo povećavao na trideset šest, četrdeset i osam, šezdeset, sedamdeset i dva. I to je trajalo više od dve godine. Začudo, posle tog perioda gladovanja sam jedva čekao kada će da dođu dani kada ću opet da gladujem. Dedo mi je objasnio da mi energetske baterije koje su formirane u mom telu pomažu da mogu izdržati gladovanja ma koliko dugo ona trajala. Posle gladovanja koja su trajala po tri dana, dedo mi je predložio da gladujem deset dana. Ovaj put se nisam plašio nego sam jedva čekao da počnem. Ovo malo duže gladovanje je bilo drugačije nego ova kratka. Morao sam svakodnevno da pešačim oko pet kilometara i da uz pomoć dedovih čajeva svaki drugi dan čistim creva. U toku gladovanja sam pio osunčanu vodu i to po tri, četiri litra. Uspeo sam da izdržim gladovanje a onda sam se prvi put u toku svih mojih vežbi i meditacija na velikom odmoru pohvalio jednom svom drugu iz odeljenja. On je to ispričao drugoj deci i za čas je cela škola znala za moju tajnu. Mnogi su se smejali, sprdajući se sa mnom. Nikada kao tada nisam bio ljut. Nisam ni znao da sam tog trenutka usmerio ruke ka tom izdajniku ali se on u trenutku dok mi se smejao sa drugom decom, naglo uhvatio za glavu, previo se i odjedanput počeo da povraća.

Šta mu bi odjedanput? Pitao sam se kao što su se pitali i svi ostali. Jedan nastavnik je izneo bokal vode i počeo da ga umiva. Njemu nije bilo bolje. Jedva je dolazio do vazduha. Nisam znao da sam ja uzrok njegove slabosti. Tog trenutka me je dedo, koji se ne znam otkuda stvorio pored mene, lupnuo po rukama, koje su u neznanju i dalje bile usmerene ka mom drugu. Niko taj potez nije primetio jer je sva pažnja bila usmerena ka bolesniku. Prišao mu je i samo ga rukama pomazio a dete je ustalo kao da nikada nije bilo bolesno. Nastao je potpuni muk. Neki pas iz komšiluka je počeo da laje. To kao da je bio signal da se svi razgalame. Dedo je prišao mom nastavniku koji mu se zahvaljivao za pomoć koju je pružio bolesnom detetu. Dedo je smatrao da je to nebitno i onda on zamolio nastavnika da me danas oslobodi nastave. Nastavnik me pustio i mi pođosmo kući. Kada smo se malo udaljili da nas drugi ne mogu čuti, počeo da me kritikuje. Ali i kritike su bile izrečene nekim blagim, autoritativnim glasom koji je morao da se poslušaju.

‘Šta misliš sine, da sam kasnio samo pet minuta, bi li tvoj drug ostao živ?’

Dedo, ja sam se začudio šta mu bi odjednom. Samo se počeo previjati i povraćati.

‘A jesi li obraćao pažnju na svoje ruke?’

Znam da si me po njima lupnuo kada si došao, ali ne znam zbog čega.

‘Sine, rekao sam ti mnogo puta da nikada, ni po cenu života, o ovome nikom ne smeš ništa da pričaš.’

Mislio sam, dedo, da mi je dobar drug i da nikom neće pričati o ovome.

‘Sine, tvoje misli moraju uvek biti samo tvoje misli i one uvek moraju biti usmerene ka uspehu. Kada bi čovek znao kolika je moć jedne misli, nikada je ne bi usmeravao na pogrešnu stranu. To sam ti jednom već rekao. A ti si sada to uradio. Dozvolio si sebi da zbog svoje greške izgubiš mir, veru i samopouzdanje. Dozvolio si da tobom preovlada ljutina. Moraš shvatiti da postoji pozitivna i negativna energija. Ljutina, bes, nespokoj, bol i druge neprijatnosti privlače negativnu energiju. Ti si ovaj put tu negativnu energiju uspeo da privučeš i da je usmeriš prema svome drugu.’

Ali dedo, ja nisam ni znao da to radim.

‘Da sine, iako nisi znao, učinak je bio mnogo jak, a da si je sa znanjem usmerio, onda bi to bilo pogubno za tvoga druga. Zato sam te uzeo iz škole, da se ne bi opet naljutio i da u neznanju ne bi nekoga povredio. Svako negativno usmerenje energije stvoriće ili tebi ili onom ka kome je usmeravaš gomilu neprijatnosti ili bola.’

Njegove reči su mi se duboko urezale u svest. Uplašio sam se. Svim srcem sam želeo da pomazem ljudima, da ih energijom izlečim od svih bolesti a zamalo mi se nije desilo da pogrešnim usmerenjem ubijem svog školskog druga.

A šta ako mi se desi da nekada, kada mi najveća želja bude da nekome pomognem, energija bude negativno usmerena pa toj osobi nanese neopisive probleme? Opet mi je dedo pročitao misli i opet je odgovorio na nepostavljeno pitanje.

‘Vidim sine da si se uplašio. Dobro je to jer će te strah zaustavljati da ne napraviš greške. Još si ti sine mali i još ne umeš da kontrolišeš sebe. Zato ti se ovo desilo. Ne brini, ideš veoma dobrim putem, pa ćeš uskoro i to savladati. A kada sve savladaš, onda ti se nikako bez tvoje volje ne može desiti da energija pođe pogrešnim pravcem i da na taj način naudiš osobi koju hoćeš da izlečiš. I meni je moj prađed u početku pomagao. I meni se u početku dešavalo slično kao i tebi. I ja sam se jedamput u jednoj crkvi tako naljutio da sam usmerio energiju ka jednom vladiki, oteo mu prut kojim me tukao i bez mog dodira taj isti prut je njega nekoliko puta udario. Zato nikada, zapamti nikada, ne smeš da se ljutiš. Nešto što je najpotrebnije svakom ljudskom biću to je mir i Božiji blagoslov.’

Oću li dedo i ja moći tako da pomeram prut ili bilo šta drugo?

‘Oćeš sine, kako nećeš. Kada budeš završio gladovanje od četrdeset jedan dan, onda ti dolaze na red vežbe kojima ćeš sve to postići.

U tom razgovoru smo stigli kući. Odavno me je opomenuo da ni babi, iako on živi sa njom, o ovome ne smem ni reč progovoriti. Pošli smo do šume i tu me je dedo ispitivao koje sve boje vidim oko kojeg stabla. Skoro uvek su se sve boje poklapale kako kod mene tako i kod njega. Poveo me je malo dalje i doveo do jedne ogromne topole. Upitao me je koje boje tu vidim. Pomislio sam da će ovo ogromno drvo ispustiti mnogo više boja pa sam bio razočaran što ih nisam video. Rekao sam to dedu a on se nasmejao.

‘Moraćeš sine, isto tako da gledaš i ljude. Nemoj misliti ako je čovek veliki da je zdrav. Te boje koje vidiš oko drveta to je aura ili energetski omotač oko svakog živog bića. Što ima više jasnijih boja, to je energetski potencijal veći. A kada nema boja, kada su te boje iskrzane ili ispresecane, onda ta osoba ima dosta zdravstvenih problema. Što je aura jača, to je čovek zdraviji. Ima ljudi koji poseduju više i manje energije. Isto je tako i sa drvećem. Ovo drvo je ogromno, ali ima mali energetski potencijal.’

Posle tih objašnjenja smo se vratili kući, a onda se dedo sa mnom igrao kao da je imao moje godine. Ipak sam još bio samo dete. Svaki naredni dan je zahtevao neku novu vežbu. Opet me je dedo poveo u šumu. Napravio je avion od lista papira i poneo ga sa sobom. Mislio sam da ćemo se igrati sa njim, ali ga je on stavio na metar daleko od mene rekavši da moram sve misli usmeriti ka tom papirnom avionu, neprestano gledati u njega, ništa drugo ne misliti sve dotle dok ga mislima ne nateram da poleti. Ostavio me je a ja sam prionuo na novi zadatak. Mislio sam da je papir lak i da ću odmah uspeti. Prevario sam se. Mučio sam se nekoliko sati bez ikakvog rezultata. Kada sam došao kući, dedo mi je rekao da je on to savladao pre njegove pete godine. Tada sam se baš razočarao.

‘Sine, sine, reka sam ti da nikada ne smeš da se ljutiš i nikada ne smeš dozvoliti sebi trenutke razočarenja. Dobar si, dobro ti ide i sve što ne postigneš danas, postići ćeš sutra ili za određeno vreme.

I zaista, posle par nedelja sam uspevao taj avion da pomerim bez ikakvog problema. Kasnije, opet posle nekoliko nedelja je dedo počeo da stavlja razne, veće i teže stvari ispred mene. I to je zahtevalo još dodatnih muka i vežbi ali sam uspevao sve da ih pomeram. Sećam se da mi je jednog dana, dok smo se odmarali, rekao da moram pomeriti babu.

Kako ću dedo? Ona je živo biće koje će se odupirati mom nastojanju da je pomerim.

‘Pokušaće, ali neće uspeti, sine. Ti moraš biti jači od svakog ljudskog bića, pa jednoga dana i od mene što se tiče tih moći.’

Tada je baba mesila hleb a dedo izlazio iz kuhinje dajući mi znak da izvršim zadatak. Pružio sam ruke, usmerio energiju i baba je počela da se odmiče od stola iako to nije želela.

‘Gaco, vraže jedan. Što ti je? Što me jopet pomjeraš a imam stotinu poslova!’ Vikala je baba misleći da je dedo pomerio.

Sledeći moj zadatak je bio da mislima savijem jednu metalnu kašiku. Ovaj put je bilo mnogo teže da postignem svoj cilj. Mučio sam se više od dvadeset dana. Kada je kašika počela da se savija, likovao sam od sreće. Onda sam usmeravao misli terajući kašiku da se nekoliko puta uprede. I tu mi je trebalo nekoliko dana da uspem. Kada mi je i to pošlo za rukom, bio sam presrećan. Uzeo sam kašiku i sa rukama pokušao da je odmotam. Začudio sam se koliko je bila tvrda. Da li je moguće da sam mislima uspeo da je savijem a da prstima ne mogu da je ispravim. Otišao sam kod deda i to mu rekao. On se nasmejao i rekao da nema toga na svetu što ja ne mogu postići.

‘Uhvati prstima početak i kraj kašike i naredi joj da se ispravi’

To sam uradio. Bez ikakvog problema sam postigao željeni rezultat. Onda su na red došle veće i deblje stvari. Dedo mi je rekao da mogu sam vršiti eksperimente. Mogu sve te stvari savijati i ispravljati a istovremeno ih mogu podizati i pomerati. Sada sam radio dve vežbe odjedanput. Uspevao sam. Mislio sam da sam došao do savršenstva i sa jednom i sa drugom vežbom a onda mi je dedo zadao novi zadatak. Opet je doneo list papira, zgužvao ga i stavio ispred mene. Rekao je da moram usmeriti misli i naterati papir da se zapali. Opet sam bio izložen iskušenjima. Opet su strpljenje i upornost dali rezultate. Sve ono što se u početku čini nemogućim, uz upornost i određene vežbe se veoma brzo realizuje. Navršio sam tačno četrdeset dana kada sam uspeo prvi put da zapalim papir. Neko bi rekao mnogo vremena a moj dedo je rekao da vreme ne predstavlja problem kada se pokazuju rezultati. Palio sam papir bez problema. Dedo bi izlomio grančice, stavio ih na gomilu i od mene zahtevao da i njih zapalim. Ovo mi nije bilo teško. Tokom prvog dana sam uspeo. Onda je stavio iscepkana drva. Tu sam se prvih par dana mučio a onda sam i u tome uspeo. Posle toga sam uspevao da zapalim i oblice. Jednoga dana je sipila sitna kiša a dedo je rekao da i po tom vremenu probam da zapalim papir.

Kako ću dedo kada je papir kvasan?

Tada je on pružio ruke i na moje zaprepaštenje papir se zapalio.

‘Shvati da je kod tebe takva moć da sve što poželiš možeš uraditi samo ako u to veruješ sto posto. Nikada nemoj reći – kako ću. nego samo idi napred i sve će ti se ostvarivat pa ćeš tada videti da će ti sve biti lako. Tvoje su ruke usmerivač energije bez obzira što očima ili sa svojom svešću hoćeš da dođeš do određenog uspeha. Usmeravaj rukama energiju i pre ćeš postići uspeh. I sutra, kada budeš lečio narod, ti ćeš rukama postizati rezultate.’

Od tada sam uvek usmeravao energiju rukama, uvek postižući odlične rezultate. Sve ono što bih uspevao da postignem za nekih par sati, sada sam uspevao za desetak – petnaest minuta. Ja sam bio prezadovoljan ali moj dedo nije. Morao sam još da vežbam da bi sve to postigao u trenutku kada to poželim.

‘Nekada i jedna sekunda odlučuje o životu i smrti. Zato moraš izvežbati da sve postižeš brzinom misli. I zapamti. Nema – kako ću ili – možda ću uspeti! Stoprocentna vera u uspeh je najsigurniji uspeh. Zato sto posto vjeruj i sto posto ćeš uspeti.’

U narednih mesec dana sam došao do pravog savršenstva. Ali ovaj put zaista do savršenstva. Poželeo bih da nešto pomerim ili podignem i istog trena bi to uspeo. Poželeo bih da neki metal savijem ili da nešto zapalim i to bi mi u momentu pošlo za rukom. To sam uvežbavao još nekoliko dana a onda mi je dedo rekao da se skoncentrišem i usmerim svest na jednog učenika u odeljenju dok ne počnem da osećam njegove misli. Pokušavao sam nekoliko stotina puta ali nikako nisam uspevao. Tvrdooglavo i uporno sam nastavljao. Tada nisam hteo da kažem dedu da ne mogu jer

sam bio ubeđen da ću sigurno uspeti iako nisam znao kada. Jednom prilikom, posle ni sam ne znam koliko pokušaja, kada sam već počeo nešto da osećam, nastavnik me je nešto pitao. Nisam ga čuo jer je moja svest bila preokupirana drugim mislima. Kada me je i drugi put pitao, a ja mu ni tada nisam odgovorio, svi đaci su počeli da se smeju. Ni to nisam čuo, ali sam osetio po talasanju energije da nešto nije u redu. Kao da sam se probudio a oni su se još glasnije smejali. Čuo sam reči mnogih drugara da sam potpuno poludeo. Opet je u trenutku bes proključala u meni. Odmah sam se setio dedovih reči da nikada ne smem da se ljutim. Brzo sam se smirio i počeo sa njima da se smejem sam sebi. Nastavnik nas je smirio a onda mi se obratio: ‘Interesuje me šta je sa tobom u poslednje vreme? Primećujem da si nezainteresovan i da uopšte ne pratiš nastavu.’ Nastavniče, ja sve znam i pažljivo pratim nastavu ali sam se ovaj put nešto zamislio pa nisam čuo šta ste me pitali.

‘Hoćeš da kažeš da znaš sve šta smo učili na prethodnim časovima?’

Znam nastavniče.

‘Onda ću, ovog trenutka, prekinuti predavanje i tebe ću ispitivati, jer ti tvrdiš da ja nisam u pravu što se tiče tvog praćenja nastave.’

Nema problema nastavniče, slobodno me pitajte sve šta želite iz gradiva koje smo učili. Kada sam izgovorio te reči, opet sam osetio talasanje energije. Tada sam osetio misli nekoliko učenika i učenica.

Mili Bože, nikada se ne zna kada ćeš mi pomoći, a sada si mi pomogao iako sam se tome najmanje nadao. Svi su bili na nastavnikovoj strani. Svi su iščekivali da počne da me ispituje da bi mogli da mi se smeju i da se naslađuju zbog mog neznanja. Onda sam osetio da su i nastavnikove misli iste kao i njihove. Učio sam, znao sam celo gradivo, pa sam bio spreman da odgovaram. Nastavnik je počeo da me unakrsno ispituje iz gradiva koje smo učili. Ja sam se skoncentrisao na njega dok sam odgovarao. Osećao sam da se razbesneo posle svakog mog odgovora. Osetio sam da se u njegovoj svesti formira odgovor na svako pitanje koje bi meni postavio. Odgovarao sam mu i na pitanja koja nismo prošli u našem gradivu jer sam odgovore čitao u njegovoj svesti. A onda sam mu rekao da više neću odgovarati na ta pitanja koja mi postavlja jer to nismo učili. On je bio preko svake mere ljut, ali je morao da se povuče. Pohvalio me je i rekao da moram da budem malo skoncentrisaniji i da pratim nastavu. Dao mi je peticu. Istog dana sam odgovarao još kod dva nastavnika i dve nastavnice. Svi su me unakrsno ispitivali. Odgovarao sam i sve sam znao. Nije mi bilo teško jer sam odgovore dobijao iz njihove svesti odmah čim bi postavili pitanje. Kada bi postavili pitanje iz gradiva koje nismo učili, ja bi ih opomenuo da to nismo učili ali da znam odgovor.

‘Pa odgovori ako znaš’ – rekli bi u nadi da bar na neko pitanje neću znati da odgovorim. Kada sam im i na to pitanje odgovorio, onda nisu imali drugu mogućnost nego bi mi davali petice. Toga dana sam dobio pet petica. U toku tog jednog dana moja popularnost je toliko porasla da je o meni pričala cela škola. Svi drugovi i drugarice koji su mi se prethodno podsmehivali su želeli da mi nekako budu što bliže. Osećao sam njihove misli. ‘Blago njemu, kako on sve zna’ i mnogo sličnih. Došao sam kući sav srećan. Opet me je dedo dočeka sa osmehom na licu.

‘Bravo sine. Bravo dedov Parapanac’ – govorio je dok me grlio.

Dedo, brinem se da mi se ovaj osećaj ne pokvari pa da sutra i ostalih dana ne mogu osetiti njihove misli.

‘Opet si, sine, napravio grešku. Rekli smo da nema,kako ću?’ ili “možda ću uspeti”. Kada se jednom mozak otvori u tom smeru i u tom saznanju, on će večito u tome postizati odlične rezultate. Nemoj se brinuti jer ćeš i sutra i narednih nekoliko dana biti na tapetu da te svi ispituju. Kada se budeš svima dokazao, doći će direktor da te zamoli da ideš na takmičenje. Pristani da ideš. Predstavljaj školu iz tri najteža predmeta. Direktor će ti ponuditi jedan predmet, ali ti mu reci ili tri ili ne idem na takmičenje.’

Tako se zaista i desilo. Posle svakodnevnog ispitivanja iz predmeta iz kojih nisam odgovarao i njihovog neverovanja da posedujem toliko znanje, nastavnici se pomiriše sa činjenicom da nema

pitanja na koje ne znam odgovor. Svakodnevno sam dobijao petice. Onda je došao direktor. Mi se dogovorismo da idem na takmičenje i da predstavljam školu iz tri predmeta. Osvojio sam tri zlatne medalje. Nastavnici iz drugih škola su govorili o mom neverovatnom znanju. Bio sam presrećan.

‘Sine, imaćeš još jednu vežbu, jedno dugo gladovanje, a kasnije još nešto i posle toga se može reći da si ispunio svaki zadatak koji je bio pred tobom. Vidim da si odlično savladao metod čitanja tuđih misli. Sada ti je potrebno da mislima narediš drugoj osobi da uradi ono što ti želiš. Videćeš da je ova vežba najinteresantnija i da ćeš je veoma rado vežbati. Zapamti, opet ti kažem, da ovu kao i sledeću vežbu koja dolazi posle gladovanja, nikada ne smeš zloupotrebiti.’

Dedo, ti znaš da ja poštujem I slušam sve što mi kažeš.

‘Dobro sine. Ovo ćeš moći da vežbaš i na životinjama. Nateraj mislima psa da laje ili ovce da idu gde ti hoćeš. Nateraj petla da kukuriče. A kada dođe neko od ljudi kod mene, kada ja završim tretman kod njega, ti mu onda naredi po nešto što hoćeš, ali nemoj preterivati.’

Počeo sam i to da vežbam. Posle petnaestak, dvadeset dana su se pojavili prvi rezultati. Prvo sam naterao Marinkovog magarca da njače. Onda našeg Žučka da laje. Milovanovog petla da kukuriče. Ovce skoro da i nisam morao da čuvam, išle su tamo gde bih ja poželeo. Onda sam jednog čoveka, koji je prilično bolestan došao kod deda, posle njegovog tretmana naterao da se smeje. Čovek je presrećan otišao kući. Jednoga dana smo ja i dedo otišli do Plava. Izrastao sam pa je želeo da mi pokupi raznu odeću i obuću. Sve smo završili pa smo ušli u jednu poslastičarnicu da se osvežimo. Mislima sam naterao vlasnika da nas časti limunadom i kolačima. Dedo je izvadio pare i platio iako je vlasnik navaljivao da nas on časti. Kada smo izašli, prve reči su mu bile: ‘Pratio sam te tokom cele trgovine da li ćeš uticati na prodavce da nam smanje cenu. Nigde nisi uticao ali si sada pogrešio. Izgleda da si zaboravio da komandu na tuđu svest nikako ne smeš zloupotrebiti.’

Dedo, to je bila samo šala.

‘Jeste sine, ali ako na taj način uzmeš nešto što ti ne pripada, onda će ti se na duhovnoj strani stostruko gore vratiti. Bog sve daje, Bog sve uzima. Nemoj nikada uzimati umesto njega jer će ti on dati sve ono što ti je najpotrebnije. A ako poželiš da zauzmeš njegovu ulogu, on će ti uzeti sve ono što ti je prethodno dao. Ništavan si došao i bez moje milosti ćeš ništavan i umreti. tako piše u Bibliji. Ako iskoristiš taj Božiji dar da bi na taj način došao do materijalnog bogatstva, znaj da ćeš izgubiti duhovnu stranu a ona je milijardama puta važnija nego sve bogatstvo ovoga sveta. Zbog toga sam te opominjao da ovu i sledeću vežbu nikako ne smeš zloupotrebiti.’

Sada sam u potpunosti sve shvatio. U toj euforiji su mi prolazili dani a onda je dedo rekao da moram gladovati četrdeset jedan dan. Izdržao sam gladovanje od deset dana bez nekih teškoća tako da sam bio ubeđen da ću i ovo izdržati. Sada sam morao da ispunim i ovaj zadatak. Dedo mi je objasnio da ću posle toga moći da lečim ljude. To mi je nekako bila najveća želja jer sam želeo i ja da budem kao dedo. Rekao mi je kada da počnem i ja sam počeo. Bilo je to za post pred Petrovdan. Da li je moguće da nisam obratio pažnju na letnji raspust koji je počeo. Opet sam se u potpunosti predao novom zadatku. Trećeg dana mog gladovanja dedo me je poveo u jednu prostoriju koju je on napravio od dasaka da bih ja u njoj mogao da obavim sve što je potrebno za uspeh mog gladovanja. Tamo su bili naopačke okačeni plastični bidoni za vodu. Jedan je imao tri a drugi pet litara. Dedo je u onaj manji bidon nasuo tri litra vode koja je prethodno u staklenim flašama bila izložena Suncu osam sati. Zavio ga je poklopcem na kojem je bilo prikačeno neko tanko crevo. Vratio je bidon tako da je opet naopačke visio. Držao je palac na otvoru creva da voda ne bi iscurila. Rekao mi je da se svučem, da legnem na stomak i da to crevce stavim pozadi da bi voda iz bidona ušla u moje debelo crevo. Bilo mi je neprijatno ali sam ga poslušao. Kada je sva voda ušla u mene, izvadio sam crevce, okrenuo se, sve po dedovim zapovedima i on mi je ispritiscao stomak. Unutra se čulo kлокotanje vode od njegovog pritiskanja. Rekao mi je da čučnem nad otvorom koji je sličan poljskom klozetu. Iz mene je izašla sva voda i mnogo nečistoća koje su se skupile u mom debelom crevu. Dedo mi je objasnio da ćemo to čišćenje morati da obavljamo svake dva dana dok iz organizma ne počne da izlazi potpuno čista voda. Onda me je poslao da pešačim.

‘Moraš ići putem a ne prečicama do Slobove kuće.’ Uh Bog te video dedo, pa ona je skoro na samom vrhu Čakora. ‘Neka je, sine. Do nje moraš svaki dan pešačiti bosonog.’

Kada sam pošao nisam osećao nikakav umor ali kada sam stigao, imao sam osećaj da je preko mene prešao brzi voz. Tabani su me boleli od bosonogog pešačenja. Morao sam da se vratim. To mi je bilo mnogo lakše jer je bilo nizbrdo.

‘Moraćeš sine, svakodnevno da pešačiš bosonog kao danas a svaki drugi dan ćemo čistiti tvoj organizam. Sa čišćenjem ćemo izbaciti sve otrove iz tvoga organizma, a sa pešačenjem ćeš pojačati motoriku i na taj način ti se neće jesti. Moći ćeš veoma lako sve da podneseš. Čim osetiš glad odmah mi javi.’

Mada sam svakodnevno dosta pešačio, te noći sam zbog dodatnog pešačenja spavao kao malo dete. Što bi rekli stari nisam se ni okrenuo. Primetio sam, dok sam vršio sledeće čišćenje, da je u toj prostoriji dedo zakačio još jedan ogroman lonac. Kada sam mu sutradan rekao da osećam veliku glad, on me je uveo unutra, rekao mi da se svučem a onda je povukao neku ručku. Na mene se izlilo preko trideset litara hladne vode. Doživeo sam mali šok. Brzo sam se obukao a onda me je dedo poslao da pešačim. Opet sam kao i svaki dan išao do Slobove kuće. To mi je bila maršuta koju sam svakodnevno morao da prepešačim. Sada sam je sa lakoćom prelazio.

Dani su odmicali kao minuti. Dešavalo mi se da osetim neopisivu glad, a tada me je dedo polivao hladnom vodom i terao da pešačim. Kriza bi odmah prestala a ja bih nastavio po starom. Kada sam se čistio dvadeset šestog i dvadeset osmog dana, iz mene je izlazila potpuno čista voda. Dedo je bio prezadovoljan ali smo ipak nastavili gladovanje i čišćenje do četrdeset i prvog dana. Dosta sam smršao pa sam mislio da ću se sada najesti da nadoknadim sve ono što sam gladovao. Dedo mi nije dao, nego sam morao da unosim minimalne količine hrane. U početku su to bili samo sokovi od ceđenog voća i povrća. Posle dvadesetak dana sam prvi put pojeo malo kašaste hranu. Tako sam, po dedovim upustvima, nastavljao iz dana u dan. Teže mi je bilo sada kada sam unosio minimalnu količinu hrane nego dok sam u potpunosti gladovao. Prošli su i tih četrdeset i jedan dan izlaska iz gladovanja. Tada sam jeo kao izgladneli vuk. Brzo sam nadoknadio izgubljenu težinu. Dedo mi nije dozvoljavao da jedem previse da se ne bih udebljao.

‘Vidiš sine da je velika greška kada neko kaže da će gladovanjem smršati. Ma koliko gladovao, kada čovek počne da jede, opet nadoknadi svu izgubljenu kilažu. Zato je mnogo bolje, ako hoće neko da smrša, samo da izbegava hleb i da ništa ne jede posle pet sati.’

11

Prošao je skoro ceo školski raspust. Za nekoliko dana počinje nova školska godina. Bože, kako vreme leti! Iz dana u dan sam sve više osećao toplinu u mojim rukama. Radovao sam se tom trenutku kada ću početi da pomažem ljudima. Dva dana pre početka školske godine, došla je mama da me obiđe. Ne mogu opisati koliko sam se obradovao. Svi su mi mnogo nedostajali a ja sam ih zbog mojih vežbi potpuno zaboravio. Majka me je privila na grudi i dugo me mazila. Prvo je pitala đeda da li sam dobar, da li slušam i kakav sam bio u školi. Dedo me je u svemu pohvalio a onda je pokazao tri zlatne medalje koje sam osvojio. Činilo mi se da je to bilo pre Bog zna kog vremena, a prošlo je samo nekoliko meseci. Dedo je objasnio mami da posedujem isceliteljske moći ali nije hteo da joj kaže za ostale sposobnosti. To je morala da bude tajna i za najrođenije. U kasnijem razgovoru majka se požalila da je odjednom zbolela glava. Dedo mi je dao znak i ja sam ruke spustio na njenu glavu. Usmerio sam energiju i njoj je odmah prestao bol. Sutradan se vratila kućnim obavezama i podizanju mojih najbližih. Ja sam malo tugovao zbog njenog odlaska a i zbog svih ostalih a onda sam se opet posvetio vežbama koje je dedo zahtevao od mene. Dedo mi je priznao da je on izazvao maminu glavobolju da bi joj dokazao da ja posedujem isceliteljske moći.

‘To možeš i ti uraditi i kod više osoba odjednom. Izazvati im bol a onda ga u momentu zaustaviti.’

Sva sam znanja upijao kao sunder vodu i sve sam to isprobavao stotinama i hiljadama puta. Sada mi je sve polazilo za rukom u trenutku kada bih pomislio i pozeleo da se to ostvari.

Sećam se, bila je nedelja. Sami kraj oktobra. Na vrhovima planina se belio снег. Pozavršavali smo sve poljske poslove tako da nam je ostalo samo da hranimo i napajamo stoku. Tog dana me dedo upitao:

‘Sine, jesi li čuo da se mnogim ljudima u večernijem satima, kada legnu da spavaju, a još nisu utvrdili san, pojavljuje neka sila od koje nikako ne mogu da se odbrane, a ta sila počne da ih guši tako da im se čini da će svakog trenutka umreti.’

Pomislio sam da hoće da mi ispriča neku strašnu priču, što bi često radio, a kada je nastavio shvatio sam da je ovo nešto važno i da će mi biti neophodno u budućnosti.

‘Mnogi tu silu nazvaše, Nečisti duh, Ja ti kažem, kada uspeš da savladaš još ovu vežbu, imaćeš najmoćnije oružije na ovom svetu, i to neće biti, nečisti”, nego tvoj lični duh. Osobe kod kojih se pojavi duh, tj koje duh napadne, ne mogu nikako da se pomere niti da kažu ijednu reč. Imaju osećaj da im je nešto ogromno i teško pritisnulo telo. Želeli bi da se pomaknu ili da vrište, ali su nemoćni da bilo šta urade. A tvoj duh će ih pritiskati do totalne iscrpljenosti. Kada vidi da duša počinje da se odvaja od tela, tada će ih napustiti. U čoveku se stvara panika do samog ludila. Ako se ti napadi ponavljaju nekoliko noći uzastopno, onda ne postoji čovek na svetu koji će to moći da izdrži.’

Prvo sam se malo uplašio a onda sam shvatio da će to biti moj duh i da sa njim mogu upravljati kako hoću. Ono što je izgledalo strašno, sada mi je postalo interesantno. Veoma pažljivo sam slušao đeda dok me je učio, da bih uspeo to da uradim. Morao sam da legnem u krevet i da nateram moj duh da izađe iz mog tela. Mučio sam se i mnogo puta zaspao u tom položaju ali cilj nisam postizao. Jedne noći, posle bezbroj promašenih pokušaja sam uspeo. Moje telo je ostalo na krevetu a moj duh se izdigao kao da sam se nalazio u čošku sobe, i gledao na moje telo. Imao sam devet minuta na raspolaganju. Za to vreme sam mogao svojim duhom tri puta da obiđem zemaljsku kuglu, ili da posetim neku osobu koja me neće videti.

‘Ako bi se u samom početku upustio u posetu drugim osobama, postoji mogućnost da bi naišao na nekog čiji je duh mnogo jači od tvoga ‘ – sećao sam se dedovih reči koje mi je govorio podučavajući me. ‘I najjači duh živog čoveka može odsustvovati iz tela najviše devet minuta. Ima ljudi koji su istrenirani, a to ćeš veoma brzo i ti postati, pa oni svojim duhom, iako su u snu, osete

duha koji im se približava i znaju da li je taj duh jači ili slabiji od njihovog. Ako su slabiji, njihov duh će se braniti a ako osete da su jači, njihov duh će napasti tvoga i pokušati da ga uništi. Uskoro, kada i ovo sve usavršiš, biće veoma mali broj ljudi na svetu čiji će duh biti jači od tvoga. Čuvaj se, sine, jer sam ti rekao da nekada jedna sekunda odlučuje o životu i smrti. Zato nikada nemoj zloupotrebiti svoj duh i bilo koju osobu ma koliko ona bila zla, izložiti preteranom napadu, jer joj na taj način možeš uzeti život. Ako tako nešto uradiš, u bilo kojem sledećem pohodu, ma koliko on bio važan za tvoj život, duh pokojnika kojeg si ubio će te ometati da dođeš do cilja. Ili će ti se pojavljivati u noćima kada si iscrpljen i na taj način pokušavati da on tebe uništi. Ako ne mogne tebi ništa, napadaće i uništavati tvoje najbliže i najmilije. Znam šta hoćeš da me pitaš – preduhitrio me je dedo. ‘I to sam ti jednom rekao. Ne možeš ubiti duha ali možeš ubiti telo u kojem je duh živio. Ako mu na ovaj način ubiješ telo, to jest ako mu uhvatiš duha i ne dozvoliš da se vrati u njegovo telo nego on umre, onda njegov duh neće naći spokoj i večni mir. Seti se kada popovi na sahranama pri opelu kažu: “Gospode Bože, telo si stvorio od zemlje i neka ide zemlji a svetom duhu daj da nađe spokoj i večni mir.” Ako duh ne nađe spokoj i večni mir, on će četrdeset jednu godinu lutati po zemlji s željom da se osveti. Posle tog vremena taj duh će se useliti u neko novorođeno dete. Na čudo roditelja tog deteta, ono će čim malo odraste, biti sklono svađama i nasilju. Zato ti još jedanput kažem – čuvaj se i nikada sebi nemoj dozvoliti, ma koliko bio ljut, da pređeš granicu i da uništiš nečiji život. Ovaj metod možeš koristiti za dobrobit, tvoju, tvoje porodice i svih ostalih koji su pravedni. Znam zbog čega ti ovo pričam jer znam da se može koristiti da se nekome osvetiš. Znaj da u tvom pozivu nema osvete. Zato ovu moć nikako ne smeš upotrebiti za to. Ako ti neko nanese veliki bol i neoprostive uvrede, ni tada ne ubijaj osobe nego ih tvojim večernjim posetama nateraj da nemaju sna, da je njihovo telo razdraženo i da iz trenutka u trenutak sve više i više psihički pucaju. Šta će nekom sva bogatstva ovoga sveta ako je on osoba koja ništa ne zna o sebi i ni o kom drugom oko sebe. Zbog toga sam ti rekao da je ovo najmoćnije oružije koje postoji na ovom svetu. Zamisli, ako bi počeo sa ovim i sa svim ostalim moćima koje poseduješ da utičeš na nekog, ta bi se osoba osećala kao da će se na nju sručiti cela planina. Ne postoji mogućnost da bi mogla da se odupre bilo kom tvom zahtevu. Zato ove tajne moraš čuvati i od svojih najbližih da te neko ne bi nehotice izdao i da sve znanje ne bi palo u ruke pogrešnih ljudi. Mnogi od njih bi iskoristili ove moći i za tili čas bi zagospodarili svetom.’

Ne brini dedo, sve ću ove tajne čuvati kao zenicu oka svog.

‘Dobro sine. A sada nastavi sa vežbama i uvek ih koristi u dobrotvorne svrhe.’

Opet sam svim silama krenuo da i ovu vežbu usavršim. Kao i sve prethodne, tako je i ova vežba zahtevala određeni vremenski period da se usavrši. Uverio sam se kao i mnogo puta do sada da čovek može postići svaki cilj samo ako zna pravi put da do tog cilja stigne. Preda mnom su se otvarali mnogi putevi. Svaki je, zahvaljujući dedovim putokazima, bio pravi i svaki me vodio stazama uspeha. Ja sam neprestano vežbao. Dedo me uvek bodrio i uvek nalazio još po nešto što sam morao izvežbati.

12

„I ova vežba će ti biti interesantna, ali je nemoj olako shvatiti. Veoma lako ti polazi za rukom da pomeraš predmete i druge ljude pa ćeš sada izvežbati da pomeraš samoga sebe.“

Znam dedo da mi sve polazi za rukom, ali nikad nisam probao sam sebe da pomerim – odgovorio sam mu.

‘Sada ćeš probati i kao kod svih vežbi i ovde ćeš postići odlične rezultate.’ Oću dedo. Svaku vežbu koju mi pokažeš ja ću izvežbati do savršenstva. ‘E sine, ovaj put ti neću ništa pokazati nego ćeš morati sam da se snalaziš da bi uspeo. Uglavnom, rezultati moraju biti odlični.’

Do sada sam uvek usmeravao energiju ka drugima a sada sam morao da je usmerim ka sebi. Pokušavao sam stotinama i hiljadama puta ali nikako nisam uspevao. Mučio sam se kao nikada do sada. Dedo je rekao da će biti interesantna i da je ne smem olako shvatiti, a ja sam na sve moguće načine pokušavao, prilazio sa svake strane al ipak nisam uspevao. Dao mi je zadatak očekujući ili rezultate ili apel za pomoć. Dok mu se ne obratim za pomoć, on mi je neće sam pružiti. Nisam imao kud. Zamolio sam ga a on mi je objasnio suštinu. Podsetio me je da je svaki čovek sastavljen iz duha i tela. Duh je sila a telo je materija. Samo mi je te dve rečenice rekao i meni je sve bilo jasno. Shvatio sam zašto je ova vežba bila posle prethodne, odvajanje duha od tela. To sam postizao bez problema. To sam isto i sada uradio. Razdvojio sam duh i telo i za devet minuta pokušao da postignem cilj. Postao sam nestrpljiv pa mi zbog toga nije uspelo. Smirio sam se i opet još mnogo puta pokušavao. Tek sam trećeg dana uspeo. Pomerio sam sebe za nekih desetak – petnaest santimetara. Javio sam to dedu a on je na to odgovorio: ‘Nastavi još do savršenstva.’

Nastavio sam. Postalo mi je jasno da moj duh, ako ja ne želim, niko ne može videti. A ako poželim, onda ga mogu videti samo osobe kojima se želim pokazati. Može biti grupa od nekoliko desetina ljudi, ali ga mogu videti jedan, dvoje ili onoliko osoba koliko ja hoću.

Odjedanput mi se pojavila sasvim jasna slika pred očima: Video sam nekog, meni nepoznatog pedesetogodišnjaka, kako sedi u nekoj drvenoj kući a njegov duh, koji je izašao iz tela, je bio vidljiv i jednoj i drugoj grupi, nepoznatih ljudi koji su se nalazili udaljeni jedni od drugih sa dve strane te kućice. I jedna i druga grupa su bile naoružane puškama i neprestano su pucali u njegovog duha. Nisu ga mogli pogoditi, ali su zato pogađali jedni druge. Nisam u potpunosti znao da objasnim kakvo mi se snajavljenje pojavilo pred očima, ali je moj dedo sve shvatio. Počeo je da vrti rukama oko moje glave, ja sam osećao sve veću toplinu i na kraju zaspao. Probudio sam se na mestu gde sam vežbao. Kao kroz maglu sam nešto naslućivao, ali se ničeg nisam sećao. Ispričao sam sve dedu našta mi je on rekao da sam zaspao i da sam verovatno sve sanjao. Ostao sam u tom ubeđenju. Mnogo, mnogo godina kasnije ta slika, koja mi se tada otvorila postala je surova stvarnost.

Dedo je zahtevao da vidi do kojih sam rezultata došao ovom vežbom. Sav srećan, počeo sam pokazivati da svoje telo mogu pomeriti čitavih pet, šest metara. Tada je on pružio svoje ruke prema meni i ja sam se našao čitavih trideset – četrdeset metara dalje. Bio sam oduševljen.

‘Je li ti dosadno da pešačiš?’ – upitao me je dok sam mu se približavao.

Mislio sam da me pita zbog tih trideset, četrdeset metara pa sam mu odgovorio da mi nije ni teško ni dosadno. Pružio je opet svoje ruke prema meni i ja sam se našao na susednom brdu koje je od naše kuće udaljeno više od dva kilometra. Radost i ponos su preplavili moju dušu jer sam znao da dedo ovo nije slučajno uradio. Hteo je da mi pokaže da ću i ja to isto, posle upornih vežbi, moći da uradim. Tada se i on pojavio pored mene. Sa mojim dedom iznenađenjima nikada kraja!

‘Sine, meni je dosadno da pešačim pa ću se teleportovati do kuće a ti, kada ne možeš to da uradiš, dodi pešice.’

Nestao je, a ja sam pokušao da se teleportujem. Uspevalo mi je pet šest metara, koliko sam do sada izvežbao. Išao sam pešice i razmišljao da je dedo ovaj put, kao i uvek, bio u pravu.

‘Moraš ovladati svojim duhom da se tvoje telo oseća kao perce. Tada ćeš moći u trenu sebe da prebaciš i po nekoliko kilometara ili nekoliko desetina ili stotina kilometara dalje od mesta na kojem se nalaziš. Kada prebacuješ svoje tel, moraš biti na otvorenom prostoru ili u kući na kojoj su ili vrata ili prozori otvoreni. Duhom možeš proći i kroz zatvorena vrata i kroz zid ali sa telom to nećeš uspeti jer je ono materija’ – savetovao me je dedo. ‘I nikada ne zaboravi da imaš moći koje nema niko na svetu, ali ih možeš koistiti samo u dobrotvorne svrhe. Nikada nikog samovoljno ne smeš ubiti, jedino ako braniš svoj ili živote članova svoje porodice.’

Sve sam shvatio i nastavio još upornije da treniram. U ranijim vremenima sam mislio da su moje telo i duh istih vrednosti a sada znam da je duh zapravo, sva moć organizma a telo je samo materija. Znači, telu sam kao materiji mogao dati težinu ili lakoću. Ako poželim sebe da teleportujem na drugo mesto, onda ću telu dati lakoću a ako poželim da stojim na jednom mestu dok pet šest ili više ljudi gurajući pokušavaju da me pomere, onda ću telu dati težinu jedne planine i oni će primetiti da su im uzaludni pokušaji. Saznao sam da telo kao materiju mogu prebaciti gde god hoću, a odmah nakon prebacivanja moj duh će ući u telo i ja ću obavljati radnje kao da sam sve vreme bio na tom mestu. Odlično naučena lekcija je veoma brzo dala odlične rezultate.

‘Neznanje nikoga nije izvelo na pravi put.’ – nasmejao sam se citirajući ove dedove reči. Opet sam zahvaljujući njegovoj pomoći došao do još jednog savršenstva.

Mnogo puta sam u noćnim satima, kada su svi spavali, dolazio do naše kuće. Video bi majku, braću i sestre. Obišao bih naše i dvorišta svih naših rođaka i komšija. Video sam mnoge izmene. To se uvek dešavalo noću a ja sam pozeleo da to mogu da uradim kada je dan. Ispričao sam to dedu, a on mi je rekao da mogu to uraditi kada poželim. U početku je bilo lakše da radim noću jer mi je tokom dana bila potrebna veća koncentracija. Tada, kada sam sve izvežbao, mogao sam, bez ikakvih problema, svojim duhom i tokom dana obavljati sve radnje kao i noću. Niko, ako ja ne želim, nije mogao da vidi moj duh nezavisno da li je dan ili noć.

‘Budi obazriv kada to radiš danju jer tu ima jedna smrtna opasnost’ – opomenuo me je dedo kada sam prvi put tokom dana izdvojio svoj duh iz tela. ‘Ako se ne izdvojiš gde te niko neće smetati i ako tvoj duh napusti telo a neko od tvojih, misleći da spavaš, počne da te drmusa, tog trenutka te ništa na svetu ne može spasiti jer tvoj duh neće uspeti da se vrati u tvoje telo i ti ćeš umreti. Zaključaj se. Nije bitno ako neko lupa na vrata ili na prozor. Bitno je da tvoje telo niko ne pomera. jer, ako ti se telo pomeri duh ga u povratku neće prepoznati i neće se vratiti u njega, a telo bez duha je mrtvo telo.’

I ovo sam veoma dobro zapamtio. Sledeći dan sam prvi put mojim duhom posetio moju porodicu preko dana. Uživao sam gledajući ih a oni mene nisu videli. Išao sam i kod mojih rođaka. Bilo mi je interesantno i lepo.

13

Došlo je drugo polugodište mog sedmog razreda. Opet sam zastupao školu na takmičenju. Opet sam iz tri predmeta osvojio tri zlatne medalje. Dedo je nadgledao moje učenje, svaki moj rad i svaki moj uspeh. Kada je video da u svim vežbama postížem stopostotne rezultate, pozvao me je ka sebi i rekao.

‘Sine, kod tebe je sve išlo usporenije nego kod svih prethodnih Izabranika. Ti si prvi Izabranik koji ne nosi potpune korene našeg plemena pa je zbog toga tvoje usavršenje trajalo tako dugo. Nije mi žao mog truda ni sve tvoje muke jer vidim da je dalo rezultate kao da si čistokrvni član našeg plemena. Neka ti je sa srećom sine. Ovo da nosiš kao najveći dar i najveću Božiju tajnu na ovome svetu.’

Pošle su suze niz to staračko lice a mene je obuzela neka tuga. Zagrlio sam ga i zamalo što nisam zaplakao.

‘Ovo su i tužni i srećni trenuci sine. Tužni su, jer postajem svjestan da ćeš nas za malo više od godinu dana, kada završiš osnovnu školu, napustiti. Poći ćeš da živiš svoj život i da vodiš svoju borbu. Kod mene i babe neće više živeti moj Parapanac.’ Tada su mi suze granule niz lice. Počeo sam da plačem kao malo dete. I dedu se po neka suza skotrljala, natapajući staračke bore njegovog lica, ali je on umeo bolje da se obuzda. Baba se, koja je upravo ušla, videvši nas da plačemo, uplašila da se meni nije nešto loše desilo. Objasnismo joj da smo pričali o vremenu kada ću ja završiti školu i kada ću morati da odem od njih.

‘Jeste da nijesu lijepi, ali za te trenutke živimo. Zbog toga je tužno svako odrastanje. Do tada ima još dosta vremena tako da se nećemo unaprijed rastuživat’ – reče nam baba i mi nastavismo vrediju stranu razgovora.

‘Srećni trenuci moga života su ispunjenje zaveta mojih prađedova da sve znanje i moći koje su mi oni ostavili prenesem tebi. Sa tim sam ispunio najveći zadatak u mom životu. Stvorio sam novog Izabranika. Ni jedan procenat tvojih moći nije manji nego kod mene ili kod prethodnih Izabranika. Kada dođe vreme i ti ćeš morati isti zadatak da ispuniš. Možda će sledeći Izabranik biti tvoj sin ili neko od sinova tvoje braće. Možda će se opet vratiti da bude u našem plemenu ali ga nikako ne smeš svojevoljno i na silu forsirati. O tome ćemo se tada konsultovati.’

Samo da si ti meni živ i zdrav dedo, pa ćemo se o svemu dogovoriti.

‘Ne sine, ja tada neću biti živ. Seti se da sam i ja moga prađeda pitao da li si ti predodređen da budeš Izabranik. Čuo si šuškanje ali nisi mogao da razaznaš reči. Pet noći me uzastopice prađed ispitivao proveravajući da nisam šta od njihovih zaveta zaboravio da upišem u moje sveske. Kada je video da ništa nije preskočeno, dao mi je znak da možemo da počnemo. I evo smo ispunili zavet. Svo znanje sam ti preneo, samo ti nisam mogao preneti vidovitost. Ono se meni pojavilo kada sam preživeo ujed zmije. U suštini, nije ti ni potrebno jer imaš moći da osetiš tuđe misli i da svojom svešću narediš drugim osobama da izvršavaju tvoje zapovedi. Sa svim moćima koje poseduješ ćeš biti srećan jer ćeš mnogima pomoći, a vidovitost bi ti bila ogroman teret. Kao što sam hiljadama puta video mnogo lepih stvari, tako sam video i problem koji će snaći mene i moju porodicu. Mnoge stvari sam moga da izmenim ali ono što je suđeno, na šta nisam mogao da utičem, to mi je stvaralo neopisivu bol. Najviše boli ono što vidiš da će nastupiti a na to nikako ne možeš uticati da se izmeni. Znam da u početku nećeš raditi sa ovim i da će te život odvesti na sasvim druge puteve. Isto znam, kada počneš da pomažeš ljudima, da ćeš imati velike uspehe. Upoznaćeš čoveka iz daleke zemlje, mislim da će biti iz Rusije koji će spasiti tvoje dete. Krenućeš da se odužiš za učinjeno dobro i na taj način ćeš pokazati kolike moći kriješ u sebi. Sprijateljicete se. Dolaziće kod tebe i ti ćeš ići kod njega. Sa njim ćeš obići mnoge zemlje svijeta. Ispričaće ti sve muke i probleme koji su ga snalazili u životu i ti ćeš se angažovati da mu pomogneš. Drugi će čovek, kojem je tvoj prijatelj u svemu pomoga, sa kojim će, zajedničkim radom stvorili ogromno preduzeće, prevariti

tvog prijatelja i sa prevarom mu oduzeti bogatstvo koje mu je on stvorio. Uzvратиćeš mu za svo dobro koje ti je učinio i od tog prevaranta izvući deo bogatstva koje pripada tvom prijatelju. Tada će se saznati za tvoje moći i tada će nastupiti mnogi problemi. Ne mogu ti sve o tome ispričati jer na mnoge događaje ne mogu uticati.

Mnogi moćnici će poželeti da saznaju tvoje tajne i da dobiju tvoje moći. Moćnicima i bogatašima nikada moći i bogatstva nije dosta. Oni će poželeti da tvojim znanjem koje je zapisano u ovim sveskama, uzdignu sebe do Božijeg prestola. Nećeš imati problema samo sa jednim čovekom, nego sa mnogo njih. Razni mafijaši će pokušati da ti doskoče, da ti otmu sveske a ti ćeš morati da upotrebiš svo znanje i lukavstvo ovoga sveta da, biti uz tebe i u svemu ti pomagati. Pokušaće, uz pomoć raznih crnih magija, da te slome ali im neće uspeti jer ću ti u tome ja pomoći, sklanjajući sva negativna usmerenja ka tebi. Tada će ti život biti prepun avantura i opasnosti. Dobijaćeš ogromne pare da bi prodao duhovno bogatstvo koje ti je u amanet dato. Seti se reči iz narodne pesme: Bolje ti je izgubiti glavu nego svoju ogriješiti dušu. Nema bogatstva na ovome svetu sa kojim se to znanje i moći mogu platiti. Zato nikada ni za kakve pare nemoj te sveske prodati.'

Završio je a ja sam uzdahnuo: Dedo baš si me zabrinuo ovim rečima.

'Nema šta da brineš sine. Još mnogo godina će proći, ti ćeš skoro zaboraviti sve što sam ti rekao a onda će početi da se dešava sve ovo što sam ti ispričao. Moraš se unapred spremati za ove događaje jer kada oni počnu, nećeš imati vremena i tada možeš izgubiti sve. Naučićeš da igraš šah. U toj igri ćeš biti među najboljima. Zahvaljujući svojim moćima pobeđivaćeš i velemajestore. Iz njihove svesti ćeš čitati najbolje poteze pa ti neće biti teško da ih pobediš. Ta igra će te naučiti da u sudnom trenutku života povučeš najbolji potez ili da uradiš ono što je najpotrebnije. Tada, kada se svi urote protiv tebe, moraćeš da povučeš poteze vrhunskih šahovskih velemajestora da bi opstao. Ako odigraš samo jedan pogrešan potez, ili ako ne budeš spreman za ovu borbu, znaj da ćeš izgubiti sve. I tajne i život i porodicu.'

Video je zabrinutost na mom momačkom licu pa me je umirio rečima: 'Ne brini sine, reka sam ti da će još mnogo godina proći pre nego što počne to da se dešava. I kada počne da se dešava ja ću biti uz tebe. A sada idi malo da se igraš jer ćeš posle morati da vežbaš.'

Pošao sam. Uvek sam se nekako sećao tih njegovih reči ali su vremenom ipak polako počele da blede u mom sećanju.

Završio sam sedmi razred. Dedo je odlučio da polovinom jula posetimo mamu braću i sestre. Ja sam ih mnogo puta posećivao tokom dana i noći. Znao sam skoro sve šta se sa njima dešava. Jedne sam noći slučajno duhovno prisustvovao kada je jedan bogataš ukrao jagnje mog siromašnog rođaka. Imao je dosta svojih ovaca ali je, da bi ugostio prijatelje koji su mu dolazili u posetu, ukrao jagnje i zaklao ga. Tu noć nikako nisam mogao da obavestim rođaka pa sam rešio da to uradim kada dođemo kući i da javno optužim bogataša. Kada sam ujutro to rekao dedu on mi je objasnio da na taj način 'Bogataš će se snaći, ubediće narod da ste mu to podmetnuli a onda će reći da su to tvoja majka i braća uradili.'

Dedo, ja sam video gde je on zakopao kožu. „Ni to nije nikakav dokaz. On isto može reći da je neko od tvojih to uradio pa sada okrivljujete njega.“ Dedo, nateraću ga sa svojom svešću da prizna...

'I stvorićeš sebi večnog neprijatelja' – nastavio je dedo moju nedovršenu rečenicu. On mi dedo ne treba kao prijatelj kada znam da je lopov. 'Većina ljudi su lopovi sine moj. Ima siromašnih ljudi koji na pijaci ukradu kilo krompira, uhvate ih i čitav grad o tome bruji a ima bogataša koji ukradu ogromne pare, o tome niko ništa ne zna i oni su uzorni građani. Ima bogataša koje uhvate u krađi ali oni plate advokate, potegnu veze i poznanstva i na kraju ispadne da ništa od njihove krađe nema.'

Pa kako ću ga dedo naterati da mom siromašnom rođaku nadoknadi štetu?

‘Nikada se nemoj isticati jer će se o tvojim moćima prepričavati i one će se uzdizati do nebesa. Budi tih i smeran. Kad god hoćeš nešto da uradiš, uradi to u potaji da niko ne zna. Na taj način ćeš ispuniti pravdu a niko te neće mrzeti ni osuđivati.’

Te noći sam svojim duhom posetio bogataša. Bila mi je to prva poseta kojom sam želeo nešto da postignem a ne kao do sada što sam obilazio moje kod kuće da vidim šta rade. Malo sam ga gušio a onda sam ga pustio da se probudi. Skočio je iz kreveta kao poparen.

‘Kuš sotono, odlazi od mene!’ počeo je da viče u paničnom strahu. Bio sam svestan da me ne vidi. Blejao sam i zakrkljao isto kao jagnje koje je zaklao. Tog trenutka je ušla njegova žena koju su probudili njegovi uzvici i roptaji.

‘Bog s, tobom Pero, šta si se razvikao usred noći kao da te svi đavoli iz pakla kolju!’

‘Joj ženo, daj malo vode.’ Oči su mu bile iskolačene od straha, drhtao je celim telom a čašu sa vodom je jedva primeo usnama. Kada je popio par gutljaja, osetio je da mu je lakše.

‘Šta ti je bilo pobogu?’ pitala je žena dok je on i dalje podrhtavao. ‘Smiri se pa mi ispričaj.’ ‘Duh od jagnjeta ženo.

‘Sto puta sam ti govorila da ne piješ a ti me nikada nisi poslušao. Vidiš šta ti se sada desilo’ —ogovarala mu je žena malo strožim glasom dok se u neverici krstila.

‘Nije to ženo od pića. Veruj mi da sam ovaj put mnogo manje popio jer ni gosti nisu pili. Legao sam i lepo zaspao a onda sam osetio kako se na moje noge naslanja nešto teško. Hteo sam da viknem, da se pomerim, da zovem u pomoć ali ništa od toga nisam uspeo. Teret se sa nogu pomerao čitavim telom dok nije došao do vrata. Imao sam osećaj da ću se ugušiti. Onda se taj teret sklonio sa mene. Kada sam pomislio da je sve nestalo čuo sam da je jagnje zablejalo i zakrkljalo kao one noći kada sam ga zaklao.’

„Grešni Pero. Lepo sam ti govorila da ne kradeš a ti se okomio pa ukrao od najsiromašnijeg čoveka u selu. Idi, ispovedi se i vrati čoveku trostruko pa će ti Bog oprostiti i to ti se više neće pojavljivati.’

‘Jesi li ti luda ženo? Znaš li koja bi to bruka bila za mene? Srozao bi mi se ugled na totalnu nulu. Svi bi se sprdali najbogatijem čoveku u Pečkom okrugu.’

‘Kako god hoćeš Pero. Ja bih ti rekla da to uradiš a ti ako nećeš ne moraš. Ajde sada da spavamo, pa će novi dan doneti novu nafaku, a mi ćemo videti šta ćemo dalje.’

Opet sam ih posetio dva sata kasnije. Žena je spavala a on je i dalje bio budan. Pročitao sam njegove misli. Tražio je na koji način da se oslobodi ove muke. Tu noć ga više nisam dirao. Sutra uveče sam ih opet posetio. Da se ceo dan borio sa medvedima, Pero bi bolje izgledao. Tek sam tada shvatio značenje dedovih reči da je ovo najmoćnije oružje na celom svetu. Samo je jedna noć brige i straha učinila da se onoliki čovek ovoliko povije i zgrči. Posetio sam ga da bih saznao da li je šta uradio oko priznanja svog greha. Opet sam u njegovim mislima osetio da se mnogo muči. Bio je spreman da da deset ovaca sa jaganjcima samo da ne prizna da je on to uradio. Zaklinjao se da više nikad nikom ništa neće ukrasti. Bilo mi ga je žao pa sam odlučio da večeras malo izmenim plan. Prvo sam pošao u drugu sobu, kod njegove žene i usmerio komandu svesti u njene snove. Sanjala je da mora ona da mu pomogne. Reći će mom rođaku da mu je jagnje tokom noći zalutalo u njenu baštu, da je htela da ga potera i da ga je nehotice udarila. Jagnje je palo i nije više ustalo. Pero je hteo da da drugo jagnje da bi nadomestili štetu, ali to jagnje ne bi pristalo da doji drugu majku, pa bi se otkrilo da smo pokušali neku podvalu. Onda je Pero rekao da nas je jagnje poharalo i da sam ga ja nehotice ubila. Odlučio je da ga zakopa i da nikom o tome ne priča. Tako smo i uradili. Ja sam uveče usnula san da ti moram trostruko nadoknaditi štetu jer smo istinu sakrili od tebe.

Naterao sam je da vidi u snu kako moj siromašni rođak neće da primi toliki dar. Onda sam joj naredio da mora to da mu poklone inače će se njenom mužu svako veče u snu pojavljivati duh od jagnjeta. Tada sam je naterao da se probudi. Dok je ona popila par gutljaja vode i bila onako u bunilu ne znajući šta će da radi ja sam prešao u sobu njenog muža. I dalje je bio budan i unezveren od straha. Ja sam opet zablejao i zakrkljao kao jagnje. Opet je skočio i počeo da viče. Kao i sinoć,

i večeras njegova žena donela čašu vode i došla da mu pomogne. Kada se malo smirio, rekla je da mu veruje da to nije od pića jer se njoj prikazalo u snu šta treba da urade. 'Moramo mu trostruko nadoknaditi štetu. Umesto onog jednog koje si ukrao i zaklao, moraćeš da mu vratiš tri birana iz stada.'

14

Toga sam dana čuvao stoku. Kod đeda je došao njegov prijatelj. Seli su pred kućom da bi se ispričali. Baba je iznela flašu sa rakijom i dve čašice. Na stolu je bila sveska u kojoj je dedo zapisivao meleme. Uz priču su se dotakli i te teme pa mu se dedo pohvalio kako je napravio melem protiv svih kožnih oboljenja. Pokazao mu je svesku, rekao da se on zanima čitajući dok dedo ode do klozeta. U to vreme nije bilo kupatila a poljski nužnici su se pravili što dalje od kuće da se preko leta ne bi osećao smrad. Tada moj dedo nije pisao recepte sa šiframa. Njegov drug je iskoristio priliku i prepisao recept. Baba je prinosila kafu a on je ustao i pošao objasnivši joj da se setio da ima nekog drugog hitnog posla i da se zbog toga žuri. 'Doj ću drugi put, Stano, pa ćemo popit kavu a ti mi puno pozdravi Gaca.'

Kada se dedo vratio, njegov drug nije bio tu. Rekao je babi da oseća neku uznemirenost zbog njegovog odlaska, ali nije znao šta je to. Bio je svestan da nešto nije u redu. Uz put su Milorada, koji se vraćao od đeda, sreli Marinko i Milovan. Nije imao strpljenja, nego je uz put još jedanput pročitao recept koji je na brzinu prepisao. Prošlo je par meseci kada je dedo čuo da je Milorad patentirao njegov melem. Tada sam prvi put video mog đeda da se naljutio. Tada mu je sve bilo jasno. Shvatio je što je onog dana Milorad pobegao i zbog čega je on osećao uznemirenost. Osećao je stari lisac, ako ostane, da će dedo saznati za njegovu prevaru i da će ga obrukati. Tada sam ja njega umirivao govoreći mu da ga javno ne optuži da sebi ne bi stvorio neprijatelja.

'On je svestan da je onoga dana kada mi je ukrao recept postao moj neprijatelj. Ovde je on mene povredio i ja moram da se branim. Ovo sine nije isti slučaj kao tvoj. Vinovnici tvog događaja su osobe sa kojima ti tog trenutka nisi ima ništa zajedničko. Hteo si da svedočiš protiv čoveka koji bi mogao tebe da napadne da si ti to delo počinio. Tada si napravio najbolji potez. Natera si ga da trostruko vrati za greh koji je počinio. A kako ću ja ovde da zahtevam od Milorada da mi vrati tri recepta kada se on nikada u životu nije bavio travama i nikada nije sastavio ni jedan recept. Učiniću sine nešto slično onome što si ti uradio: nateraću ga sa svojom svešću da sve prizna.'

Tako je i uradio. Sveti Nikola. Crkva puna ljudi. Svako doneo da mu pop preseče kolač i osvešta žito. Svi čekaju da dođu na red, da kažu imena živih da bi ih pop pomenuo, da bi uputio molbu da ih Bog sačuva i blagoslovi. I Milorad je bio u redu kada smo ja i dedo ušli. Odmah smo ga videli a on nas nije jer smo bili iza njega. Dolazio je na red pred popom kada je dedo neprimetno od drugih ali ne i od mene, usmerio ruke ka njemu. Primetio sam da se stresao kao da mu je dunuo hladan planinski vetar niz kičmu.

'Oče, grešan sam'— počeo je da priča dok su svi ostali u redu iza njega zanemeli. I pop je stao sa rezanjem kolača.

'Da, da oče. Mnogo sam grešan. Iznevjerio sam čoecka koji mi je bio pravi prijatelj. Na prevaru sam od njega uzeo nešto i od toga sada imam materijalnu dobit. Iako nas do tada nije video, okrenuo se i pokazao na mog đeda. 'Tog čoecka svi znate, on se nalazi ovde sa nama.'

Svi su se okrenuli i pogledali u našem pravcu a dedo je usporenim korakom krenuo ka njima. Stavio je kolač na sto, onda je popu poljubio ruku pa se okrenuo ka Miloradu zagrlivši ga. Njemu su suze potekle niz lice.

'Milorade, dragi moj Milorade. Prijateljstvo se stiće cijeloga života a može se nehotice izgubiti za par sekundi. Ne prijatelju, nijesi se sa mnom ogriješio. Učinio si stvar za dobro cijelog čovečanstva a i mene si mnogo čemu naučio. Ovoga puta ja tebi zahvaljujem za dobru lekciju i neka ti je Bogom prosto za to što ti misliš da je grijeh.' Odvojio se od njega, uzeo torbu u kojoj je bio kolač i opet došao kod mene da zajedno sačekamo svoj red.

'Oprosti Bože i pomiluj raba svojega'—posle tišine koja je nastala popove rreči su odjeknule ispod crkvenog svoda. I nama je pop presekao kolač pa smo izašli pred crkvu. Pred crkvom su

se mnogi pozdravili sa nama sa znatiželjom da saznaju šta se to desilo. Dedo nikom ništa nije objašnjavao nego je samo komentarisao: 'A ništa, vjerujte ništa važno.'

Kada smo se malo izdvojili iz naroda, dok smo kretali kući, upitah ga: Dedo, mislio sam da ćeš ga više kazniti i prosto me je začudilo za šta si se ti njemu zahvaljivao?

'Mogu li sine uzeti Božiju ulogu u svoje ruke i kažnjavati onog ko šta zgreši? Ako bi ubijali sve one koji zgreše, onda na svetu ne bi ostalo ljudi. U molitvi Božijoj postoje reči: Oprosti nam dugove naše kao što i mi opraštamo dužnicima svojim – pa kako se mogu pomoliti Bogu i od njega zahtevati da mi bilo šta pomogne ili oprosti svesni ili nesvesni greh ako ja mom prijatelju nisam oprostio greh koji mi je počinio? Oprosti i biće ti oprošteno. Pomozi, Bog će tebi pomoći. A ono što sam mu se zahvalio, imao sam potpuno pravo. Ovo što je on uradio je sitnica u poređenju sa onim šta je mogao neko drugi da mi uradi. On je prepisao jedan recept, patentirajući ga. Zamisli da je došao neko drugi a da sam ja bio u klozetu, a znaš kada sam tamo da kod mene prestaju sve moći koje posedujem. Ne bih ništa osetio a ta bi osoba, zavirivši u sveske, videla da tamo postoje izvanredni recepti, umesto da prepíše jedan recept, ukrala sveske i sav moj celovečni trud bi pao u propast. Manje je važno za recepte koliko bi zlo bilo ako bi kod pogrešne osobe otišle tajne i znanja koja se odnose na cilj razvijanja mozga. Vidiš da si se ti mučio sedam godina da postigneš cilj i sada sve to da nam neko upropasti! Zato ću napraviti tri sveske u kojima ću zapisati sve tajne ali u šiframa i bilo ko da pokuša da ih dešifruje neće mu poći za rukom. Ako otvori sveske i pokuša nešto da pročita, neće mu uspeti, biće mu nezanimljivo pa će odustati. Neće uvek isti brojevi označavati istu travu nego će se preklapati kao lanac DNK i na taj način će stvarati ogromnu pometnju a istovremeno biti veoma lako rešivo. Ako bi neko uzeo samo jednu svesku, onda se ništa ne bi moglo iskoristiti ni iz nje ni iz ostale dve, jer rekoh da će biti povezane kao lanac DNK. Zato ću, sine, ja sada raditi, prepisivati u formulama i postići cilj kao što si ga ti postigao a mnoge stvari koje ne budem uspeo da završim, to ćeš ti nastaviti. Sve će ove tajne dedo staviti u tvoje ruke a kada dođe vreme ti ćeš ih preneti dalje.'

Mnogo se pričalo o dedovom podvigu koji je napravio toga dana u crkvi. Svi su govorili da je oprostio zlo delo koje mu je prijatelj počinio a da o tome nikom nije hteo da kaže ni reči. Stara izreka kaže da ono što prođe preko dvadeset četiri zuba znaju dvadeset četiri druga. A ako saznaju dvadeset četiri druga, tu će se od usta do usta izmeniti verzija i od slamke će se napraviti balvan. Zato je najbolje da se o onom što je oprošteno više ne raspravlja. Kažu da svako čudo traje tri dana, tako da su i ova dešavanja veoma brzo zaboravljena.

Opet je kolosek života zauzeo svoj pravac i život je tekao sa određenim usponima a ponekad i sa malim padovima. Sada moje vežbe nisu bile tako naporne ali sam ih morao upražnjavati celoga života. Neosetno su prolazili dani, nedelje, meseci. Počeo zimski raspust.

15

Večernji sati. Nahrnili smo i napojili stoku, pa sada sa gostima u miru divanimo. Došli su nam ded Đuro i njegov unuk Simo. Đuro je Perov otac a Simo sin. Prođe po par meseci pa nas ili Đuro ili Pero posete. Uvek bi nešto doneli iz zahvalnosti što im je dedo pomogao kada je Peru bilo najteže. Te noći su došli njih dvojica da prespavaju kod nas. Između ostalih priča, oni se setiše događaja kada su se slikali u Andrijevići. Upita on deda da li još čuva tu sliku jer je njegovu unuk Simo pocepao kada je bio mali. Dedo mi dade ključ i reče da je potražim u drvenom sanduku u kojem je on čuvao razne zapise, sveske, slike, neku staru garderobu, starinski novac, kubure iz turskog doba i mnoge druge dragocenosti. Sve je to bilo lepo nasloženo. Vadio sam po jednu i jednu stvar a sve su one kod deda budile uspomene kojih se rado sećao i sada sa Đurom komentarisao o njima. Došao sam do dedovih slika. Bilo ih je oko pedesetak. U to vreme nije bilo aparata, kamera, kompjutera ni mobilnih telefona. Nije bilo mogućnosti kao sada da se čovek slika koliko mu volja. To su većinom radili fotografi. Te su slike čuvane kao najdraže uspomene. Sve smo ih gledali a dedo bi o svakoj govorio. U jednom trenutku se pojavi slika gde je dedo bio slikan sa predsednikom Titom. Kada je Đuro video, počeo da se krsti.

‘E Gaco, oba mi oka ispala ako sam ovo vjerova Zoranu kada je priča! Vidi brate maršal Tito. E moj Gaco moj brate, znam da se ti ponosiš zbog ove slike ali mene podsjeća na najteže trenutke mogega života. Sjećaš li se da mi je Pero tada bio na samrti. Da nije bilo tebe Bog dragi zna bi li li ozdravijo.’

‘Neka Đuro, pušći to, nećemo se sada rastuživati, no si doša da prenoćiš da ti bude lijepo da evociramo uspomene da se sjetimo svega i da nam u radosti noć prođe.’

‘E jeste Gaco, nego eto. Čoek se sjeti svega a najpre mu na pamet padnu teški trenuci. Nego što rekoh, da nije bilo tad da ojdemo kod Pera, možda ti sada ne bi ima ovu sliku sa Titom.

‘Vjerovatno da ne bi Đuro’ – odgovori dedo. ‘Gaco, kako je tebi pošlo za rukom da posjetiš Tita?’

Kao da se u trenutku zbunio jer se nije nadao tom pitanju, tek dedo počeo nešto smušeno da odgovara. Tada sam prvi put u životu osetio dedove misli. Znao sam da će se brzo snaći i odgovoriti ali sam osetio da taj odgovor neće biti iskren i istinit. Da li je moguće da sam osetio misli čoveka koji je duhovno bio stotinama puta jači od mene.

Dedo je nekim odgovorom, koji ja zbog svojih misli nisam mogao čuti, zadovoljio Đurovu znatiželju a onda su u mojoj svesti zagrmjele reči: istina je. Uspeo si!

Meni se učinilo da je neko te reči izgovorio najglasnije moguće i baš sam se začudio kada sam pogledao u sve prisutne oko sebe. Oni su mirno sedeli i tiho razgovarali. Samo se dedo tajanstveno osmehivao: ‘Stano, već je devet sati. Ljegni decu jer oni treba da odmaraju.’

Mene i Sima smestiše u krevet a oni ostaše i dalje da razgovaraju. Nas dvojica u drugoj sobi u potpunom mraku još malo šaputajući nastavismo razgovor a onda utonusmo u snove. Tada su deca veoma rano legala da spavaju. I stariji bi, ako im niko ne bi došao u goste legli najkasnije do deset sati.

Osvanuo prelep zimski dan. Sunce se po malo pomalja kroz oblake obasjavajući smrznutu površinu snega. Sneg nije velik ali je hladnoća poprilična. Zubato je ovo sunce i ne sme mu se verovati. Za čas posla se može naoblačiti pa umesto sunčanog dana može padati sneg. I mi se probudismo jer se iz kuhinje osećao miris krofana koje je baba pržila. Na sto postavila sira, kajmaka, vodene turšije i krofne. Dedo i ded Đuro popiše po jednu čašicu orahovače i svi počesmo da doručujemo. Posle doručka gosti krenuše kući.

‘Eto sine, lepo je kada nam neko u ove zimske dane dođe u goste. Prekrati nam noć i lepo se ispričamo.’ Dedo, mogu li te ja nešto pitati?

‘Možeš a i ne moraš sine. Dedo će ti odgovoriti i na pitanje koje mi nisi postavio sine. Ponosan sam jer vidim da si i meni uhvatio misli. To ti je odličan putokaz da ideš ka pravom cilju. Samo naprijed i ne brini! Sve ti se moći otvaraju sve više i više. Dugo si se mučio i to vežbao ali su ti rezultati odlični. Moram ti odgovoriti i na tvoje drugo pitanje koje mi nisi postavio. Jeste, malko me iznenadilo što me je Đuro pitao u vezi Tita, pa sam se morao dosetiti šta ću mu odgovoriti. Njemu sam morao umiriti znatiželju i ispričati ono što sam i drugima pričao, ali tebe nisam mogao prevariti. Sada ću ti ispričati sve kako je bilo. Beše to pre petnaestinu ako ne i više godina. Pero, Đurov sin beše mnogo bolestan. Odvedoše ga u Beograd na lečenje. Lekari mu nisu mogli pomoć pa pozvaše mene. Palo mi je na pamet: i njemu ću pomoći i posetiću Zorana Vasovoga sina a on je u to vreme radio kao Titov kuvar. Kada su prvi put došli kod mene da me zamole da odem sa njima da pomognem Peru, ja sam počeo uticati na Zoranovu svest da bi on pričao Titu o meni. On je to pod mojim dejstvom uradio. Kada mu je počeo pričati o meni ja sam to osetio, pa sam preko Zorana uticao na Titovu svest da bi Tito rekao Zoranu čim ja dođem da ga obavesti da bi me mogao pozvati u svoj kabinet. Toga dana mu je Zoran javio i Tito me pozvao. Kod svih ljudi sam uspevao da prenesem komandu svesti pa sam hteo to da probam i kod njega. Preda mnom je bio najuticajniji čovek toga vremena. Poželeo sam da se jedanput slikam sa njime. Nisam mu ništa rekao nego sam samo usmerio svest i on je pozvao poslugu, naređujući im da pozovu fotografa da bi se slikao sa mnom. Ja sam to želeo a ispalo je ka da on to želi. Pred tobom je sinoć bio dokaz da su nas slikali. Uticao sam na njegovu svest kako sam želeo i video da mi sve polazi za rukom. Večerali smo i sve nam je bilo lepo a kada sam ja pošao on je otresao glavom kao da je bio pijan. To sine nisam mogao i nisam smeo pričati ni Đuru ni nikom na svetu osim tebi. I znaj da posedujemo takve moći da možemo sa komandom svesti naređivati i predsednicima, ne samo naše nego i svih država sveta. Čuvaj se sine, jer se to ne sme obelodaniti. Ako se o ovome sazna, ode nam koža na doboš.’ Obojica se nasmejasm.

Tako prođe i tih pola godine ili drugo polugodište. Dode vreme da se odvojim od babe i deda. Došli su mama i najstariji brat da me uzmu. Dedo im je još jedanput objasnio da imam bioenergiju i isceliteljske moći ali im o ostalom ništa nije pominjao. To mora ostati tajna. Tada je moj brat imao fiću. Sve je prolazilo u prijatnoj atmosferi. Završio se ručak i mi smo morali da krenemo. Brat i majka su se prvo pozdravili sa babom i dedom. Kada sam zagrlio babu ona je briznula u plač. Čim je ona, zaplakali smo ja, brat i mama. Dedo se suzdržavao do trenutka kada sam ga zagrlio i rekao mu: Dedo spasitelju moj, da tebe nije bilo ja bih sada imao samo jednu nogu.

Tada je i on počeo da plače. Zagrlio me i stegao snagom očajnika koji gubi nešto što mu je najmilije, dok su mu suze nemoćnice neprestano tekle niz lice. Zagrljaj satkan od bezbroj osećanja i želja.

‘Sine, sine moj. Nisi više mali Parapanac. Sada si dedov soko. Dedova krila i dedova radost. Udaja mojih ćerki i odlazak moga sina od mene nije mi ovako teško pao kao rastanak sa tobom.’ Grlio me je i mazio dedo dok mi je ovo pričao: ‘Biće nam teško sine, jer smo na tebe i ja i baba navikli, ali ćemo znati da si dobro pa će nam biti lakše. Bio si smisao našeg staračkog života i radost koja se ni sa čim nije mogla uporediti. Želeo bih ovoga trenutka da ostaneš, ali, to bi bilo sebično. Zato moram osloboditi svoja osjećanja, želje i dozvoliti ti da odeš stazama svoga života. Nikada nemoj biti pohlepan, gramziv, sebičan, zavidan, ljubomorani, osvetoljubiv, zao ... Budi onakav kakvog sam te učio da budeš. Bori se, jer svaka borba daje rezultate. Uspećeš. Pomaži svakome i Bog će tebi pomoći. I nikada ne zaboravi da je mir najbolji saveznik svakog čoveka. O drugom ti više nemam šta pričati jer i sam znaš šta smo se o tome dogovorili.’

‘Sestričino moja’ – obratio se mami, ‘imaš finu porodicu i ja sam srećan zbog toga. Ovo je dete, moj mali Parapanac, mnogo puta bilo na ivici života i smrti ali je sve to bilo od Boga dato, da bi Bog kroz njega pokazao sve svoje moći. Njegovi putevi su predodređeni Božijim promislima i mnogi će ga nazvati čudakom, ne shvatajući da se iza te reči krije Božija volja. A on će ići putem

koji mnogi neće razumeti, ali će videti rezultate isceljenja koje Gospod učini kroz njegove ruke. Zato sestričino moja, neka vas dragi Bog sve sačuva i blagoslovi’ – završio je moj dedo dok sam mu ja još bio u zagrljaju.

Dok me je ljubio izdvojio me je da ostali ne bi čuli i tiho mi prošaputao: ‘Sine, sveske sa svim mojijem prepisima ćeš dobiti nakon moje smrti. Poslušaj me jer znam da ćeš zbog njih imati mnogo problema pa napravi duplikate. I to nekoliko duplikata. Neka u tvojim sveskama sve bude slično kao u mojim, neka budu šifre trava, neka bude objašnjenje kako se postiže veća funkcija mozga i mnogo šta ostalo, ali neka sve to bude pogrešno da se ne bi moglo iskoristiti. A moje sveske neka budu na nekom usamljenom mjestu koje će biti samo tebi znano. Kada dođe vrijeme da i ti predaš tajnu Izabranika, biće ti potrebno da se mnogih stvari podsetiš, da se ne bi nešto zaboravilo.’

Tada sam se začudio što me je dedo izdvojio baš na tu stranu da bi mi saopštio ove reči. Kasnije, posle njegove smrti, sve mi je bilo jasno. Izdvojio me u smeru pećine gde ću sakriti originale. Krenuli smo od deda ispraćeni mahanjem ruku i sa još po nekom suzom iz staračkih očiju. Krenuo sam u novi život.

16

Kao da sam došao u neki nepoznati svet. Moji najrođeniji me u početku nisu prihvatili. Nisu se navikli na mene, činilo mi se da sam im suvišan. Setio sam se detinjstva. Tada sam im smetao jer sam stalno plakao zbog bolova u nozi. A sada? Nisam znao odgovor. Mnogo puta sam poželio da se vratim kod đeda. Mnogo puta bih uključio svest i osećao šta ko od njih misli. U njihovim mislima sam osetio da me ne mrze, ali sam im u mnogo čemu smetao. Osećao sam da me mama najviše od svih voli.

Ipak sam nastavio da se prilagođavam i da se sjedinjujem sa porodicom. Ovde je bilo sve drugačije nego kod babe i đeda. Tamo sam bio sam a ovde nas je bilo šestoro. Tamo i u susednim kućama koje su bile dosta udaljene nije bilo mojih vršnjaka, a ovde, u našoj kući i u kućama naših rođaka i komšija su živela deca sa kojima sam mogao da nađem dosta zajedničkog. Igre kojih su se oni igrali ja nisam znao. Obično bi me uzimali da igramo fudbal, ali kako nisam bio vešt, puštali su me da branim. Oni nisu znali moje tajne a ja bih usmeravao svest na protivničke igrače terajući ih da šutiraju na stranu koju bih ja izabrao, tako da sam lako branio sve njihove šuteve. Ubrzo sam postao veoma traženi golman.

Tako se završio i taj školski raspust. Dedo je dao mami dosta para da mi kupi sve što je neophodno za školu, ali ih je ona u oskudici raspodelila pa je svima kupila po nešto novo od garderobe i obuće. Počela je nova školska godina.

Dragi Bože, koliko učenika na jednom mestu! U mojoj školi od prvog do osmog razreda je bilo šezdeset i četiri učenika a ovde ima više od hiljadu! Išao sam u EŠC, Mileva Vuković“ u Peći. Ovde je bilo raznih nacionalnosti a ne kao tamo gde sam učio – samo Crnogorci. Prvi dan je prošao bez obaveza, a već sledećeg dana su formirana odeljenja. U mom razredu je bilo trideset i tri učenika i učenice. Bilo je tu Srba, Crnogoraca, Muslimana, Hrvata i Roma. U drugim odeljenjima je bilo Albanaca i Roma koji su nastavu želeli da pohađaju na albanskom jeziku. Sve mi je bilo novo i drugačije pa zbog toga i mnogo interesantnije. Bilo je dosta devojaka mog uzrasta. Sve su bile lepe na svoj način. Nekako se u mojoj duši otvorilo neko novo, nepoznato osećanje. Bio sam dosta stidljiv, ali sam primećivao da mi je drago da se družim sa devojkama iz mog kao i iz drugih odeljenja. Nisam se najbolje snalazio sa njima ali su one same dolazile da budu u mom društvu. S obzirom da se do tada nikada nisam zaljubio, taj osećaj mi se sve više i više obuzimao. Sve su mi bile drugarice, sve sam ih voleo na neki drugarski način. Mene je bilo stid da bilo koju od njih pitam da mi bude devojka a izgleda je i kod njih bila ista situacija. Tako su prolazili dani, a onda me je Tanja, devojčica sa kojom sam se najviše družio, upitala: ‘Miki, mogu li nešto iskreno da te pitam? Hoćeš li iskreno da mi kažeš da li ti se sviđa Bilja?’

Učinilo mi se da mi je srce zakucalo u grlu. Mučio sam se da progovorim. Osećao sam se kao riba na suvom. Kako je osetila da je to devojčica koja mi se najviše sviđa. ‘Ćutao sam, a ona je to protumačila na svoj način: ‘Miki, ako ti se ne sviđa, ti mi to slobodno reci, a ja ću joj preneti.’ Ma ne Tanja, ona mi je posebno draga, ali me je iznenadilo pitanje. ‘Miki, ja sam sa njom razgovarala o tebi. I ona kaže za tebe da si joj simpatičan i da si joj posebno drag.’

Opet mi je srce zalupalo kao ludo. ‘Slobodno joj se udvaraj i ona će pristati da se zabavlja sa tobom.’ Spustio sam glavu i grozničavo razmišljao. ‘Miki, šta je sada? Budi iskren i reci mi ako ti se ne sviđa.’ Nije to Tanja. Kunem ti se da mi se sviđa. ‘Pa što joj se onda ne udvaraš?’ Tajče, ja bih joj se udvarao, ali ne znam kako se to radi. Nikada se ni jednoj devojci nisam udvarao a niko me nije učio kako se to radi.

Ona se nasmejala od sveg srca. Osetio sam se neprijatno dok se ona neprestano smejala. Onda se izvila na prste, zagrlila me i poljubila u lice. ‘Dragi moj prijatelju, ti ne znaš da se udvaraš a tamo o tebi pričaju da si uobražen.’ Sada sam se iznenadio – ko je bio tako bezobrazan da tako nešto kaže?

‘Većina devojčica je u početku pokazivala naklonost prema tebi, a kada sa tvoje strane nije bilo nikakvog odgovora, takoreći ni jedne lepe reči, one su odustajale i počele govoriti o tebi da si uobražen. Ni jedna od njih nije znala da ti ne umeš da se udvaraš’—opet se nasmejala.

Lako je tebi da se smeješ, a ne pitaš kako je meni! ‘Miki, pa to je toliko prosto. Samo joj kažeš: Biljo, mogu li nešto da te pitam? Ona će ti reći – pitaj ili – slobodno. Ti joj onda kažeš: Mogu ti reći da si mnogo lepa devojčica i da mi se sviđaš od prvog trenutka kada sam te sreo. Bio bih najsrećniji momak na svetu ako bi pristala da mi budeš cura. Ona će ti tada odgovoriti da pristaje i onda ćete biti momak i devojka.’

Nisam verovao sopstvenim ušima. Da li je moguće da je potrebno da se kaže samo tih par rečenica? Odlučio sam da te lepe reči odmah isprobam. Prišao sam Bilji ponovivši iste reči koje me je Tanja rekla. Pristala je ali joj je glas podrhtavao dok je potvrđivala našu vezu. Postali smo momak i devojka. Ne znam za nju, ali za sebe mogu reći da mi je bilo mnogo lepo i da sam neprestano mislio o njoj. Svuda smo išli zajedno. Smejali se i radovali svemu što nas okružuje.

Posle par dana je Tanja opet došla kod mene sa rečima prekora: ‘Miki, vidim da se slažete i volite. Vidim da ste uvek zajedno i da ste srećni ali te još ni jedanput nisam videla da si je zagrlio i poljubio.’ Opet sam se našao u neobranom grožđu: Tanja, veruj mi da nisam znao da to treba da uradim, mada sam mnogo puta pozeleo.

Opet se nasmejala. Posle njenih saveta sam mnogo puta zagrlio i poljubio Bilju. To je, očigledno, iritala neke kojima se Bilja sviđala. Prišao mi je učenik iz drugog odeljenja koga sam površno poznao: ‘Ti misliš da si neka faca?’

Osetio sam signale u mozgu koje nikada do sada nisam osećao. Impuls opasnosti je signalizirao kao da je neko pritisnuo sirenu od kamiona. Osetio sam da mi se sa leđa približavaju još četiri slične osobe. Prosto je bubnjalo u mom mozgu da nameravaju da me pretuku, a ja se nikada ni sa kim nisam tukao.

‘Oteo si curu mog najboljeg druga i sada se sa njom šepuriš po školi!’

Slušaj prijatelju, nikoga ja nikome nisam oteo ... pokušao sam da objasnim ali sam osetio da bi moje objašnjenje bilo uzaludno jer su njihove namere bile da izazovu tuču. Uzdali su se u brojnu nadmoć pa su zato bili sigurni u sebe. Bilja je dotrčala do mene i stala između nas dvojice. ‘Slušaj, mrcino uobražena’ ... viknula je nekom iza mojih leđa. ‘Misliš na ovaj način da me nateráš da se zabavljam sa tobom? To ti nikada neće poći za rukom. Šta ti je on kriv? Hoćete da ga tučete zato što je bolji i veći frajer od tebe. Praviš se važan jer ste se okupili i napravili najjaču bandu u školi pa mislite da možete da radite šta vam je volja!’ Taj momak iza mojih leđa je uhvatio za ruku i počeo da se smeje: ‘Videćeš mačkice kako će tvoj dragi ubrzo proći. On će te moliti da ga ostaviš i da se zabavljaš sa mnom, jer neće moći da trpi batine koje će dobijati.’

Video sam ogromnu masu učenika koja nas je okruživala isčekujući borbu. U mnogim očima se video strah. Odnokuda su se progurala još trojica i stala na stranu mojih neprijatelja.

Bio sam sam protiv svih. A onda sam, negde između tih učenika, video đeda. Njegove reči su jasno doprele do moga mozga: ‘Ne boj se, tebi niko ništa ne može. Koristi svijest i neka izgleda da se tučeš sa njima a ja ću biti uz tebe i voditi tvoju borbu.’ A onda je nestao. Bilja je pokušala da opali šamar nasilniku koji je držao za ruku. Jače joj je iskrenuo ruku i ona je vrisnula. To kao da je bio znak za početak okršaja. Učenik koji me je presreo, koji je bio ispred mene, zamahnuo je da me udari po licu, dok su ostali krenuli ka mojim leđima. Izmakao sam se ni sam ne znam kako, a onda sam telo tog učenika odgurnuo od sebe. Sudar sa njegovim drugovima koji su mi prilazili sa leđa je bio veoma jak. On i još dvojica su popadali po zemlji dosta ugruvani. Preostala četvorica su me opkolila dok je njihov šef i dalje držao Bilju koja se otimala i nekako pokušavala da mi pomogne. On joj je još više zavrnuo ruku i ona je prodorno vrisnula. Sada sam ja morao da pomognem njoj. Usmerio sam svest na protivnike levo i desno od sebe i naredio im da me napadnu. Krenuli su. Silovito su i jedan i drugi zamahnuli. Kada je izgledalo da sam gotov, moje telo se našlo na zemlji a oni su jedan drugog udarili kao da su najveći neprijatelji. Zastali su malo ošamućeni a onda, pod

uticajem moje svesti, navalili jedan na drugog. Prestao sam biti sfera njihovog interesovanja. Zato su se ostala dvojica brzo snašla. Videli su da će izgubiti bitku pa su potegli, jedan nož a drugi lanac. Njihov šef je odgurnuo Bilju na zemlju. Neke od njenih drugarica, među njima i Tanja, su požurile da joj pomognu. Tada je šef krenuo da pomogne svojim drugovima. Vikao je na dvojicu koji su se međusobno tukla ali ga oni nisu poslušali. Nisu ni mogli, kada im je od mene bila usmerena komanda svesti. Trojica koja su prva pala, sada su bili spremni da nastave borbu. Šestorica protiv mene. Njihov šef je sagnuo glavu, ugnuo ramenima i potrčao prema meni. Morao sam da ga udarim jer bi on mene udario glavom u stomak. Moja pesnica ga je pogodila u rame. Kao da su ga noge izdale. Sručio se u prašinu dvorišta a izgledalo je kao da sam ga sasvim malo zakačio.

‘Nabodi idiota!’ viknuo je učenik naglo krenuvši lancem ka meni. Isto je uradio i drugi učenik u čijim rukama je bio nož. On mi je bio mnogo bliži. Zamahnuo je ka mom stomaku. Ni ovoga puta nisam znao kako, ali je moja leva ruka blokirala njegov udarac dok sam ga desnom udario po šaki u kojoj je držao nož. Sečivo je izletelo iz njegove ruke i zabolo se u butinu sledećeg napadača. Zbog naglog bola koji je osetio u nozi, ispustio je lanac kojim je zamahnuo ka meni. Svest je opet odigrala najbolju ulogu i za nekoliko santimetara me sklonila sa putanje lanca. Proleteo je pored mene i svom silinom udario u tri preostala napadača. Prvog je zakačio po licu a ostalu dvojicu po grudima. Tišinu koja je nastala su remetili bolni uzdasi napadača koji je dobio udarac lancem po licu i učenika kome se nož još nalazio u butini. Svi ostali su ćutali u neverici. Ja sam se približio Bilji i nežno je obgrlio oko ramena. Osetilo se meškoljenje u masi a onda su u krug koji su napravili učenici ušli direktor i dva profesora. Profesori su krenuli ka učenicima koji su bili povređeni a direktor je viknuo: ‘Ko je napravio ovakav pokolj ovim jadnim učenicima?’

Pogledi su bili usmerili ka meni i Bilji. Direktor me uhvati za podlakticu počevši da me drma i viče: ‘Za ovo se ide u zatvor. Nožem i lancem si upropastio ovoliko učenika!’

Drmnuo sam ruku izvadivši je iz njegovog stiska. I drugi profesori su dolazili da vide šta se desilo. Niko od njih u prvom trenutku ne bi poverovao da sam ja sam napadnut od osam protivnika. Zato sam potražio pomoć svedoka koji su sve videli: Prvo pitajte prisutne ko je koga napao i kod koga su se nalazili lanac i nož, pa me onda drmajte za ruku!

Direktor se zaprepastio zbog moje drskosti, a onda su, polako, do njegove svesti doprele moje reči. Neverica se ogledala na licima prisutnih. Prvo niko nije verovao da ću ovako odgovoriti direktoru a ni on nije mogao da poveruje da sam ovo sam uradio. Da bi malo povratio svoj poljuljani ugled, podigao je ruku sa ispruženim kažiprstom i viknuo: ‘I da svi posvedoče da su te oni napali, ni u kom slučaju nisi smeo da upotrebiš nož i lanac. Zbog toga ću te momentalno isterati iz škole a policiji je već prijavljena tuča.’

Okrenuo sam se ka učenicima i upitao: Ko je koga napao? Masa njih je povikala: ‘Oni njega!’ Ko je na koga potegao nož i lanac? ‘Oni su potegli a on se samo branio.’ Sada se mnogo glasnije čuo povik iz mase.

Tada se začula policijska sirena. Učenici su se razdvajali na dve strane. Vozilo je stalo ispred nas. Policajci su se osvrtni da vide koga treba da uhapsu. Ugledali su mene i Bilju ispred direktora i ostale povređene učenike koji su se lažno previjali od bolova, da bi kod njih izazvali sažaljenje. I oni su pomislili da sam upotrebio nož i lanac i krenuli ka meni. Direktor ih je zaustavio objasnivši im da su mene napali, da su oni upotrebili nož i lanac a da sam se ja samo branio. Izraz tuposti na njihovim licima pokazivao je njihovu nevericu. Jedan od policajaca reče da je zakonom i zabranjena upotreba borilačkih veština. Da bi neko pobedio osmoricu vršnjaka, uz to da oni poseduju nož i lanac, mora da bude majstor u nekoj od borilačkih veština. Opet su se ustremili ka meni. Morao sam odmah da odreagujem: Nemam nikakav pojas i nisam majstor ni u jednoj borilačkoj veštini. Direktore, da li sam ja ovde optužena strana ili sam osoba koja se branila od osmorice napadača? Pogledajte koliko ima svedoka na mojoj strani!

Masa učenika je opet zažagorila. Ohrabreni porazom nasilnika, mnogi učenici su ih prijavljivali i govorili da su i njih maltretirali. Policajci su pozvali kola hitne pomoći. Učenici

su se, nemajući više šta interesantno da vide, povukli u svoje učionice. Za par dana su ih sve kaznili. Dvojicu, koji su upotrebili nož i lanac, su isterali iz škole. Takozvanog šefa bande su kaznili poslednjom opomenom pred isključenje a ostale ukorom.

Ubrzo je sve počelo da pada u zaborav. Bilo je sporadičnih tuča ali mene više niko nije dirao. Sa Biljom sam nastavio da se zabavljam. Bilo nam je lepo. Pored nje sam zapostavio učenje i sve ostalo.

Nekako tih dana, kada mi je sve bilo nevažno, kada su sve misli bile usmerene ka Bilji, majka mi reče da moramo sutra putovati jer je baba Stana pošla na večni počinak. Mnoge vesti čovek ne može prihvatiti pa mu se čini da nisu istinite. Tako se meni tada učinilo da to ne može biti istina. Uopšte nisam verovao da je to moguće. Kako je to dedo mogao dopustiti? Postavljao sam sebi pitanja kao da je u dedovim rukama bila moć da odlučuje o nečijem životu ili o smrti. Te noći gotovo da nisam spavao. Što bi rekli stari – nisam ni oka sklopio. Ujutru smo otputovali u selo u kojem sam proveo detinjstvo. Posle sahrane mog oca, nisam prisustvovao sahranama. Bilo mi je teško. Setio sam se koliko me je volela i koliko mi je ugađala. Setio sam se pesme koju mi je pevala:

Stara baka čuva me i pazi
i sve moje ispunjava želje
Ali niko na svetu ne može
Da zameni deci roditelje.

I sada sam, kao nekada kada sam bio mali, i kada sam prvi put čuo ovu pesmu, gorko zaplakao. U mojoj svesti su odzvanjale njene milozvučne reči a suze su tekle niz lice. Prilazili su sa svih strana da me uteše. Prišao je dedo obujmivši me svojim toplim rukama. Tada sam se malo smirio. Sva moja tuga, bol i patnja bile su pretočene u par reči, u to jedno pitanje koje sam mu postavio: Dedo, što joj nisi pomogao da živi?! Opet me je zagrlio a ja sam osetio da mu se celo telo zatreslo: 'Sine, šta misliš da to ja ne bih uradio? Ja mogu pomoći svakom kome je Gospod dao da živi, ali zato ne mogu pomoći ni sebi ni bilo kome gde je po volji Božijoj došao kraj života. Neka joj Bog podari rajskoga mira. Ne može se protiv Boga i sudbine. Kada je kome od Boga suđeno, tada će umreti. To ti je, sine, odmor telu. Videćeš u sveskama koje ću ti predati posle moje smrti, da sam sve to opisao i sve će ti tada biti jasno.'

Kažu da čovek uči dok je živ a ja sam i na babinoj sahrani naučio još jednu životnu lekciju. Shvatio sam da smo i mi Izabranici, iako smo imali neopisivo velike moći u odnosu na ostatak čovečanstva, zapravo smrtnici kao i sav ostali svet. To saznanje me nije baš obradovalo.

Tada me je dedo umirio rečima: 'Sine, sve je to Božija volja i mi joj se moramo prikloniti. Ti moraš zauvek zapamtiti da ne smeš klonuti duhom, nego moraš biti uzdignut jer si Božiji Izabranik.' Te su mi reči bile melem i uvek sam ih se i kasnije sećao kada bi mi bilo najteže. I uvek sam uspevao da povratim raspoloženje i da ne klonem. Tačna je narodna izreka da veselo srce kudelj prede. Od toga dana sam i ja preuzeo dedov stav. Uvek sam bio veseo a reči su mi bile blage. Na taj način sam postizao i najtužnije osobe da razveselim, najbolesnije da umirim i da im odagnam svaku bol. Tu sam lekciju naučio na bakinoj sahrani.

Vratili smo se sa sahrane. Patio sam nekoliko dana a onda sam nastavio školovanje. Dobio sam nekoliko jedinica. Bio sam uveren da ću ih lako popraviti, a one su se nizale sve jedna za drugom. Na polugodištu sam imao osam jedinica. Nisu mi smetale. Bilo mi je bitno da se sa Biljom slažem i da o njoj neprestano razmišljam. Bio sam zaljubljen u nju a ona je imala sve petice. Na samom početku drugog polugodišta, Tanja je opet došla kod mene da porazgovaramo: 'Miki, Bilja je u totalnoj dilemi. Mnogo puta kada odem kod nje ona plače.' Da li je moguće? Šta je to sa njom što ja ne znam? – ispitivao sam Tanju. 'Vidiš Miki, ja sam sa njom mnogo puta razgovarala jer smo najbolje drugarice. Uvek si u našim razgovorima. Tada, kada si je odbranio od onih nasilnika, ona se totalno zaljubila u tebe. Kako su dani prolazili, tako si joj sve manje pažnje poklanjao. Po

neki put bi je poljubio, zagrlio i to bi bilo sve. Ona je od tebe očekivala mnogo više. Zbog toga je mnogo puta plakala.’

I ovoga puta kao i onog dana kada sam čuo za babinu smrt, moja svest nije želela da prihvati reči koje sam čuo, a ona je nastavila: ‘U poslednje vreme joj je mnogo teže jer su njeni saznali za vašu vezu.’ Opet sam osetio da mi srce lupa kao u početku kada smo počinjali da se zabavljamo. ‘Njeni stalno navaljuju da prestanete da se zabavljate. U početku im je odlučno odolevala, ali u poslednje vreme, od kada su saznali za tvoje jedinice, neprestano je opsedaju. Kakva bi to veza bila ako ti ponavljaš? A i ako prođeš, u šta oni čisto sumnjaju, to će biti sa nekim mršavim dvojkama. Kako ćeš sa tim uspehom nastaviti školovanje? U mnogo čemu su u pravu, jer ako pogledamo logično, tvoji nisu dobrostojeći da bi mogli da ti plaćaju školovanje ako ne upadneš na budžet.’

Svaka njena reč me je pogađala kao ubod igle u srce. Da li je moguće da sam zaslužio ovakve reči? Da li je moguće da je ona od mene zahtevala više ljubavi? Po neki poljubac, zagrljaj i ništa više. Pa šta je više mogla da očekuje i želi od toga? Ja sam joj poklonio srce i svaki treptaj tela. Priznajem da smo teško živeli, ali nisam zaslužio te reči i uvrede. U trenutku je sve proključalo u meni. Hteo sam da joj uzvratim za sve uvrede. Hteo sam svešću da je nateram da ispred svih kaže da me voli i da je morala sa mnom da raskine jer su je roditelji naterali. Hteo sam još mnogo toga reći u toj ljutini, ali sam se setio dedovih reči i u trenutku smirio. Samo sam jedva čujno prošaputao: Tanja, ako treba da raskinemo, želeo bih to da čujem iz njenih usta. ‘Važi Miki. Ti nemoj na mene da se ljutiš što sam ti ovo prenela.’

Otišla je a ja sam ostao sa kovitlacem u glavi. Naljutio bih se pa bih se opet smirio. To stanje me držalo nekoliko dana. Ako su ona ili njeni rekli onakve reči na moj ili račun moje porodice, onda mi ni ona ni njeni nisu potrebni – razmišljao bih napadajući je a onda bih nalazio reči opravdanja. Istina je, i ako su to rekli, imali su pravo, jer moja porodica zaista nije bila imućna da mi plaća fakultet.

Stotinama puta sam je optuživao i stotinu puta opravdavao. Kada je Bilja došla da bi potvrdila reči koje sam prethodno čuo od Tanje, zamalo sam zaplakao. Hteo sam da joj kažem da je volim. Hteo sam da je zamolim da ostane i da mi oprostí sve grehe koje nisam počinio. Hteo sam, a ipak se nisam pomakao. Gledao sam dok je prilazila onim njenim gracioznim korakom. Stala je ispred mene. Hladno i proračunato je počela da objašnjava: ‘Tanja ti je objasnila razlog mog nezadovoljstva.’ Jeste, ali sam potvrdio tih reči voleo da čujem iz tvojih usta. ‘Mi smo najbolje prijateljice, tako da sve ono što ti ona kaže važi kao da sam ti ja rekla.’ U redu, Biljo. Ne treba više da mi ponavljaš. Želim ti sreću i daj Bože da te svi budući momci vole mnogo više nego što sam te ja voleo. A ja mislim da moja ljubav prema tebi nije imala granice. ‘I ja tebi želim sreću, i želim ti da popraviš sve jedinice. Svesna sam da će se pre tvoja želja obistiniti nego moja. Da dođe do ostvarenja moje želje je potreban baš veliki trud, a za tvoju nije uopšte, jer mene nije teško voleti’ – rekla je, nasmejala se, i otišla.

Sebi sam postavio pitanje: da li je moguće da sam je onako iskreno voleo a da je uopšte nisam poznavao? Tada sam rešio da joj se osvetim za njenu drskost. Ovakve reči ja njoj ne bih mogao nikada da uputim. Dokazaću joj da greši. Već nakon pet, šest dana sam se javio da popravim prvu jedinicu. Profesorica me ispitivala pred sami kraj časa. Zazvonilo je. Ona je rekla da sam dosta naučio i da mi može, za pokazano znanje, dati trojku. Nisam pristao, nego sam zahtevao da sledećeg časa nastavi ispitivanje da bih dobio peticu. I ona i svi đaci su se nasmejali. ‘Da bi dobio peticu iz mog predmeta, moraš znati kompletno gradivo a ne samo dve zadnje lekcije.’ Profesorice, zapamtite i Vi i svi ovde prisutni, da ću od sada dobijati samo petice i da ću iz svih predmeta iz kojih trenutno imam jedinice, pri kraju godine ići na takmičenje. Iz osam predmeta ću zastupati našu školu i dobiću osam zlatnih medalja!

Mnogi su se usiljeno nasmejalo čuvši moje reči a profesorica je gotovo preteći rekla: 'U redu, neka bude do sledećeg časa. Dobro se spremi jer ako ne budeš znao, potvrdiću ti jedinicu i više nećeš moći kod mene da odgovaraš do samog kraja školske godine.' Pristajem profesorice – spremno sam rekao.

Sledeći čas je bio posvećen samo meni. Postavljala je sva moguća pitanja koja su joj pala na pamet iz gradiva koje smo prošli. Na svako sam odgovorio. 'Nemam reči. Zaista nemam reči' – progovorila je posle svih pitanja i odgovora. 'Ovakvo znanje mi nikada ni jedan učenik nije pokazao. Da postoji desетка u srednjoj školi, odmah bih ti je dala. Zaslužio si peticu, ja ti je dajem i čestitam!' Ustala je, došla do moje klupe pružajući mi ruku. Neki su se odvažili i šljapnuli nekoliko puta rukama. Onda je i ona počela daaplaudira, u čemu su joj se pridružili svi učenici u odeljenju. Sledećeg dana sam se prijavio da popravim drugu jedinicu. Ovoga puta je bila hemija. Najopasniji profesor u celoj školi. Kažu da je nekada rekao da nema učenika koji će kod njega dobiti pravu trojku jer je hemija ispunjena formulama i da nema toga ko će sve formule zapamtiti. I on me je počeo ispitivati pri kraju časa. Zazvonilo je. Bio je zadovoljan mojim znanjem i rekao: 'Miki, zadovoljan sam sa ovim što si odgovarao, pa ću ti zato pokloniti trojku.' Professore, i ja bih bio zadovoljan sa poklonom da neko od pitanja nisam znao, ali ne volim niko ništa da mi poklanja pa zbog toga ne pristajem da mi sada poklonite trojku. Zadovoljiću se kada dobijem peticu a ona mi uopšte neće biti poklonjena.

Zatvorio je dnevnik zalupivši ga iz sve snage: 'Videćemo uobraženko. Videćemo sledećeg časa.' Ljutito je ušao u zbornicu i sa vrata počeo da viče: 'Drage kolege i koleginice, prvi put mi se desilo da me jedan učenik ovoliko iznervira. Naučio je, ne mogu reći da nije i kada sam mu rekao da ću mu pokloniti trojku, ta uobražena neznalica je rekla da će sledeći čas odgovarati za peticu – viknuo je i lupio dlanom o dlan. Svi su ćutali samo se profesorica kod koje sam prethodno dobio peticu nasmejala. Svi su se okrenuli ka njoj. 'Kolega, da li je o Mikiju reč?' On se zamalo onesvestio od zaprepašćenja: 'Otkuda znate, koleginice?' 'Ja sam ga ispitivala pre par časova. Znae šta mi je rekao?' Svi su u iščekivanju gledali ka njoj, niko ne progovarajući ni reč. 'Da će iz osam predmeta iz kojih je na polugodištu imao jedinice, zastupati školu na takmičenju.'

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.